

EL GENOCIDI CATALÀ

Introducció (23/8/16)	3
“Convención para la Prevención y la Sanción del Delito de Genocidio” (Asamblea General ONU, 1948)	3
Extracte de la “Convención”: Dos Articles que defineixen cinc delictes de genocidi i quatre delictes similars a genocidi	1
ARTICLE II-1: Matança de membres del grup	
“La solució final per als catalans” (Josep C. Vergés, 12/12/04)	1
“Poca broma amb el genocidi dels catalans, Pérez Reverte” + 8 comentaris (Àngel Casas, 24/7/16)	3
“Els Segadors” - Lletre original i lletra actual	2
“700 catalans assassinats a Cambrils per les tropes castellanes el 12 desembre 1640” (Lluís Ma Mandado, 11/9/12)	1
“El genocidi invisible” (impunes els assassins de Moragues, Carrasco i Agulló) (Jaume Clotet, 17/4/13)	1
“La venjança catalana” (Lluís Ma Xirinacs, <i>Avui</i> , 10/10/1977)	1
“Els aviadors de Mussolini tenien ordre de ‘colpir’ la població de Barcelona”+20 Comentaris (ARA, 6/10/16)	5
ARTICLE II-2: Lesió greu a la integritat física o mental dels membres del grup	
“Ja Despuig denunciava elements de genocidi el 1557” (blog d’En Jaume Fàbrega)	1
Tothom sabia el significat genocida del 1714 (3 cites d’En Josep M. Torras i Ribé, i 3 d’En Michael Strubell)	1
Com a mínim, 38 pobles i ciutats incendiats totalment o parcial, i alguns dos cops, entorn al 1714	2
Com a mínim, 32 cases i 45 castells destruïts entorn al 1714	2
“L’ocupació castellana” (Daniel Cardona, 1920)	3
Cronologia de la repressió del català (Wikipedia)	13
“HABLE BIEN-NO SEA BÁRBARO-Viva España y la disciplina y nuestro idioma cervantino” (cartell)	1
“El robatori mes gran de la història” (Eugeni Casanova, Revista <i>BENZINA</i> , 14/3/11)	2
“Independentistas: catalinos paletos provincianos” (4/10/16)	2
ARTICLE II-3: Submissió intencional a condicions de destrucció física, total o parcial	
“Sèrie de mesures repressives des de 1482 a 2011” (recopilació trobada ja feta)	7
“La Invasió” (Mossèn Josep Armengou, escrit cap als anys 70)	3
“La glotofàgia com a sotmetiment cultural” (del llibre <i>CATALANOFÒBIA</i> , Francesc Ferrer i Gironès, 2000)	4
“Entra en vigor la nova llei que tracta com una colònia els ciutadans de parla catalana” (15/10/2015)	1
“D’on ve la dita ‘Los catalanes de las piedras sacan panes’?” (Eugènia Pagès, 16/9/13)	3
“Mallorca: Dels Decrets de Nova Planta i impositcions posteriors” (<i>Serra d’Or</i> , nov. 2002)	8
“Al voltant del ‘Manifiesto por una lengua común’” (Josep Carles Laínez, 3/7/08)	1
“Intel·lectuals o conqueridors” + 9 Comentaris (Jaume Reinier, 25/6/08)	3
“Espanyolitzar’ o el pecado de ser catalán” (Francisco Javier Cubero Egea www.eldigoras.com , 2012)	2
“El Tomba Catalunya, més conegut TC” (Jofre Llombart, 7/10/16)	1
ARTICLE II-4: Mesures destinades a impedir els naixements en el si del grup	
((Matrimonis condicionats –si no forçats- de nobles, jutges, militars,... castellans amb pubilles catalanes)))	
ARTICLE III-b: L’associació per a cometre genocidi	
((Es construeix tot un Estado-Español per imposar el domini de Madrid/Castilla sobre Catalunya/Nació-Catalana))	
ARTICLE III-c: La instigació directa i pública	
“Una recopilació de 83 frases en contra dels catalans i de Catalunya”	7
“Contra els catalans en una o poques paraules” (83 mostres)	2
ARTICLE III-d: La temptativa de genocidi	
“El genocidi contra Catalunya intentat pel franquisme a partir de 1939” (Josep Benet, novembre 2005)	2
ARTICLE III-e: La complicitat en el genocidi	
((Aquí hi entraran llargs llistats d’altres Estats, Institucions Internacionals, botiflers, autonomistes, terceristes,...))	
((Jordi Pujol va fer una definició genocida de qui és català: “Català és tothom que viu i treballa a Catalunya”))	
“Hi ha una identitat catalana?” (Lluís de Yzaguirre i Maura, 6/5/2015)	2
“Genocidi lingüístic” (3 parts: de 1/9/10 a 30/3/11)	6
ARTICLE IV: “Les persones que hagin comès genocidi o qualsevol dels altres actes enumerats a l’article III, seran castigades, ja es tracti de governants, funcionaris o particulars.”	
Una primera “ Bibliografia sobre EL GENOCIDI CATALÀ ”	1

Barcelona, 16 de desembre de 2016

101 pàg.

Edita: LA GOTA CATALANA per recuperar LA LLIBERTAT DE CATALUNYA

<https://lagotacatalana.cat/> Correspondència: Lluís Botinas lagotacatalana@gmail.com

EL GENOCIDI CATALÀ

és a dir, el genocidi contra els catalans i contra tota la Nació Catalana

INTRODUCCIÓ

No ha sigut curt ni fàcil el camí que he hagut de recórrer per arribar a la conclusió que, contra els catalans i contra tota la Nació Catalana, hi ha un **GENOCIDI EN MARXA DES DE FA SEGLES**: obertament des de 1714, i de forma més dissimulada (o com a mínim més desconeguda però que afortunadament està començant a sortir a la llum, i cal aprofundir-ho) des de 1659... o 1640... o 1624... o 1501... o 1487... o 1412... o 1410... o abans. Resumeixo:

Tinc 71 anys, soc català d'“ocho apellidos vascos” i mai m'he sentit “español” però no era independentista. Raó? Fa 4 anys em vaig adonar que subconscientment considerava impossible que Catalunya podés recuperar la llibertat. Havia interioritzat, i finalment acceptat, la trista realitat que la immensa majoria de catalans ens amaguem a nosaltres mateixos: que portem 302 anys sotmesos i que actualment continuem presos de “Madrid/Castilla/Estado-Español”.

Poc després de l'11 de setembre de 2012 vaig decidir [IMPULSAR INCONDICIONALMENT LA LLIBERTAT DE CATALUNYA](#).

Des d'aleshores, estic descobrint –molt content i també molt emprenyat- moltes “coses” importants, com que el Principat de Catalunya i la Nació Catalana funcionaven de manera sorprenent i que ara ens sembla impossible, senzillament increïble, i que eren totalment diferents del “Reino de Castilla (y asimilados)” d'aleshores... i també de “la societat catalana” actual.

Cinc exemples:

—aquí hi havia immunitat del poble –*immunitas plebis*– davant de l'autoritat (i en absolut... l'absolutisme de “¿Qué es ley? Lo que dice el Rey” i “El que manda, manda”),

—aquí la suprema autoritat de l'Estat Català sempre havia d'actuar “de guisa que tots hòmens, nobles e no nobles, reis i prínceps, e magnats e cavallers, vilans e pagesos, mercers e mercaders, peregrins e vianants, amics e enemics, cristians e sarraïns, jueus e heretges, se pugen en ell fiar e creure” (i en absolut “el Rey es la ley”, i també els seus designats actuaven despòticament),

—aquí les lleis eren les costums escrites, i les Constitucions Catalanes protegien la llibertat del poble i buscaven evitar i en qualsevol cas, castigar dels abusos dels poderosos (i en absolut “las leyes son para ser obedecidas por el pueblo y para que los jueces las apliquen”),

—aquí no hi havia corrupció social (i per tant, la corrupció individual era molt més difícil) degut al clima social de llibertat i de respecte, i, a més, a que els càrrecs s'escollien en data fixa, per pocs anys –un any els municipals, tres anys els de la Generalitat-, no eren remunerats, es passava abans i després “la purga de taula”, i no es podia tornar a ser candidat fins varies eleccions posteriors. Aquest mètode, anomenat “[insaculació](#)“, era un antídote contra la corrupció (i en absolut “los cargos son vitalicios y los designa el Rey, bien a dedo, bien poniéndolos a subasta”),

—aquí “Els catalans poden portar i posseir armes ofensives i defensives de dia i de nit sense cap impediment” i “Els catalans estan exempts del servei de les armes si el Príncep en persona o el seu Lloctinent no es posen al front de l'exèrcit. Els catalans no poden ser obligats a servir de guarnició en destacaments militars o en el resguard de les fronteres. No han de servir en guerres fora del Principat ni en les Armades pel sistema de matrícules de mar u altre forma d'enganxi forçós.” (i en absolut les “levas forzosas” y “la condena a galeres”).

Ho trobes, junt a molt més, a [“Conèixer els catalans d'abans de 1714”](#) (i en castellà a [“Conocer los catalanes de antes de 1714”](#)). I això i més ho estic compartint al blog www.lagotacatalana.cat

Tot allò tant interessant i lliure (llegeix, per favor, aquestes [tres il·luminadores frases del jurista FRANCISCO ELÍAS DE TEJADA](#), que em van fer descobrir el Dret Català, les Constitucions Catalanes i el Principat i la Nació Catalana) va ser anorreat, a tots els nivells i en tots els àmbits, per les tropes castellanes establint el domini del “Reino de Castilla” que, construint-se a partir de 1714 com “Estado Español”, encara persisteix... prolongant el nostre GENOCIDI. Exemple clau d’aquest genocidi: aquell poble català i l’actual poble català (si és que es pot dir que un poble que no és lliure, és poble) molt poc tenen a veure: els catalans d’aquells segles sabien que els castellans eren súbdits mentre que ells eren homes i dones lliures, i per això van lluitar com ho van fer. A resultes de 302 anys de sotmetiment, els catalans d’ara no saben que estem presos.

I t’assenyalo, i t’invito a profunditzar, que

—quan es tracte de Catalunya, em trobo amb la reacció d’identificar genocidi amb extermini físic i afegir: “Com que estem vius, no hi ha hagut genocidi contra nosaltres”. Però no tots els genocidis han implicat extermini físic total!

—hi ha llibres i/o articles sobre “genocidi lingüístic”, “genocidi cultural”, “genocidi històric”, “genocidi econòmic”, “genocidi financer”, “genocidi franquista”,... En properes LA GOTA CATALANA posaré exemples de cada, i mencionaré fets molt anteriors a 1714.

—però si es pot posar adjectius a “genocidi” és perquè existeix el substantiu: “genocidi” a seques, i ¿per què no fer el pas dels diferents adjectius al substantiu únic al que acompanyen?
—però, a més, també hi ha exemples oblidats (o intencionadament silenciats) de genocidi físic: invasions (militars i civils; ¿som la població més envaïda que mai hagi existit?), el “diezmo” de les poblacions que resistien a les tropes castellano-franceses, capitulacions no respectades pels militars castellans, dotzenes de pobles i ciutats incendiats, deportacions parcials, plans (de Franco d’acord amb Mussolini que no van poder executar) de deportació gairebé total (dos milions) dels habitants de Catalunya i de València (i set-cents mil d’Euskadi, d’Astúries i de Múrcia), la llarga repressió franquista (quantes cunetes queden per obrir?),...

—impedir la llibertat d’un poble, mantenir-lo oprimat durant segles, ¿no és genocidar-lo?

—no és pas als conqueridors-genocides a qui correspon decidir si hi ha hagut o no conquesta-genocidi... I és decisiu per a que la seva conducta genocida quedi impune, que els conquistats-genocidats, a força de repressió, de por, de falsificació, d’educació al servei dels vencedors, etc. (tot això durant 302 anys), pateixin –patim- d’una síndrome d’Estocolm col·lectiva

—per què no ens atrevim a acceptar que hi ha un genocidi contra els catalans executant-se des de fa segles, i a adonar-nos que estem sent genocidats aquí i ara?

—que ni ens n’adonem que estem sofrint un genocidi, ¿és mostra justament del molt que ha avançat el genocidi?

—CONCLUSIÓ: RECUPERAR LA LLIBERTAT mitjançant la independència ÉS IMPRESCINDIBLE PER ACABAR AMB EL GENOCIDI EN MARXA QUE ESTEM PATINT.

Vull insistir amb el que ha sigut l’argument definitiu per decidir-me a parlar obertament d’EL GENOCIDI CATALÀ: els catalans d’ara estem molt més a prop dels castellans d’ara que no pas dels catalans d’abans de 1714. D’entrada, això pot semblar normal degut al temps transcorregut. Però el que indica la gravetat del que ha passat en aquests 302 anys és que, en canvi, els castellans d’ara són bàsicament iguals que els castellans d’abans de 1714, i només han fet que adaptar-se als canvis haguts en el transcurs dels temps. Aleshores la pregunta clau és: per què els catalans d’ara no som bàsicament iguals als catalans d’abans de 1714 i no hem pogut fer com els castellans, és a dir, anar-nos adaptant als canvis haguts en el transcurs dels temps?

Resulta que som els catalans els que hem canviat QUALITATVAENT, distanciant-nos enormement dels nostres avantpassats (oi que costa imaginar-se els cinc exemples que he posat?) i, pel contrari, ens hem apropiat (en realitat, em sigut obligats a apropant-nos) no només als castellans d’ara sinó també als castellans d’abans de 1714. I aquest fet és QUALITATIVAMENT DECISIU ja que indica que VAM SER I ESTEM SENT OBLIGATS A CANVIAR, A DEIXAR D’ESSER CATALANS PER PASSAR A

SER CASTELLANS O ESTADO-ESPAÑOLES. I aquesta és una de les raons que permeten afirmar rotundament que EL GENOCIDI CATALÀ és una lamentable realitat.

Per ordenar la recerca i la recopilació de fets, dades, dates, documents, llibres, articles, estris, testimonis, etc., utilitzaré la “*Convenció per a la Prevenció i la Sanció del Delicte de Genocidi*” aprovada per l’Assemblea General de l’ONU el 1948 i que va entrar en vigor el 1951. La trobeu en castellà a <http://www.solidaritat.ub.edu/observatori/general/docugral/genocidio.htm>, i és el primer document d’aquest Tercer Dossier.

El segon document conté, en català, l’Article II, que enuncia els 5 actes considerats, cadascun d’ells per sí sol, genocidi; l’Article III, que enuncia els 5 delictes (“genocidi” i 4 més) que seran castigats; i l’Article IV, que afirma que els governants, funcionaris o particulars que cometin “genocidi” o qualsevol dels altres 4 delictes propers, seran punits.

Considero que “El cas dels catalans” queda plenament inclòs ni més ni menys que en cadascun dels 3 primers dels 5 actes considerats “genocidi”, i en cadascun dels restants 4 delictes associats. O sigui que en total hi ha 7 raons diferents per a penalitzar els governants, funcionaris i particulars (castellans, catalans o d’on sigui) que ens han privat i que ens continuen privant de la nostre llibertat i de la nostra vida plena com a catalans.

Invito, doncs, a anar classificant els diferents tipus de proves que cadascú tingui o trobi en aquests set apartats que ens toquen de ple:

- 1) matança de catalans (es sobreentén “catalans del Principat o de tota la Nació Catalana”)
- 2) lesió greu a la integritat física o mental dels catalans
- 3) submissió intencional del grup a condicions d’existència que hagin d’implicar la destrucció física, total o parcial, dels catalans
- 4) l’associació per a cometre genocidi contra els catalans
- 5) la instigació directa i pública a genocidi contra els catalans
- 6) la temptativa de genocidi contra els catalans
- i 7) la complicitat en el genocidi contra els catalans

Us trobareu –ja m’hi he trobat- que hi ha proves que poden col·locar-se en més d’un apartat. I també m’he trobat estado-españoles que, a fi de treure importància al que aquí patim, diuen “¡Eso también ocurrió en mi tierra!”; el que faig és invitar-los a col·laborar...

Una última observació: nosaltres ens xucllem el dit. Però el nostre genocidi és quelcom present en els castellans/estado-españoles. De tant en tant en sura una mostra conscient (en particular si s’han “begut un tequila” i queda gravat, com recull el tercer document) però segur A) que n’hi ha moltes més proves que queden amagades, i B) que està en el seu subconscient tant o més que en el nostre tenim clavada la por que ens han inculcat des del poder vencedor del 1714.

Invito també a fer-nos conscients que **RECUPERAR ARA LA LLIBERTAT** (mitjançant la independència) és qüestió de **SOBREVIURE EVITANT EL GENOCIDI CATALÀ**.

[Aniré\(m\) abordant periòdicament aquesta qüestió tabú... tabú precisament perquè és vital!!!](#)

Lluís Botinas Montell Vallés Ribó Closa Garrabou Torruella Gras
Barcelona, 23 d’agost de 2016

PD: Pot tenir interès escoltar el que sobre aquest tema vaig dir en els darrers dos programes **LA GOTA CATALANA per recuperar LA LLIBERTAT DE CATALUNYA** a Ràdio la Mina (FM 102,5):

1. 160721: http://www.ivoox.com/gota-catalana-amb-lluis-botinas-santadria-radiolamina-audios-mp3_rf_12302494_1.html
2. 160728: http://www.ivoox.com/gota-catalana-28-07-2016-audios-mp3_rf_12364041_1.html

Convención para la Prevención y la Sanción del Delito de Genocidio

Adoptada y abierta a la firma y ratificación, o adhesión, por la Asamblea General en su resolución 260 A (III), de 9 de diciembre de 1948

Entrada en vigor: 12 de enero de 1951, de conformidad con el artículo XIII

[Lista de los Estados que han ratificado la Convención](#) (((NO FUNCIONA L'ENLLAÇ)))

Las Partes Contratantes,

Considerando que la Asamblea General de las Naciones Unidas, por su resolución 96 (I) de 11 de diciembre de 1946, ha declarado que el genocidio es un delito de derecho internacional contrario al espíritu y a los fines de las Naciones Unidas y que el mundo civilizado condena,

Reconociendo que en todos los períodos de la historia el genocidio ha infligido grandes pérdidas a la humanidad,

Convencidas de que para liberar a la humanidad de un flagelo tan odioso se necesita la cooperación internacional,

Convienen en lo siguiente:

Artículo I

Las Partes contratantes confirman que el genocidio, ya sea cometido en tiempo de paz o en tiempo de guerra, es un delito de derecho internacional que ellas se comprometen a prevenir y a sancionar.

Artículo II

En la presente Convención, se entiende por genocidio cualquiera de los actos mencionados a continuación, perpetrados con la intención de destruir, total o parcialmente, a un grupo nacional, étnico, racial o religioso, como tal:

- a) Matanza de miembros del grupo;
- b) Lesión grave a la integridad física o mental de los miembros del grupo;
- c) Sometimiento intencional del grupo a condiciones de existencia que hayan de acarrear su destrucción física, total o parcial;
- d) Medidas destinadas a impedir los nacimientos en el seno del grupo;
- e) Traslado por fuerza de niños del grupo a otro grupo.

Artículo III

Serán castigados los actos siguientes:

- a) El genocidio;
- b) La asociación para cometer genocidio;
- c) La instigación directa y pública a cometer genocidio;
- d) La tentativa de genocidio;
- e) La complicidad en el genocidio.

Artículo IV

Las personas que hayan cometido genocidio o cualquiera de los otros actos enumerados en el artículo III, serán castigadas, ya se trate de gobernantes, funcionarios o particulares.

Artículo V

Las Partes contratantes se comprometen a adoptar, con arreglo a sus Constituciones respectivas, las medidas legislativas necesarias para asegurar la

aplicación de las disposiciones de la presente Convención, y especialmente a establecer sanciones penales eficaces para castigar a las personas culpables de genocidio o de cualquier otro de los actos enumerados en el artículo III.

Artículo VI

Las personas acusadas de genocidio o de uno cualquiera de los actos enumerados en el artículo III, serán juzgadas por un tribunal competente del Estado en cuyo territorio el acto fue cometido, o ante la corte penal internacional que sea competente respecto a aquellas de las Partes contratantes que hayan reconocido su jurisdicción.

Artículo VII

A los efectos de extradición, el genocidio y los otros actos enumerados en el artículo III no serán considerados como delitos políticos.

Las Partes contratantes se comprometen, en tal caso, a conceder la extradición conforme a su legislación y a los tratados vigentes,

Artículo VIII

Toda Parte contratante puede recurrir a los órganos competentes de las Naciones Unidas a fin de que éstos tomen, conforme a la Carta de las Naciones Unidas, las medidas que juzguen apropiadas para la prevención y la represión de actos de genocidio o de cualquiera de los otros actos enumerados en el artículo III.

Artículo IX

Las controversias entre las Partes contratantes, relativas a la interpretación, aplicación o ejecución de la presente Convención, incluso las relativas a la responsabilidad de un Estado en materia de genocidio o en materia de cualquiera de los otros actos enumerados en el artículo III, serán sometidas a la Corte Internacional de Justicia a petición de una de las Partes en la controversia.

Artículo X

La presente Convención, cuyos textos inglés, chino, español, francés y ruso serán igualmente auténticos, llevará la fecha de 9 de diciembre de 1948.

Artículo XI

La presente Convención estará abierta hasta el 31 de diciembre de 1949 a la firma de todos los Estados Miembros de las Naciones Unidas y de todos los Estados no miembros a quienes la Asamblea General haya dirigido una invitación a este efecto.

La presente Convención será ratificada y los instrumentos de ratificación serán depositados en la Secretaría General de las Naciones Unidas.

A partir del 1.º de enero de 1950, será posible adherir a la presente Convención en nombre de todo Estado Miembro de las Naciones Unidas y de todo Estado no miembro que haya recibido la invitación arriba mencionada.

Los instrumentos de adhesión serán depositados en la Secretaría General de las Naciones Unidas.

Artículo XII

Toda Parte contratante podrá, en todo momento, por notificación dirigida al Secretario General de las Naciones Unidas, extender la aplicación de la presente Convención a todos los territorios o a uno cualquiera de los territorios de cuyas relaciones exteriores sea responsable.

Artículo XIII

En la fecha en que hayan sido depositados los veinte primeros instrumentos de ratificación o de adhesión, el Secretario General levantará un acta y transmitirá copia de dicha acta a todos los

Estados Miembros de las Naciones Unidas y a los Estados no miembros a que se hace referencia en el artículo XI.

La presente Convención entrará en vigor el nonagésimo día después de la fecha en que se haga el depósito del vigésimo instrumento de ratificación o de adhesión.

Toda ratificación o adhesión efectuada posteriormente a la última fecha tendrá efecto el nonagésimo día después de la fecha en que se haga el depósito del instrumento de ratificación o de adhesión.

Artículo XIV

La presente Convención tendrá una duración de diez años a partir de su entrada en vigor.

Permanecerá después en vigor por un período de cinco años; y así sucesivamente, respecto de las Partes contratantes que no la hayan denunciado por lo menos seis meses antes de la expiración del plazo.

La denuncia se hará por notificación dirigida al Secretario General de las Naciones Unidas.

Artículo XV

Si, como resultado de denuncias, el número de las Partes en la presente Convención se reduce a menos de dieciséis, la Convención cesará de estar en vigor a partir de la fecha en que la última de esas denuncias tenga efecto.

Artículo XVI

Una demanda de revisión de la presente Convención podrá ser formulada en cualquier tiempo por cualquiera de las Partes contratantes, por medio de notificación escrita dirigida al Secretario General.

La Asamblea General decidirá respecto a las medidas que deban tomarse, si hubiere lugar, respecto a tal demanda.

Artículo XVII

El Secretario General de las Naciones Unidas notificará a todos los Estados Miembros de las Naciones Unidas y a los Estados no miembros a que se hace referencia en el artículo XI:

- a) Las firmas, ratificaciones y adhesiones recibidas en aplicación del artículo XI;
- b) Las notificaciones recibidas en aplicación del artículo XII;
- c) La fecha en la que la presente Convención entrará en vigor en aplicación del artículo XIII;
- d) Las denuncias recibidas en aplicación del artículo XIV;
- e) La abrogación de la Convención, en aplicación del artículo XV;
- f) Las notificaciones recibidas en aplicación del artículo XVI.

Artículo XVIII

El original de la presente Convención será depositado en los archivos de las Naciones Unidas.

Una copia certificada será dirigida a todos los Estados Miembros de las Naciones Unidas y a los Estados no miembros a que se hace referencia en el artículo XI.

Artículo XIX

La presente Convención será registrada por el Secretario General de las Naciones Unidas en la fecha de su entrada en vigor.

(Tres “Articles” que defineixen el delictes de genocidi i quatre delictes propers dels 19 de la:)

Convenció per a la Prevenció i la Sanció del Delicte de Genocidi

Adoptada i oberta a la firma i ratificació, o adhesió, per la Assemblea General a la seva resolució 260 A (III), de 9 de desembre de 1948

Entrada en vigor: 12 de gener de 1951, de conformitat amb l'article XIII

(sencera en castellà a

<http://www.solidaritat.ub.edu/observatori/general/docugral/genocidio.htm>)

Article II

“A la present Convenció s'entén per genocidi **qualsevol** dels actes esmentats a continuació, perpetrats amb la intenció de destruir, totalment o parcial, a un grup nacional, ètnic, racial o religiós, com a tal:

- 1) Matança de membres del grup;
- 2) Lesió greu a la integritat física o mental dels membres del grup;
- 3) Submissió intencional del grup a condicions d'existència que hagin d'implicar la seva destrucció física, total o parcial;
- 4) Mesures destinades a impedir els naixements en el si del grup;
- i 5) Trasllat per força de nens del grup a un altre grup.”

Article III

“Seran castigats els actes següents:

- a) el genocidi;
- b) l'associació per a cometre genocidi;
- c) la instigació directa i pública;
- d) la temptativa;
- i e) la complicitat”.

Article IV

“Les persones que hagin comès genocidi o qualsevol dels altres actes enumerats a l'article III, seran castigades, ja es tracti de governants, funcionaris o particulars.”

PREGUNTA CLAU: Quants d'aquests 9 apartats es compleixen en “El cas dels catalans” nostre? Per favor, ves ordenant els documents, fets, cites, dates, dades, testimonis,..., que tinguis/trobis dins del corresponent apartat. Aviat tindrem una **Biblioteca sobre EL GENOCIDI CATALÀ!!!!!!!**

La solució final per als catalans

“Si el III Reich hagués guanyat la Segona Guerra Mundial, ja s’havia disposat la deportació de població d’origen català –independentment de la seva ideologia-, cap a camps de concentració al nord d’Àfrica, i el posterior repoblament de la terra catalana amb gent vinguda d’altres terres d’Espanya. Com que el destí bèl·lic va impossibilitar complir amb la primera part del projecte genocida dels franquistes, no es va dubtar posteriorment de provocar l’allau migratori bestial que va patir Catalunya durant la dictadura, amb el fi de descohesionar la nació catalana” (Dr. Franz-Berndt Speicher, *L’Estel de Mallorca*, 1•7•1997).

La *Sicherheitsdienst* de la Gestapo, l’espionatge de la policia política d’Adolf Hitler, va muntar el 1937 l’operació coneguda com Papers de Salamanca: 200.000 quilos de documents robats als catalans i guardats a l’hospici de nens del carrer Gibraltar del quarter general de Francisco Franco. L’historiador del dictador Paul Preston ha destapat que el coronel de la SS Heinz Jost, condemnat a mort a Nuremberg, va dissenyar aquesta neteja racial d’Espanya.

El meu pare, Josep Verges Matas, editor de la revista *Destino*, que era una persona molt ben informada, em va explicar que el violent desacord del tren d’Hendaia amb Hitler (“Franco és pitjor que anar al dentista”) no era un poc creïble repartiment d’Àfrica, sinó la solució final dels catalans. El Führer no es va atrevir a deportar-nos com preu de sang del seu aliat per entrar en guerra. Una cosa era fer desaparèixer jueus dispersos del III Reich, i una altra, jueus imaginaris a la seva terra. Els crims es fan d’amagat com la sagnant persecució muntada per la Gestapo. Tres milions de catalans, tots, estàvem fitxats. El cunyat Ramón Serrano Sunyer va encarregar a l’amic de la família Marcelino Ulibarri el saqueig. Després presidiria el tribunal de repressió, encarregat de les penes de mort. Només al Camp de la Bota, avui tapat pel Fòrum dels Especuladors, n’hi afusellaren 1.400. Tot el que no s’emportaren fou destruït, com llibres i revistes en català. Però no ho cremaven com a Alemanya, sinó que feien pasta de paper, molt millor negoci. La magnífica Plaça Major de Salamanca està construïda també amb el botí de guerra de la destrucció de Catalunya el 1714.

L’arxiu dissenyat per la Gestapo a Salamanca agafava les 17 (de 50) províncies que lluitaren contra el feixisme. Però els castellans han recuperat els seus documents, com les famílies dels polítics Giner de los Ríos i Azaña. En canvi les famílies Cambó o Rovira i Virgili han rebut la mentida com a resposta. La Comissió de la Dignitat diu en un llibre (Editorial Milenio) que amagar el contingut i elevar un fitxer policial a valor d’arxiu és una jugada deshonest per guanyar temps i no retornar documents obtinguts per la violència. El primer ministre de cultura postfranquista Ricardo de la Cierva avisava que tornar els Papers de Salamanca als catalans era trencar Espanya, com repeteix José María Aznar: “La propia nación española corre peligro.”

El coordinador de la Dignitat Toni Strubell pregunta: “Matthausen i Dachau queden en peu com memòria de l’holocaust. El que no s’entendria fora mantenir uns quants jueus als barracons per Unidad de Archivo Judío. Resulta inimaginable que documents robats per nazis a la guerra no hagin estat tornats. Si Salamanca és l’arxiu de la Guerra Civil, ¿per què només té documents d’una minoria? Que no va haver-hi Guerra Civil a tot l’Estat?”

Per què no hi traslladen els enormes fons que hi ha al menys en sis arxius espanyols? Per no parlar de la subvencionadíssima Fundación Francisco Franco. Si el ministre de defensa José Bono acaba de tornar la santa creu ortodoxa espoliada per la División Azul a Rússia, ¿per què no es pot tornar als catalans el que és nostre? En un Estat de dret tots els béns robats són retornats als seus propietaris.”

500 intel·lectuals i famosos de tot el món demanen el retorn, com els presidents Mario Soares o Francesco Cossiga. L’hispanista Henry Ettinghausen escriu: “És la perpetuació deliberada d’un acte d’Estat de robatori a mà armada. No fer res no és una decisió neutral sinó mantenir l’oblit col·lectiu i negar-se a posar fi a un dels pocs desastres de la Guerra Civil que encara poden arreglar-se.” El PSOE, en mestissatge amb el PSC i dependent d’Esquerra, serà tan culpable com el PP si no torna els papers de la Gestapo a Salamanca, capital de la Guerra Civil i, diuen, capital europea de la cultura.

Poca broma amb el genocidi dels catalans, Pérez Reverte.

Des que Montilla va introduir el terme desafeció per a definir les relacions entre Catalunya i Espanya, la corda s'ha anat tibant i cada cop és més difícil trobar veus que fugin del tòpic radical, tant des d'un extrem com des del contrari, i mirin d'establir ponts de concòrdia. Per això resulta especialment remarcable l'anàlisi que Víctor Manuel fa de la visió que des de Madrid es té de Catalunya a propòsit de la pregunta que li formula Miquel Jurado a El País.

“Como la gente tiene muy poca información –analiza el cantant asturià–, se vive con una cierta estupefacción, nadie sabe la dimensión que tiene. Lo ven como una disconformidad más con el Gobierno central, pero no se han percatado de lo que verdaderamente está ocurriendo. Siempre ha habido mucha desinformación y no solo con respecto a Cataluña sino con todo lo periférico. Hay muchos francotiradores que más que francotiradores son hijos de puta que pervierten la situación y crean pequeños enconos que al final se convierten en grandes enconos. En Madrid tenemos una prensa de derechas que no existe en Cataluña y que crea un caldo de cultivo del que tienes que abstraerte, aunque es difícil como cuando oigo hablar a gente como el exalcalde de A Coruña. Es inverosímil que se puedan decir semejantes tonterías y que las diga alguien que ha tenido responsabilidad pública.

Víctor Manuel es refereix a Francisco Vázquez, que el dia abans del 9-N va proposar treure els tancs al carrer a Catalunya per evita una rebel·lió sediciosa. Vázquez, que s'autodefineix com socialdemòcrata, catòlic i espanyolista, també ha afirmat que no hi ha cap diferència entre un jueu amb l'estel groc perseguit pels nazis i un nen català castigat per parlar castellà al pati de l'escola.

“Eso va pudriendo las cosas –continua Víctor Manuel a l'entrevista– hasta no se sabe dónde. Recuerdo estar en el mercado cuando el boicot al cava y un señor a mi lado pedir fuet pero que no fuera catalán, el tendero le dijo que era imposible. Esa burrez completamente irracional está dañando mucho la convivencia. Yo viajo a Cataluña desde 1966 y he vivido temporadas largas en Barcelona. Mis primeros discos los grabé en el Casino L'Aliança del Poble Nou. Nunca me he sentido ajeno a la vida de Barcelona, ni extraño. Ni he vivido la agresividad a propósito del idioma que otros dicen, nunca. Guardo momentos imborrables, como ver a Maria del Mar Bonet en la Cova del Drac cantando Què volen aquesta gent? Cosas que no voy a olvidar nunca, que no quiero olvidar. Mi afecto por Cataluña seguirá igual pase lo que pase en el futuro y no me voy a sentir extraño porque nadie va a hacer que me sienta extraño.”

Per contrast amb la visió de Víctor Manuel trobo en un vídeo de El Mundo un diàleg entre Arturo Pérez Reverte i Joaquín Sabina, una conversa gravada amb autorització, una mena de variat repàs a l'actualitat i a la vida com aquella entre el ministre i el cap de l'Oficina Antifrau de Catalunya que tant de joc va donar.

L'últim minut de la gairebé mitja hora de conversa entre un Pérez Reverte que parla ex-càtedra de gairebé tot, i un Sabina que somriu i assenteix, l'autor del programa proposa parlar de Catalunya. Copio literalment del vídeo i admeto totes les falles possibles, però poden consultar-lo a El Mundo, per si no s'ho creuen o no se'n fien.

Diu l'escriptor:

– Como soy jacobino, ese tema lo habría solucionado en el siglo XVIII.

Aleshores, com tallant caps amb la ma, fa servir onomatopeies:

– ¡Chas, chas chas, chas!... Ahora ya no tiene solución... ahora ya es otra cosa.

– Me adhiero –fa sorneguer, Sabina– a la propuesta de mi compañero...

– El problema es que ahora hay cosas –continúa l'acadèmic– que no se pueden solucionar con métodos... O sea, aquí hubo momentos, o sea, tu puedes pasar a cuchillo una población entera en el

siglo XI, comprendes? Pero no en el siglo XXI.... o ese tipo de cosas... Bromas aparte, la España del siglo XVIII perdió la ocasión...

A partir d'aquí, l'home que parla ex-càtedra però en el to dels esquerrans de cafè dels 60, disserta sobre la importància decisòria de la revolució francesa.

Sabina, al seu costat, una mica alumne i un punt decrèpit, tanca el diàleg.

–Yo, que también llevo gotas de sangre jacobina, también recurriré a la tradición histórica de la izquierda, al internacionalismo, esto mezclado con la globalización de ahora hace que volver al aldeanismo identitario no tenga ningún sentido.

Tot em val. Tot ho respecto, fins i tot la presumptuositat de parlar ex-càtedra que, en el fons, dec envejar. Però el “¡chas, chas, chas, chas!” i el “pasar a cuchillo una población”, vingui del nord o vingui del sud, vingui de la dreta o vingui de l'esquerra, és propi de criminals.

Àngel Casas

COMENTARIS

□ [Rafael](#) escrigué: [26 juliol, 2016 a les 9:31 am](#)

Cap sorpresa, son espanyols pata negra, una desgràcia humana !!!!

□ [soncok](#) escrigué: [26 juliol, 2016 a les 8:22 pm](#)

Aquestes paraules no es poden qualificar sense recórrer a un llenguatge molt groller. Millor ho deixam. Quant a l'”aldeanismo identitario”, aquest tòpic que tant els agrada a aquesta genteta prepotent de Madrid, crec que he vist poca gent amb una mentalitat tan estreta i tancada com ells. Són impressionants, es dediquen a muntar “fiestas rocieras” arreu, escriuen coses que tenen un gran efecte laxant, “toros”, etc... lloanças per Ortega i de Valle no diuen res de res.

□ [Miquel M. Gibert](#) escrigué: [27 juliol, 2016 a les 2:42 pm](#)

Els Srs. Pérez-Reverte i Sabina no sé si trobarien tan bé això de tallar colls si fessin l'exercici intel·lectual, ben simple, de posar-se ells en el lloc d'aquells a qui degollarien o decapitarien. Encara que ho fessin retrospectivament, i imaginàriament, i se situessin en el segle XVIII que de manera tan lamentable la monarquia espanyola no va saber aprofitar. Si no s'hi posen és perquè se senten immunes, és a dir, els degollats i els decapitats sempre són els altres, en aquest cas els catalans que no són prou o gens espanyols. En definitiva, i més enllà de la broma suposada, és allò de Salvador de Madariaga, un gran liberal segons una determinada tradició, que va dir que Franco no havia servit ni per posar punt i final al problema català. Perquè, naturalment, el problema sempre és català.

□ [Miquel](#) escrigué: [27 juliol, 2016 a les 9:39 pm](#)

És l'ADN de l'espanyolitat casernària, amb tot el seu llenguatge amb baf pudent d'esperit, disposats a posar “cojones” per defensar la seva idea imperialista i, sobretot, profundament reaccionària.

□ [lluibotinas](#) escrigué: [27 juliol, 2016 a les 10:52 pm](#)

El que els Srs. Casas, Rafael, soncok i Miquel M. Gibert no veuen, i els Srs. Pérez Reverté i Sabina probablement tampoc, és que EL GENOCIDI CATALÀ, és a dir, el genocidi contra els catalans i tota la Nació Catalana, s'està executant actualment cada dia. Madrid/Castilla/Estado-Español ens estan genocidant sistemàticament, de manera oberta-però-adaptada-als-temps des de 1714, i de maneres més tapades i més desconegudes des de molt temps abans. Parlar d'independència com s'està fent falseja la situació i amaga dues coses decisives: 1) que del que es tracta és de RECUPERAR LA LLIBERTAT que ens va ser arrabassada en 1714 i així Catalunya torni a ser DE nou un Estat d'Europa; i 2) que recuperar la llibertat és l'única manera d'impedir que es prolongui i triomfi el genocidi que estem patint. Afirmar obertament que tornar a ser lliures és necessari per a subsistir com a poble i com a persones, eixamplaria la base molt per sobre del 50 per cent més un. I a veure quants s'atrevirien a dir públicament, en català o en castellà (o en anglès), que res de “todos libres e iguales” sinó que volen que Catalunya continuï sotmesa ja que desitgen acabar de genocidar als catalans.

□ *Carmen Roselló Rubio* escrigué: [28 juliol, 2016 a les 6:34 am](#)

Crec que els comentaris identifiquen a les persones, hi ha persones que se'ls ha d'escoltar i hi ha unes altres que no mereix la pena tenir-les en compte. Naixem lliures de pensament i això ens dóna dret a pensar no a destruir ni a predisposar, Sr. Reverter i Sr. Savina que decepció.

Pepe escrigué: [31 juliol, 2016 a les 8:36 am](#)

Dos cosas me han sorprendido en este artículo. ? En Catalunya no hay prensa de derechas ? Yo digo que como entodas partes.

Dos leyendo este escrito por cierto bastante manipulado lo que yo veo es que Catalunya en estos momentos esta dividida. En dos los del si y los del no

Soy catalanoCordoves desde hace cincuenta años ,mi familia es catalana y jamas he tenido ningún problema de convivencia.

Pero desde hace un tiempo voy notando algo en el ambiente que no me gusta nada.

Y es que estamos viviendo la peor crisi política desde hace mucho tiempo .con los políticos más ineptos de la historia. Tanto en Catalunya como en España.

((El meu comentari que surt a sota: enviat el mateix dia 31 i al dia següent. Però no surt)))

((Tornat a enviar el 160803 cap a les 18,30h. tan com resposta a Pepe que com a comentari nou)))

((Tornat a enviar el 160806 cap a les 02h. com a comentari nou. I surt...))))))

□ *Lluís Botinas* escrigué: [6 agost, 2016 a les 1:03 am](#)

Hola, Pepe!

T'agraeixo molt el teu comentari. És molt revelador. I el que resulta especialment significatiu és que no te'n adones que les teves 114 paraules indiquen que tu ets un invasor civil de Catalunya. Portes 50 anys aquí però el que et surt es escriure en castellà i no hi fiques ni un sol mot en català. Portes 50 anys envaint Catalunya i per això fins ara "jamás he tenido un problema de convivencia". Això vol dir –encara que potser tu no ho hagis ni vist- que els envaïts –jo també fins fa poc- ens hem doblegat davant teu i t'hem parlat en castellà. I, quina casualitat, justament ara "voy notando algo en el ambiente que no me gusta nada". És a dir, quan els envaïts tornem DE NOU (recorda: "Hay que bombardear Barcelona cada 50 años para mantener el orden en Cataluña") a moure'ns per tal de recuperar la llibertat i així evitar el genocidi que s'està aplicant (fins ara amb la teva complicitat, desitjo que no-conscient) als catalans i a la Nació Catalana des de 1714, resulta que a tu això "no me gusta nada".

En canvi, a mi, que fa 71 anys que soc català "de ocho apellidos vascos" i que visc a la Catalunya ocupada des de fa 302 anys, l'actual és el període més esperançador de la meva vida ja que només depèn de nosaltres recuperar la llibertat. I me'n alegro també en nom de la meva germana, dels meus pares, dels meus avis i de dotze generacions d'avantpassats.

Però sí estic d'acord amb tu en que tenim "los políticos más ineptos de la historia. Tanto en Catalunya como en España.". Només que hi ha una diferencia qualitativa.

Els polítics castellano/estadoespañoles són "ineptos" perquè no tenen res constructiu a proposar als catalans. Ells saben que quan Catalunya recuperi la llibertat, l'Estado-Español es descompondrà, ja que coneixen que l'Estado-Español es fonamenta en la destrucció del Principat de Catalunya, que fins el 10 de setembre de 1714 va ser un Estat-Imperi Europeu independent.

En canvi, els polítics catalans (bé, en realitat només hi haurà polítics catalans quan el poble català torni a ser lliure; per això ara o ignoren o silencien la meravella que era el Principat) són "ineptos" perquè dubten entre continuar rebent les prebendes que els hi proporciona el seu paper espanyolista-autonomista, o bé canalitzar les (lamentablement encara subconscients) ànsies de llibertat del poble català, i les frenen mentre intenten avaluar les conseqüències que pels seus interessos individuals pot tenir actuar d'una forma o d'un altre.

Els Segadors

Lletra original

*Catalunya, Comtat Gran / qui t'ha vist tan rica i plena.
Ara el rei Nostre Senyor / declarada ens té la guerra.*

*Bon cop de falç
Bon cop de falç, defensors de la terra,
Bon cop de falç.*

*Lo gran comte d'Olivar / sempre li burxa l'aurella:
"Ara és hora, nostre rei / ara és hora que fem guerra".*

*Contra de los catalans / ja ho veieu quina n'han feta:
seguiren viles i llocs / fins al lloc de Riudarenes,
n'han cremada una església / que Santa Coloma es deia,
cremen albes i casulles / los calzes i les patenes.
I el Santíssim Sagrament / alabat sigui per sempre.
Mataren un sacerdot / mentres que la missa deia.*

*Mataren un cavaller / a la porta de la iglésia,
Don Lluís de Furrià / i els àngels i fan gran festa.*

*El pa que no era blanc / deien que era massa negre,
lo davan an als cavalls / sols per assolar la terra.*

*Lo vi que no era bo / engegaven les aixetes,
lo tiraven pels carrers / sols per a assolar la terra.*

*A presència dels seus parents / deshonraven les donzelles.
I mataven els seus pares / si del mal donaven queixa.*

*En daven part al virrei / del mal que aquells soldats feien:
"Llicència els he donat io / molta més se'n poden prendre".*

*A vista de tot això / s'és esvalotat la terra.
Comencen de llevar gent / i enarborar les banderes.*

*Entraren a Barcelona / mil persones forasteres,
entren com a segadors / com eren a temps de sega.*

De tres guàrdies que n'hi ha / ja n'han morta la primera.

En mataren el virrei / a l'entrant de la galera.

Mataren als diputats / i als jutges de l'Audiència.

*Anaren a la presó / donen llibertat als presos.
Lo bisbe els va beneir / amb la mà dreta i esquerra:*

*"On és vostre capellà? / A on és la vostra bandera?"
Varen treure el bon Jesús / tot cobert amb un vel negre: "*

*Aquí és nostre capità / aquí és nostra bandera.
A les armes catalans / que us han declarat la guerra".*

LLETRA ACTUAL

*Catalunya, triomfant,
tornarà a ser rica i plena!
Endarrera aquesta gent
tan ufana i tan superba!*

*Bon cop de falç!
Bon cop de falç, defensors de la terra!
Bon cop de falç!*

*Ara és hora, segadors!
Ara és hora d'estar alerta!
Per quan vingui un altre juny
esmolem ben bé les eines!*

*Bon cop de falç!
Bon cop de falç, defensors de la terra!
Bon cop de falç!*

*Que tremoli l'enemic
en veient la nostra ensenya:
com fem caure espigues d'or,
quan convé seguem cadenes!*

*Bon cop de falç!
Bon cop de falç, defensors de la terra!
Bon cop de falç!*

Gairebé no es canta “Els Segadors” actualment per a fer oblidar que ens recorda les invasions patides i els maltractes rebuts?

(...) A presència dels seus parents / deshonraven les donzelles.
I mataven els seus pares / si del mal donaven queixa.
(...) En daven part al virrei / del mal que aquells soldats feien:
“Llicència els he donat io / molta més se'n poden prendre”.
Aquí és nostre capità / aquí és nostra bandera.
A les armes catalans / que us han declarat la guerra”.

(...) Endarrera aquesta gent tan ufana i tan superba!
(...) Que tremoli l'enemic en veient la nostra ensenya:
com fem caure espigues d'or, quan convé seguem cadenes!

700 CATALANS ASSASSINATS A CAMBRILS

LLUÍS Mª MANDADO ROSSELL

dimarts, desembre 11, 2012

El 12 de desembre de 1640 els castellans van assassinar vilment 700 catalans. Si no sou de la zona us puc preguntar. A que no ho sabíeu? M'hi jugo mig pèsol.

Són aquelles coses de la nostra història que no se saben, que si se'n gosa parlar sonen a vegades estranyes, o sinó extremistes o fins se les acusa d'inventades.

Doncs el 12 de desembre a Cambrils es fa l'acte commemoratiu. Per quins medis informatius us ha arribat la novetat? Jo l'he vist a Nació Digital, que ens assabenta de com el gran exèrcit castellà contra els Segadors i en Pau Claris venia creant el terror i la devastació, és clar que els medis dels desinformatius encara són forts a Catalunya.

Així que no, no és inventat, ni extremista, però sí que sona estrany.

Va ser una batalla sagnant? No ho creguéssiu pas. Aquests no varen morir en una batalla. Simplement els van matar els castellans i gent al servei de Madrid. Es ve i s'ataca Catalunya i principalment els catalans. Tot allò que es resistís, es considerava rebel i, per tant, delinqüent sense drets.

Cambrils aplega molts defensors de la terra i posa obstacle a l'exèrcit reial; finalment, els catalans es tanquen rere les muralles de la població. Després de difícils negociacions, els ingenus defensors de Cambrils es van rendir donant algun valor a les promeses castellanques. Una vegada evacuada la fortalesa van produir-se les gestes castellanques que es recorden a Cambrils. Més de 700 homes van ser degollats per l'exèrcit castellanista. Àdhuc, el batlle, els consellers i els caps militars de la plaça, van ser jutjats sumàriament, executats al garrot, i penjats a les muralles del poble i, per a més escarni, amb les seves insígnies. Els temps són més fàcils, a Madrid ara només s'inventen informes policíacs.

Fets impunes d'aquesta mena s'han anar repetint en la relació malsana entre Catalunya i Castella, també amb Felip V de Castella i Franco. Però fins ara, els apallissats han preferit dissimular o han tingut els serveis de desinformació castellans treballant a fons.

El genocidi invisible

17/04/13 02:00 - [Jaume Clotet](#)

Els executors dels assassinats de Moragues, Carrasco i Agulló no han rebut cap càstig digne

Durant aquestes darreres setmanes hem commemorat la mort dramàtica de tres lluitadors de Catalunya. El 27 de març del 1715 moria esquarterat i decapitat el general Josep Moragues després de ser humiliat i arrossegat pels carrers de Barcelona. El seu cap, per fer-ne escarni general, fou penjat dins d'una gàbia al capdamunt del Portal de Mar i no va ser retornat a la seva vídua fins dotze anys després. El 9 d'abril del 1938 Manuel Carrasco i Formiguera queia davant d'un escamot d'afusellament al penal de Burgos. El seu delicte era la seva doble condició de catòlic i catalanista. Va haver de fugir de Catalunya perquè els anarquistes el volien matar perquè era catòlic per anar a caure en mans dels franquistes que el volien matar perquè era catalanista. El dia 11 d'abril de 1993 el jove maulet valencià Guillem Agulló era assassinat a ganivetades durant una agressió feixista a causa de la seva militància al servei de la nació sencera i de la seva llibertat.

Aquests tres assassinats vils, els executors dels quals no han rebut cap càstig digne, són només la punta d'un colossal iceberg submergit en les sinistres aigües de l'espanyolisme. Al costat de Moragues, Carrasco i Agulló, el nombre de catalans morts per l'espanyolisme és infinit. De Bac de Roda a Andreu Xandri, de Jaume II d'Urgell a Carles Rahola, i de Lluís Companys a Martí Marcó, la cadena de catalans morts en defensa del país és interminable i esfereïdora. A tots aquests defensors del nostre poble cal sumar-hi la legió de víctimes anònimes mortes durant els bombardejos del duc de Berwick, del general Baldomero Espartero o de l'aviació italiana, per esmentar només tres episodis terribles.

És per això que cal tenir clar que l'ocupació espanyola i francesa dels Països Catalans va molt més enllà de l'espoli fiscal i el saqueig de la nostra economia. També va més enllà de la repressió cultural i lingüística. Desenes de milers de catalans han mort durant una ocupació que ja dura segles. Centenars de milers més han hagut de marxar del país, ja fos el 1714 o el 1939. Cada vegada que els espanyols s'han fet la guerra entre ells nosaltres hi hem posat els morts. Quants catalans han mort a causa del fet que Catalunya ha estat ocupada per Espanya? Quants descendents d'aquestes víctimes no han nascut i no conviuen ara entre nosaltres? Pensar-ho glaça la sang.

Tot plegat demostra que la nostra nació ha patit un genocidi. No em refereixo a un genocidi planificat i establert durant un període determinat, tal com avui els entenem. Però sí que hem sofert un genocidi lent i inexorable, que ens ha pres els nostres millors homes i dones de cada generació. L'estat propi és necessari per moltes raons lingüístiques, culturals, econòmiques o socials, però ho és sobretot perquè necessitem un refugi on viure amb la seguretat que no serem assassinats. Tot és molt senzill d'entendre.

No estic dient que si Catalunya hagués estat sempre un estat independent tot hauria anat com una seda. En absolut. Però llavors els nostres problemes i misèries serien únicament nostres, i les nostres guerres i atrocitats no serien atribuïbles a ningú més que a la nostra pròpia estupidesa. La pertinença a Espanya, independentment del moment històric en el qual posem el comptador a zero, ha estat un veritable desastre nacional en tots els aspectes. I amb l'arribada dels Borbons el drama es va intensificar. Algú pot dir, encara que sigui només un únic aspecte, en què hem sortit guanyant els catalans pel fet de ser obligatòriament espanyols?

La venjança catalana

Escrit de [Lluís M. Xirinacs](#) publicat al diari *AVUI* el 18/10/1977 pàgina 15, a la secció "AL SERVEI D'AQUEST POBLE" 22/02/2016 [El fil roig](#)

He deixat el carrer d'Entença. Berenguer d'Entença, junt amb Bernat de Rocafort, protagonitzà el 1305 la famosa venjança catalana contra l'emperador bizantí, per l'assassinat de Roger de Flor i els catalans del seu seguici. Els catalans sabem qui són el Cid Campeador o Bertran Duguesclin, però ignorem la història dels noms dels nostres carrers, com Entença o Rocafort.

Al peu de la placa «carrer d'Entença», s'ha gestat la nova venjança catalana. Aquella venjança que explicava tan bé Pau de Tars. Si el teu enemic té set, dóna-li de beure, que així acumules carbons sobre el seu cap.

Manuel Cruells i Pifarré (1910-1988). Com ha dit admirablement Manuel Cruells, la nostra lluita és de segona o tercera generació. La lluita dels darrers anys per l'amnistia no és res més que l'epíleg fàcil de la llarga nit de brega que ha engolit els millors dels nostres fills.

Si, Cruells, no els podrem mai oblidar. Em sento rabiosament mediocre davant els innombrables que donaren la vida o patiren persecució en els primers anys de la derrota. El carrer Entença, abans de veure els captaires de la pau, ha vist moltes altres coses. Ha vist els campions de la «generació del Camp de la Bota». A trenc d'alba sortien, a camionades, camí de la famosa carretera negra de La Mina. Després venien les famílies, no avisades prèviament, a veure els presos. En el pal de telèfons, renegrit, que encara ara es dreça al costat de la porta de la presó, hi havia la llista dels afusellats del dia. Les dones feien cua. Si el marit hi era, ja no calia entrar a la presó a veure'l. Algunes es desmaiaven. Els veïns els baixaven una cadira.

Una vegada, davant la cua que esperava per entrar, un funcionari, sortit de dins, llançà un fardell al mig de la voravia. Eren els trossos d'un cos mort a dintre. La dona de l'interessat, en acostar-se a recollir-lo, fou colpejada amb la culata pel guardià.

M'ho han explicat tot, Cruells. La porto a dintre aquesta generació del Camp de la Bota. Si altres no, aquest senador et promet no oblidar-se'n mai.

Però no farem les coses a l'estil arrauxat de Berenguer d'Entença. Ens han matat Lluís Companys i tot el seu seguici, però la nostra venjança va per uns camins nous, fets de seny. El carrer de la «Venjança Catalana», s'ha canviat pel carrer de «l'Amnistia sense Rancúnia». L'orgull de les nacions cedeix el pas a la convivència pacífica de les nacions. No en va han passat sis segles. S'han acabat els xocs cecs al darrera de diferents senyeres. S'ha acabat les inacabables «vendette» entre els pobles veïns primitius que s'ignoren mútuament. Ara la nostra ardidesa consisteix a autoconstituir-nos, tot col·laborant ensems a l'harmonització dels pobles veïns. Ara els catalans ens vengem de l'opressió soferta, promovent per a tots l'autogovern que sempre hem volgut per a nosaltres. Perdonem l'intent de genocidi tot treballant amb el nostre braó tradicional per al bé de tots, àdhuc dels nostres cruels enemics.

Valents per a una democràcia assenyada, aquest és l'estil de la nova venjança catalana.

Els aviadors de Mussolini tenien l'ordre de “colpir” la població civil de Barcelona

L'única querrela a l'Estat per crims de guerra prova que els atacs a Barcelona volien sembrar el terror

MONTSE RIART

Barcelona

Actualitzada el 06/10/2016 23:13

Una de les imatges del bombardeig del 18 de març del 1938, feta pels aviadors italians. / *ARCHIVIO MILITARE DELL'AERONAUTICA ITALIANA*

Els bombardejos de l'aviació italiana entre el 16 i el 18 de març del 1938 no només van acabar amb la vida de prop de 900 persones -una quarta part del total de víctimes de la Guerra Civil a la capital catalana- sinó que van servir de camp de pràctiques d'una nova manera de fer guerra: el bombardeig sistemàtic sobre la població civil. Però, tot i la magnitud dels atacs, fins ara no hi ha hagut manera de depurar responsabilitats ni per aquests bombardejos ni per la resta de crims de la Guerra Civil. L'única querrela que ha prosperat a l'Estat és la que va presentar fa tres anys l'associació AltraItalia, formada per italians residents a Barcelona, i alguns dels familiars de les víctimes dels atacs del 1938.

Durant els últims tres anys, la investigació ha avançat a empentes i rodolons: no només s'ha arribat a arxivar i reobrir, sinó que tots els intents que ha fet el jutjat d'instrucció 28 de Barcelona per tirar-la endavant han topat amb la falta de col·laboració de les autoritats italianes. Ara l'associació ha tirat pel dret i ha aconseguit que un historiador revisi la documentació de l'aviació italiana. L'estudi ha aconseguit per primera vegada posar noms i cognoms a 139 comandaments de l'aviació feixista italiana que van participar en tres dels bombardejos sobre Barcelona i incorpora documents de l'exèrcit de Mussolini que demostren que l'autèntic objectiu dels atacs era matar civils, una cosa que Itàlia no ha reconegut mai. La jutge ha incorporat l'estudi a la investigació i ha ordenat enviar una comissió rogatòria a les autoritats italianes

perquè certifiquin si els 14 militars més joves continuen vius, tal com havia demanat l'associació.

Atacar “el centre demogràfic”

L'informe de l'historiador Edoardo Mastrorilli, al qual ha tingut accés l'ARA, se centra en tres dels bombardejos de l'aviació feixista italiana sobre la capital catalana: el de l'1 d'octubre del 1937, el del 19 de gener del 1938 i el que es va produir entre el 16 i el 18 de març del 1938, que va ser el més mortífer. L'estudi ha certificat amb documents militars la interpretació que sempre han fet els historiadors dels bombardejos de l'aviació de Mussolini a Barcelona: l'objectiu era matar població. El registre del *Diario storico de l'Aviazione Legionaria delle Baleari* -tots els avions de la Itàlia feixista que van bombardejar Barcelona s'enlairaven d'una base a les illes Balears- diu textualment que els bombardejos del març del 1938 buscaven “colpir el centre demogràfic de Barcelona”.

El general Yagüe, cap del cos de l'exèrcit marroquí, canta els himnes del Movimiento Nacional amb la resta de l'Estat Major després d'escoltar una missa de campanya a la plaça de Catalunya de Barcelona, en agraïment a la conquesta de la ciutat per les tropes franquistes, el 27 de gener del 1939. / EFE

No és l'única menció recollida a l'estudi. Un dels oficials de més rang va escriure al seu diari personal que els atacs responien a una ordre directa de Mussolini i que el Duce pensava que “els bombardejos eren òptims per doblegar la moral dels rojos”, deia llavors el militar. El *Diario storico* de la 19a esquadrilla també explica que un altre dels objectius de bombardejar la “molt bonica ciutat de Barcelona” era que la població desconfiés del govern republicà, pensés que ja no els podia protegir i això “desencadenés una revolta” ciutadana. Amb aquests elements, les acusacions podrien arribar a provar que els bombardejos van constituir un delict de lesa humanitat.

Els 139 autors

A partir d'una recerca als documents de l'Archivio de l'Ufficio Storico de l'Aeronautica Militare, l'historiador ha aconseguit posar nom i cognoms a 139 pilots i comandaments que van participar en els bombardejos del 19 de gener del 1938 i del 16, 17 i 18 de març del 1938. Segons l'advocat de l'associació, Newton Bozzi, que exerceix d'acusació en el cas juntament amb la lletrada Anaïs Franquesa, identificar els pilots “no ha sigut fàcil”. El motiu és que molts utilitzaven pseudònims, especialment els oficials de més grau.

L'historiador ha casat els noms que apareixien en aquest registre oficial de l'aviació amb els diaris de grup i d'esquadrilla dels aviadors fins a aconseguir fixar la identitat dels militars. Bozzi assegura que la seva feina tomba el gran argument que fins ara havia esgrimit el govern italià per respondre a les reiterades peticions del jutjat i les acusacions perquè proporcionessin la identificació: "És mentida el que deia Itàlia sobre que no n'hi havia rastre i que molts d'aquests arxius no s'havien digitalitzat". L'advocat recalca que en pocs dies l'historiador contractat per l'associació ha aconseguit "el que Itàlia els ha negat durant aquests tres últims anys".

Fins ara l'executiu italià només havia confirmat la identitat de Luigi Gnechi, un dels aviadors encara vius, que va ser condecorat recentment pel mateix govern de Roma pels seus "mèrits" a l'exèrcit. Després de penjar-li la medalla, la policia italiana va fer una declaració de tràmit, sense informar-ne el jutjat de Barcelona, en la qual Gnechi negava haver bombardejat Barcelona. Les autoritats italianes van enviar-la al jutjat català i van dir que ja "no podien fer res més", recorda Bozzi.

L'advocat reconeix que l'historiador no ha aconseguit un dels principals objectius del peritatge: trobar els diaris de Gnechi per poder provar en quins atacs va participar realment. De fet, l'associació havia demanat a la jutge que interrogués Gnechi, però la magistrada no ho ha acordat. Altres fonts judicials consultades per aquest diari reconeixen la importància de l'estudi, que s'ha incorporat com una prova pericial a la causa, tot i que lamenten que no existeixi un informe encara de més abast que pugui identificar tots els militars que van bombardejar Barcelona.

Els tres atacs que havien de "doblegar la moral dels rojos"

1 d'octubre del 1937

En un vol rasant, els avions italians bombardegen el port barceloní. És l'únic dels tres atacs aeris investigats en l'informe de l'historiador Edoardo Mastroilli sobre el qual no s'ha pogut identificar cap dels autors. Un telegrama de l'Aviazione Legionaria confirma que "s'han tocat de ple" els objectius.

19 de gener del 1938

Els bombarders ataquen l'Eixample i el port, i causen 170 morts. Al *Diario storico* de la 10a esquadrilla, un dels pilots anota: "Marxem deixant Barcelona cremant i fumejant". Els avions sobrevolen la ciutat a més altura de l'habitual per passar desapercebuts. L'historiador identifica nou aviadors.

16-18 de març del 1938

Els avions de Mussolini bombardegen la ciutat durant 72 hores seguides i maten prop de 900 persones. El diari del 18è esquadró evidencia que "l'objectiu és la ciutat de Barcelona", i el de la 19a esquadrilla, que s'ha aprofitat "l'hora de dinar" per a un dels atacs. L'historiador identifica 130 militars.

Comentaris

- [JBA](#) Flaçà Soci

07/10/2016 16:43

Em fa venir ganes de vomitar pensar que el govern de Felipe Gonzalez pagava venciments pels serveis prestats, suposo que també van pagar Hitler per lo de Guernika. Aquesta es la seva manera de fer, a Catalunya el màxim mal però que no es noti. Em recorda la campanya del PP

dient que estimaven els catalans amb unes cares que els delataven. Per que el proces no s'ha fet com a Escòcia? Perque a Anglaterra no hi ha odi a Escòcia, així de senzill, i ho mamen de petits

- [BVP-vng](#) Soci

07/10/2016 14:35

I tant que la intenció era colpir a la població. La mare m'ha explicat que ella i uns quants nens més (ella tenia 10 anys) van ser metrallats des d'un avió italià quan estaven jugant a la platja. Sort que van poder amargar-se sota el pont del torrent...

Felicito a tots els que no es dobleguen i continuen buscant la veritat !!!!!!!!!!!!!!!

- [Astorat](#) Sant Boi de Llobregat Soci

07/10/2016 13:49

Em sembla fora de lloc culpabilitzar els pilots que van realitzar l'atac. En tot cas, jutjar el veritable responsable si encara fos viu: Mussolini

- [JordiP](#) Barcelona Soci

07/10/2016 12:08

I no oblideu que Espanya ha estat pagant a Itàlia per aquesta intervenció militar fins a fa quatre dies. La revista Sàpiens va publicar una investigació detallada fa un parell d'anys. Es mostraven factures, ordres de pagament, relació de venciments, etc. O sigui que els governs d'UCD i socialista de la Espanya democràtica van acceptar continuar pagant per aquests crims de lesa humanitat.

- [Simon Costilla](#)

07/10/2016 13:00

Pots passar el link d'aquest article siusplau? M'agradaria molt llegir-lo!

- [vador1](#) Sant Cugat del Vallès Soci

07/10/2016 11:42

Darrera dels avions italians bombardejant Barcelona hi ha qui els va manar fer aquests assassinats de població civil: Els franquistes.

I, potser, d'aquells, encara n'hi ha algun de viu.

De franquistes vius n'hi ha molts, sobretot a Madrid, però també a tota Espanya. I el PSOE(psc) els va recolçant. Vergonyós!.

- [FRV](#) França Soci

07/10/2016 11:33

Està molt bé; la del article és una informació excepcional per aclarir i fer justícia en un tema fonamental de la nostra dissortada història del segle passat. Tanmateix, no ens confonem si us plau: el veritable assassí de la població civil catalana va ser el criminal general Franco, és ell qui, entre altres crims de lesa humanitat contra els catalans, va convidar a l'aviació feixista italiana a bombardeja a la població civil barcelonina. És a ell i els seus actuals successors a qui hem de demanar justícia sobre aquests i tants altres fets.

- [Amanda Maria Buisan](#) Soci

07/10/2016 10:51

Gràcies AltraItàlia. Espero que aviat es faci justícia. No es possible continuar ocultant fets històrics i enfangant la memòria col·lectiva. L'oncle del meu pare va morir en el de març del 1938. I jo visc a Itàlia des de fa 25 anys i quan en parlo ningú sap de què va. Això sí, Barcelona és una ciutat molt maca per anar de vacances!

- [carlesbg](#) Barcelona Soci

07/10/2016 10:18

Persones així donen la talla moral i humana com la d'AltraItàlia que, siguin d'on siguin, volen que el món sigui cada dia més just i millor.

- [Ramon63](#) Barcelona Soci

07/10/2016 09:37

El mal que va fer l'exèrcit italià, i particularment l'aviació, a la Catalunya republicana és immens. Estem parlant de centenars i centenars d'atacs aeris, de 5.000 morts (i el doble o triple de ferits, és clar), d'uns 10.000 edificis destruïts o parcialment destruïts... L'acarnissament de que va donar prova l'Aviazione Legionaria sobre les columnes de fugitius camí de la frontera amb França les darreres setmanes de la invasió franquista de Catalunya és sens cap mena de dubte un crim de

lesa humanitat. Que tanta crueltat no hagi estat mai reconeguda, jutjada, castigada és un immens oprobi per a la República italiana, que, tenint dècades per facilitar que es reparés fins allà on es pot el mal fet, la mort i la destrucció provocades, no ha fet absolutament res per cercar els culpables, ha mirat cap a una altra banda tot espolsant-se la responsabilitat pel fet de no sentir-se vinculada al règim feixista de Mussolini. Que la vergonya infinita caigui damunt tots els que han obstruït la justícia, encobrint els criminals, dilatant les investigacions, minimitzant els danys causats. També s'ha de dir, per altra banda, que la responsabilitat de tant d'oblit, de l'escàs coneixement que tenim d'aquest episodi de terror es deu a una sistemàtica voluntat de tancar i relativitzar la cosa, ja no, lògicament, per les autoritats franquistes còmplices, sinó també, i això és molt més dolorós, per part de les institucions democràtiques nostrades al llarg d'aquests darrers 40 anys de democràcia. Apostant decididament per la desmemòria, per l'amnèsia més abjecta, la nostra democràcia ha acabat de reblar el clau de la ignomínia.

- [llanternó](#) Soci

07/10/2016 12:46

És que la veritat és revolucionària. I això no convenia gens. Des de Fraga i Suárez fins a Pujol, passant per Felipe González i Carrillo.

- [arnauvinaixa](#) Vinaixa Soci

07/10/2016 09:08

Justament avui és fa una presentació de la campanya al centre cívic golferichs (gran via amb viladomat de Barcelona) a les 19h. No us ho perdeu!

- [Pau Macià i Masó](#) Soci

07/10/2016 08:38

La meua mare, que va morir el Febrer passat amb gairebé 98 anys, em va explicar molts cops, la por que varen passar durant dies, escoltant les bombes i pensant si la propera els cauria al damunt.

- [Pau Macià i Masó](#) Soci

07/10/2016 08:35

Ja ho diu el Rajoy "España es una gran nación". Quina merda de gent. Com pretenen que encara ens "quedem" amb ells, ja que malgrat "ens estimen molt", ens volen fotre sempre.

- [eduardg](#) Barcelona Soci

07/10/2016 08:22

Terrorisme d'Estat (com els GAL o la destrucció del sistema sanitari).

Quan hom comprova que el fill de l'hereu (emèrit, li diuen ara) mai ha condemnat aquests fets criminals i en canvi es dedica a repetir collonades, queda acreditada la necessitat de marxar d'aquest Estat criminal.

- [miquel 1970](#) Sant Cugat del Vallès Soci

07/10/2016 08:17

Gràcies, perquè persones que avui dia tenen 80 anys aleshores eren nens de tres anys i aquest és dels primers records que tenen. Ha de ser reconfortant veure en vida que es reconeix la veritat.

- [Esther Morales Masó](#) Soci

07/10/2016 07:40

Gràcies Altraitalia, per fer allò que aquí no aconseguim i per l'amor al vostre País

- [Pei Iborra](#) Soci

07/10/2016 06:20

Gràcies Altraitalia, per aconseguir que aquests fets no caiguin a l'oblit. Algun dia, amb jutges més sensibles podreu posar les coses al seu lloc.

- [pobrecatalanet](#) Barcelona Soci

07/10/2016 00:42

Felicitats als membres d'Altraitalia. I vergonya al govern italià per protegir criminals de guerra.

- [Pin](#) Barcelona Soci

06/10/2016 23:25

Gràcies, amics d'Altraitalia. I el nostre Govern s'hi ha de personar, també. I no va ser només Barcelona, sinó diverses ciutats les afectades. Granollers, de manera excepcional.

Ja Despuig denunciava elements de genocidi el 1557

Cristòfor Despuig (Tortosa, 1510-1574)

És molt significatiu que Cristòfor Despuig (Tortosa, 1510-1574) ja escrigui a *Los col·loquis de la insigne ciutat de Tortosa* (1557) que la conducta dels castellans busca la negació de l'altre, a fi d'humiliar-lo, despersonalitzar-lo i convertir-lo en quelcom vulnerable, i comenta la negació i manipulació de la història, les mentides que es diuen sobre els catalans, l'apropiació del nom "Espanya" per part de Castella, i l'altivesa i prepotència de Castella i l'arrogància del seu discurs.

"Per fer gloriosa la sua pròpia nació no dubten d'escriure mentires", i afegeix que "estos castellans s'ho beuen tot", ja que consideren que són l'únic poble creat per Déu i que "ells a soles creuen ser en lo món".

Afirma, a més, que diuen que nosaltres no tenim història, ni reis, ni estructures de poder nostres, i que els castellans es consideren els únics espanyols. I observa una cosa també ben actual: "Los de Catalunya han tingut en tot temps més obres que paraules, lo que contrari és en los castellans, que tot temps han tingut més paraules que obres"... Tot i que quan han tingut "obres" envers Catalunya han estat absolutament nefastes.

Finalment, es fixa en la llengua catalana i en el persistent objectiu històric de Castella pel que fa a la seva destrucció, tot rebatent l'afirmació que és un "dialecte" o que el valencià és un altre idioma i, per consum intern, critica els nobles que es passen al castellà. Fins i tot entra en detalls d'idiosincràsia, i rebut l'afirmació de què els catalans són gasius. Mireu si, tot plegat, ve de lluny!

Extret de Jaume Fàbrega

<https://www.facebook.com/jaume.fabrega/posts/710065505724733>

Tothom sabia el significat genocida de 1714

6 cites

“Llurs reiterats juraments de lleialtat a l'actual emperador han estat acceptats com a senyals obedients de fidelitat. Com és possible, doncs, que ara siguin rebels? Per temerària que sembli aquesta resolució (de resistir), s'ha d'admetre que és magnífica i heroica. Quina importància té la vida quan no hi ha llibertat? Llurs avantpassats els van llegar sencers llurs privilegis de fa segles. És que ara han de renunciar-hi deshonorablement, i han de deixar darrere d'ells una raça d'esclaus? No; prefereixen morir tots; o la mort o la llibertat, això és llur decidida elecció” (requisitòria *The Case of the Catalans Considered* del 1714, a Anglaterra).

Michael Strubell, *Consideració del cas dels catalans* (Curial Edicions Catalanes)

“És ridícul pensar que els nostres ministres siguin guardians tan ineptes de l'honor de la nostra nació; vam tenir en les nostres mans el poder d'imposar qualsevol condició que volguéssim. Abandonarem un poble fidel, l'únic crim del qual consisteix a haver-se adherit a nosaltres? No seria la seva sang un monument etern a la nostra crueltat? Tot això toca el cor de tot ciutadà britànic generós quan considera el cas dels catalans. El mot catalans, no serà sinònim de la nostra deshonra?”

Michael Strubell, *Consideració del cas dels catalans* (Curial Edicions Catalanes)

“Me parece que para abatir por cuantas partes se pueda las esperanzas malignas de estos naturales, será conveniente que se haga un acto público y solemne de abolición de todos los privilegios de esta ciudad y Principado para que se cancelen, borren y quemen y que no quede memoria de ellos” (Marqués de Castel Rodrigo, 1715).

Josep M. Torras i Ribé, *Felip V contra Catalunya* (Rafael Dalmau, Editor)

"Segons el Comte de Montemar, l'acte simbòlic d'aquesta abolició pública i solemne dels privilegis i constitucions havia de fer-se de manera ostentosa, perquè 'los catalanes son ydólatras de sus privilegios, con unos visos de República'".

Josep M. Torras i Ribé, *Felip V contra Catalunya* (Rafael Dalmau, Editor)

"Altres actuacions de les autoritats borbòniques caldria situar-les més genuïnament entre els atributs del dret de conquesta. El 15 de setembre de 1714 el marquès de Guerchy, governador de Barcelona, ordenà la confiscació de tots els estendards que poguessin simbolitzar l'esperit de la resistència, els quals foren tramesos a Madrid com a botí de guerra i com a senyal irrefutable de la derrota de Catalunya: el pendó de Santa Eulàlia, les banderes de tots els regiments que havien intervingut en la defensa, els estendards de la Coronela, etc. També cal inscriure en aquesta mateixa lògica del sotmetiment militar i exemplificació pública de les armes borbòniques l'ordre del mariscal duc de Berwick d'enderrocar el monument conegut amb el nom de Piràmide de la Concepció, que havia estat erigit a la plaça del Born “que es la principal y de más concurso de esta ciudad”, en memòria de la derrota experimentada per l'exèrcit francès durant el setge de l'any 1706."

Josep M. Torras i Ribé, *Felip V contra Catalunya*, p.323,324 (Rafael Dalmau editor)

"Els catalans saben molt bé quin és el tractament que els cal esperar si cauen en poder del rei Felip. És per això que estan desesperats; i tot i que les seves tropes al camp són derrotades arreu i que Barcelona està assetjada, continuen decidits a resistir a tota ultrança i a morir abans de sotmetre's. Aquest és l'últim remei per als seus mals i se l'estimen més que no pas la misericòrdia del monarca. La sort de Xàtiva és el pitjor que han de témer; i tot que llur ciutat fos arrasada i tota la raça catalana exterminada, i que Felip erigís monuments per a commemorar llur desfeta amb inscripcions que els calumniaven amb l'estigma de rebel·lió, la història, això no obstant, no deixarà de fer menció honorífica de la ferma resolució d'aquest poble audaç."

Michael B. Strubell, *Consideració del cas dels catalans*, 9.65,67 (Curial Edicions Catalanes)

Pobles i ciutats incendiats

Desenes de poblacions al llarg de Catalunya i de València, des de Xàtiva fins a Prats de Lluçanès i d'Alcoi a Lleida, van ser cremades totalment com a represàlia pels exercits felipistes, com Arbúcies, Caldes de Montbui, Espinelves, La Pobla de Claramunt, Manresa, Moià, Oristà, Peramola, Sallent, Sant Feliu de Sasserra, Sant Hipòlit de Voltregà, Sitges, Teià, Terrassa, Torelló, Viladrau, Vilanova, Vilassar, Quart de Poblet i Xàtiva. El cas de Xàtiva és difícil de creure. Després de ser convertida en cendres i els seus habitants deportats a La Manxa, els xativins, popularment van passar a ser coneguts com *els socarrats*. El nom de la ciutat es va canviar pel de *San Felipe* o Nueva Colonia de San Felipe. Per aquest motiu es conserva el quadre de Felipe V cap per avall al Museu de L'Almodí de Xàtiva.

Algunes dates del genocidi:

1706?, incendi de Quart de Poblet.

9 de gener de 1706, en alçar el setge de Sant Mateu i retirar-se, el Comte de las Torres provoca diversos incendis.

12 de gener de 1706, incendi a Vila-real de diversos edificis, sobre tot les escrivanies notariales i cases de prohoms locals fidels al rei Felip V, com ara la família dels Mundina.

24 de gener de 1706: Les tropes borbòniques calen foc a Calaceit (la Franja) perquè els habitants de la vila es van negar a acceptar Felip de Borbó com a rei. Fou l'inici dels diferents atacs sagnats dels invasors castellans com ara el que es produí a Mont-roig de Tastavins.

Calaceit fou incendiada, lluità contra les tropes castellanques, però no pogueren contenir l'atac i en la defensa de les nostres llibertats moriren 150 calaceitans.

1706, abril, incendi del Raval d'Ares del Maestrat.

17 de juny de 1707, dies després del setge de Xàtiva, comença l'incendi i extermini de Xàtiva, capital de la Governació "dellà de Xúquer", i segona ciutat del Regne de València, a la qual se li canviara el nom per Nueva Colonia de San Felipe.

12 de novembre de 1707, acaba el setge de Lleida durant el qual es crema part de la ciutat.

27 de novembre de 1707, incendi i saqueig sistemàtic d'Ares del Maestrat.[6]

3 d'agost de 1713, incendi de Sallent.

29 d'agost de 1713, incendi de Terrassa.

3 de setembre 1713, incendi de Manresa.

3 de setembre de 1713, incendi, novament, de Terrassa

3 de setembre de 1713, incendi de Les Salelles.

14 de gener de 1714, incendi de Torelló.

14 de gener 1714, incendi de Sant Quintí de Mediona.

14 de gener de 1714, incendi de Prats de Lluçanès.

14 de gener de 1714, incendi de Sant Feliu Sasserra.

14 de gener de 1714, incendi d'Oristà.

14 de gener de 1714, Incendi de Sallent.

14 de gener de 1714 incendi i saqueig de Caldes de Montbui.

Febrer-març de 1714, incendi de Sitges.

Febrer-març de 1714, incendi de Moià.

Febrer-març de 1714, incendi de Peramola

30 de juliol de 1714, incendi, novament, de Prats de Lluçanès.

1714, incendi i saqueig de Vilanova.

1714, incendi de Sant Hipòlit de Voltregà.

Pobles i ciutats incendiats

Benvinguda tota informació complementària que aproximi aquest llistat a la greu realitat

1. Alcoi
2. Aleixar
3. Alforja
4. Arbúcies
5. Ares del Maestrat
6. Calaceit (la Franja)
7. Caldes de Montbui
8. Espinelves
9. Gerri de la sal
10. La Guàrdia
11. La Pobla de Claramunt
12. Les Salelles
13. Lleida
14. Manresa
15. Marçà
16. Moià
17. Montblanc
18. Oristà
19. Peramola
20. Prats de Lluçanès
21. Quart de Poblet
22. Sallent
23. Sant Feliu de Sasserra
24. Sant Hilari Sacalm
25. Sant Hipòlit de Voltregà
26. Sant Iscle de Villalta
27. Sant Mateu
28. Sant Quintí de Mediona
29. Sitges
30. Teià
31. Terrassa
32. Torelló
33. Viladrau
34. Vilanova
35. Vilaplana
36. Vilassar
37. Vila-real
38. Xàtiva.

Annex 4

SOBRE LES CASES I CASTELLS ENDERROCATS, O MANATS ENDERROCAR, PER ORDRE DE CASTEL RODRIGO A PRINCIPIS DE 1715:

«Relazion de los Parages, que ay, ò, sé Consideran fuertes en el Veguerio de Gerona.

Paraxes que se deven Demoler:

Castillo de Madinyà, Castillo de Oriols, Castillo de Sⁿ. Jordy, Castillo de Sⁿ. Mory, Vergès, La Tallada, Albons, Castillo de Pubol, Cursà, Ruplà, Castillo de Ampurdà, Ullestrete, Las torres de Perralallada y su Castillo, Palau Sator, las torres de Ventellò, La torre de Siurane, Combento de Sⁿ. Estevan de Vañols, Castillo de Sal, Combento de Lledò, Gariguella, Castillo de Bruñols.

Paraxes que se deven conservar en el estado que estàn por ser proximos de la Marina, y de la frontera. A la marina. Ampurias, Sⁿ Pedro Pescador, torruella de Montgrí, Pals, Palau furgel, tossa.

A la frontera. Perelada, Figueras, Sⁿ. Lorens de la Muga, La Visbal.

Paraxes que estàn ya Demolidos:

Castillo de Ampurias, Palamòs, Sⁿ. Filiu de Guixols, Blanes, Navatè y su Castillo, Besalù, Castelletolit, Castillo de Espunella, Castillo de la Junquera, Bañols, Castillo Darruvís, Castillo de Beudà, Castillo de Monrroig, Castillo de Puntòs, Castillo de Callabuche, Fuxà, rezinto de Perretallada, Castillo de la Guarage.

Relacion de los Paraxes que fueron Zerrados en el Veguerio de Campredon.

Los quales estàn ahora Demolidos:

Castillo de Campredon, Castillo de la Roca, Sⁿ. Juan de la Badeses, Sⁿ. Esteven de Rivies, Ripols, Las torres de Plenes, Pardiñès, Castillo de Rocabrana.

Relacion de los Parajes fuertes y derribados que se hallan en el Veguerio de Manresa desta Parte de acà del Rio Llobregat.

Los Castillos que se condideran por fuertes son el de Granera y de talamanca.

el de Granera de Dⁿ Pedro Planel Cavallero. Vive en Castèlterol, y es a ùna legua y media de allí, dentro la montaña; està situado encima de una Peña escarpada de todas partes; es de figura irregular, tendrà 90 Pies de Largo sobre 50 de ancho, su recinto que hace el cuerpo de cassa tiene de la parte de Poniente 36 Pies de altura y ocho de grueso, una Muralla muy fuerte, y ay una escalera que està colocada à la Peña, para subir en dicho Castillo. Dentro del Castillo ay una vivienda de muy mala forma, asimismo una Capilla, La Zisterna no tiene agua; todo lo que dice lo alto de la cassa ay banqueta, arriba de la Muralla, con su Parapeto. Este Castillo nó puede aprovecharse en cosa ninguna assi es bueno que se derive la parte del Poniente.

El Castillo de talamanca del S^r. Dⁿ. Josep Amato Cav^{ro}. es de figura irregular, tendrá 150 Pies de Diametro, no tiene otro recinto que las Paredes de la misma cassa, a lo alto ay una Peña Escarpada que hace una Plataforma con sus parapetos alrededor, sus almenas, garitas y troneras, ay una Escalera colocada a la Peña para sibir a lo alto; ay avajo un Poço y una Zisterna, ambas aguas son buenas; este castillo es precisso quitarles las defensas, y hacer avertura.

Los Castillos derribados son los sig^s:

Castillo de Castèlterol. Està avajo de la Villa situado sobre una Peña, no queda sino que las Paredes de la Vivienda, y porcion del recinto.

Castillo de Sⁿ. Lorens, y de dice la Pera. Este castillo està encima de una Altura la mayor parte de roca, no queda sino que una torre muy arruynada.

Castillo de Sⁿ. Lay de Muras. Consiste en una Pequeña torre, y algunas ruynas de las Paredes antiguas.

Castillo de Caldes.

Està cerca del rio del mismo Nombre y es arruynado.

Castillo de Artes. Està Junto a la Yglesia, no consiste sinò que en una cassa donde ay Cavalleria para tres Compañias y se puede considerar como derrivado.

Castillo de Zeleña. Consiste en una Cassa y en una Capilla à lo alto de una Peña, à un quarto de la Villa, aun quedan algunas Paredes del recinto que esta cayendo diariamente.

Relacion de los Castillos, y Casas fuertes que ay en el Veguerio de Vick y sosbeguerio de Llusanès que necesitan de Demolirse las obras que las hacen fuertes.

Veguerio de Vick:

Castillo de Zentellas, es del Conde de Zentellas, Castillo de Esparraguera, es de Dⁿ. fran^{co}. Broza, Castillo de Espinzella, es de Ant^o. Gat de Samelús, Castillo de Savarena, es de Dⁿ. Ger^{mo}. ferrer, Castillo de VillaSilans, es de dⁿ. Carlos Alleman, Castillo de Orís, es de Dⁿ. Carlos Puchinè, Castillo de Bezora, es de la Marquesa de Bezora, Castillo de Montesquiui, es de la misma, Castillo de tornamira, es de dⁿ. Joseph Graell, Castillo de Castelci, es de Dn. Pedro Planella.

Subveguerio de Llusanès.

Castillo de Olost, es de Dⁿ. fran^{co}. Broza.

Relacion de los Paraxes que ay, ò, se Consideran fuertes en el sosbeguerio de Verga de esta parte del Llobregat.

Paraxes que se deven Demoler:

Gironella. Es de la Marquesa de este Nombre. El Castillo era fuerte, pero està demolido por los Voluntarios, el Lugar es Zerrado, combiene abrirle en dos, ò, tres partes, en los Paraxes que no ay casas.

Hermita de N^{ra}. S^{ra}. de la Cor, que està 3 horas de Verga. Esta hermita consiste en la Capilla, y casita situada a lo alto de la montaña, la mitad Escarpado, y la otra Zerrado de un recinto de Muralla, el qual se deve derrivar.

Cassa de Juan Puxes, esta cassa està arriba de la Puente de Bureig, se necesita abrir abertura a la parte que mira al mismo Lugar de Bureig.

Paraxes que se deven conservar.

No ay ninguno.

Paraxes que està ya demolidos:

No hay ninguno»⁵⁰⁶

L'OCUPACIÓ CASTELLANA

LIGARIUS:

— Digues què haig de fer?

BRUTUS:

— Una gesta que tornarà la salut a tots els que pateixen.

(*Julius César*, V. SHAKESPEARE)

Els catalans, que ja tenim poetes, dramaturgs, homes d'alt temperament científic, escriptors polítics i polítics eminents, industrials i artistes, etc. Els catalans, que posseïm una poesia i una cultura nacional molt envejable, una música nacional immillorable i un art i una ciència pròpies. Els catalans, que prescindint de la nostra història i de les qualitats ètniques i psicològiques que proven a bastament la nostra personalitat indestructible i ens donen el valor just que som un poble que pot regir-se lliurement, i tenim a més la voluntat, el desig i l'esperança d'ésser sobirans de casa nostra: els catalans no som res més que uns servils esclaus a casa mateix. Som el gos que llepa les mans de l'amo que li pega. Tenim la mansuetud del bou i ens passem la vida en una humilitat menyspreable. El nostre esperit nacional sembla enterrat en el més pregon de la terra. Si en calen de parlaments i poesies enardidores! Vint anys de literatura patriòtica perquè un sector del poble català es desvetllés i fes eleccions. Cal apreciar exactament la realitat. La nostra reacció nacional no ha estat fins ara a l'alçada que els embats de l'enemic requeria. Hi ha catalans que troben encara una exageració allò de dir que estem en plena guerra amb Espanya. I en canvi, són mils i mils els catalans als quals cada dia es fuetja el rostre i es fereix en el més pregon de la seva ànima. Tot just ens llevem, que ja tenim l'enemic davant nostre. D'ell és el primer Déu-vos-guard. Pugem al tramvia i el cobrador castellà ens demana l'import. Vora nostre oïu el castellà més *cerraó*, talment fóssim al barri madrileny de Lavapiés. Són uns

cavallers castellans que després que us han empès un xic violentment us diuen: «*Tendrá usted la bondad...*»

Anem a cal cirabotes, i és castellà; anem a cal barber, i ens parla castellà. Les barberies barcelonines són uns focus d'espanyolisme. Si hem d'esperar tanta hem de passejar els ulls per uns setmanaris madrilenys —«Mundo Gráfico», «Nuevo Mundo»— on veiem els herois espanyols alliberats. Quan us taca el torn us cal parlar, enmig d'una angoixa insofrible, del general Navarro, del sergent Vasallo, del Gaona, d'En Sánchez Guerra o de la baiadera Gravito de Sal...

Hom, és clar, segueix la conversa en llengua catalana.

Però la persistència crida l'atenció del dependent, qui, ja llest i espolsant el drap us, diu:

-¿Usted no es de Barcelona, verdad? Se le conoce, porque habla un catalán muy hosco.

Sortim, perquè ens sentim «pagesos» dintre casa. Anem al banc, i altra vegada el castellà. Castellà l'ordenança, castellà el cap de la secció corresponent. Anem per una adreça i la portera és castellana. El noranta per cent de les porteries de la capitalitat catalana són rígides per castellans. Són els porters que no us volen pujar el periòdic catalanista al pis, o diuen al cobrador de rebuts de «La Protectora» que no lo *entienden*.

No parlem del Banc d'Espanya, no parlem de l'Administració de Correus, no parlem de les grosses companyies instal·lades a la ciutat o fora d'ella: «Energía Eléctrica de Cataluña», «Ferrocarriles de Cataluña», les oficines de les quals són ocupades un vuitanta per cent per gent forastera. Ai del pobre català que d'allí necessita quelcom! Si escriu la seva demanda en català, té el plet perdut per endavant. Si en parla personalment amb l'encarregat de la secció, cal que ho faci en castellà, ben humilment i amb la testa descoberta. O això, o res del que un hom necessita. Si el català és un devot cristià, ja cal que busqui amb temps el seu director espiritual. Als jesuïtes hi campeja el castellà com si hom es trobés al Café Fornos de Madrid.

Allí hi ha *padres o reverendos* que confessen les ànimes catalanes en *idioma oficial* com un qualsevulla empleat de Govern civil. En els confessionaris hi trobareu un castellet de porcellana: “*Padre Ruiz, Padre Casanovas, etc., de cinco a siete y media.*» Allí, de «*cinco a siete y media*» hi va l'aristocràcia castellana i la catalana que abdica vergonyosament del seu.

Allí al Colegio de San Ignacio és on s'educa una joventut catalana amb un pensament irreductiblement espanyol. En no tant alt grau, però quasi per un igual, passa al convent de Pompeya dels PP. Caputxins –malgrat una tènue significació catalanista. Igual als convents innumbrables de monges d'ensenyança La Divina Pastora, Nuestra Señora de la Enseñanza, El Niño Jesús, Loreto, etc., etc.

Igualment en castellà parlen les institucions de monges que es dediquen a la vetlla de malalts en hospitals i clíniques particulars. Trobaríem excepcions escassíssimes. En castellà es treuen els certificats de defunció i d'òbit en la majoria de les parròquies de Barcelona. I

en castellà i per capellans castellans, en algunes d'aquestes es mena el Sant Rosari i aquelles divertides novenes -divertides per espanyoles- que comencen així per exemple:

«*Me ho fresco, Señor, en memoria i honra de Vos*» o bé «*Me pesa muy de veras, el averos...*»

En castellà típic es parla en els cabarets i music-halls de diversa graduació i classe.

El music-hall és una bateria que bat contínuament les hosts catalanes. Allí, la doble i fonda tasca de desnacionalització. El Paral·lel castellà ha occit més joventut catalana que les terres rifenyes plegades. Observeu el públic concorrent i veureu allí l'hereu que s'ha allunyat de la masia que l'ha vist néixer i ha deixat els arreus de la terra abandonats. La verdor dels pins i donar el pit al vent que bufa per la serralada, és poca cosa per a ell. Allí a un li diuen *Príncipe i bien mío* i cases dolces en castellà. Allí, l'home se sent mascle, i tot apariant-se la faixa es pensa ésser quelcom extraordinari en veure que es fa amb totes unes artistes com la Palillos o la Cartagenera, que de *morena* i de *salada* no el deixen en vaga.

Ai de la masia solitària! ai del camí frescat que puja la muntanya verda i ufana! Ai de l'horta on floreix la pomera i canta el reguerot de l'aigua cristal·lina! Mai més, oh casa pairal, sentiràs les petjades fermes del teu hereu! Ni els seus ulls negres guaitaran la beatitud de les teves parets blanques, ni les bigues que recorden les generacions passades. L'hereu no tornarà. Ara s'ha fet un «home». Madrid, el Madrid putrefacte, te l'ha mort. Se te'l van endur darrera «La Canción del Saldado» i el retornen a la capital de la Pàtria fet una desferra. No sap més dolor que el dolor de la sífilis, ni

coneix altra alegria que la que dóna «el 8 encarnado».

Oh, pares catalans que no voleu que els vostres fills «es fiquin en política» i els regategeu amb aquesta excusa el permís perquè aportin el seu esforç a la causa noble de la Pàtria! No val més que caiguin estesos per un tret de *browning*, que no que caiguin per sempre més en aquest *surménage* moral i físic?

I és que tots, tots, tenim encara aquest esperit castellà tan a la vora nostra! Tan agafat amb nosaltres! És la paparra fastigosa de cada dia, de sempre! Oh, com En Gaudí, el catalaníssim Gaudí –va saber plasmar la nostra acció envers l'enemic–allí en aquella casa del carrer de Casp, on el picaporta és un escut de Catalunya que pica damunt la paparra espanyola.

«Guerra, la guerra, fer-nos soldats: serà la terra per als catalans», ha dit el poeta futurista. Guerra a aquesta invasió castellana. Espanya ens té sotmesos com un poble conquistat. Diu Novicow que les actuals conquestes dels Estats, per atenuades que siguin, no deixen d'ésser un crim. Què més espoliació directa que aquesta mutilació constant de l'ànima dels catalans?

No ens té sotmesos Espanya en una guerra constant i deliberada? No perdem nosaltres, catalans, cada dia que s'aixeca el sol, una host occida per l'e-

nemic? Quan acabarem amb aquesta allau invasora de catedràtics, de mestres, d'oficials, de capellans, de tanguistes i *bailaoras*?

Espanya baixa al sepulcre. Però Espanya mor de descomposició i ens hi arrossega a nosaltres, ens empesta a nosaltres! Aquest «seny» català que sols ha servit de fre per a les nobles exaltacions patriòtiques, el voldríem per ara; perquè fos una comprensió clarivident, de la qual en dimanés un criteri salvador per a la vida i la llibertat de la Pàtria.

La causa de Catalunya no demana ara polítics. La causa de Catalunya vol una *browning* a cada butxaca per fer respectar el nostre dret i la nostra dignitat de catalans ofesos per una submissió vergonyosa.

I llavors –enèrgics, contundents–, serem «nosaltres» al tramvia, a l'estanc, a la barberia espanyola, a l'església que desnacionalitza, al «cabaret» on la raça hi perd virilitat, a l'aula on esdevenim esclaus!

Repetim amb el poeta amic: «Gent castellana, l'allau no us val.»

Daniel Cardona i Civit

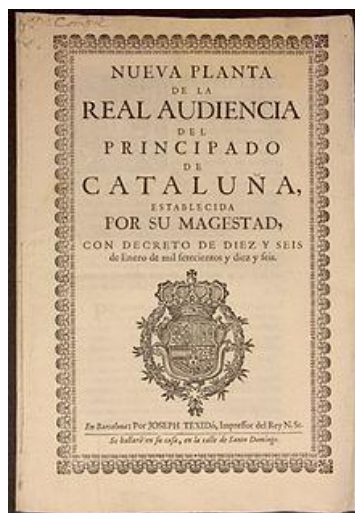
Dins *La batalla i altres textos*

Edició a cura d'Enric Ucelay Da Cal

Edicions de la Magrana. Barcelona, 1984

Cronologia de la repressió del català

El [Decret de Nova Planta](#), promogut per [Felip V d'Espanya](#)

Decret de prohibició de la llengua catalana al [Rosselló](#), [Conflent](#) i la [Cerdanya](#) del [2 d'abril 1700](#)

Aquest article és una cronologia de fets que representen [minorització de la llengua catalana](#) de forma activa, o sigui la "[repressió del català](#)" segons alguns autors,^[1] mitjançant accions violentes directes o mitjançant l'aplicació de polítiques que impliquen donar prioritat o oficialitzar en perjudici del català en el diversos territoris altres llengües que eren alienes, com el [castellà](#) o el [francès](#), fins al punt de fer que siguin les úniques acceptables en diferents àmbits de la societat. La llista, que comença l'any [1482](#) i segueix fins als nostres dies, comprèn diferents formes de discriminació de la llengua que variaran substancialment al llarg del temps, de la mateixa manera que evoluciona la societat.

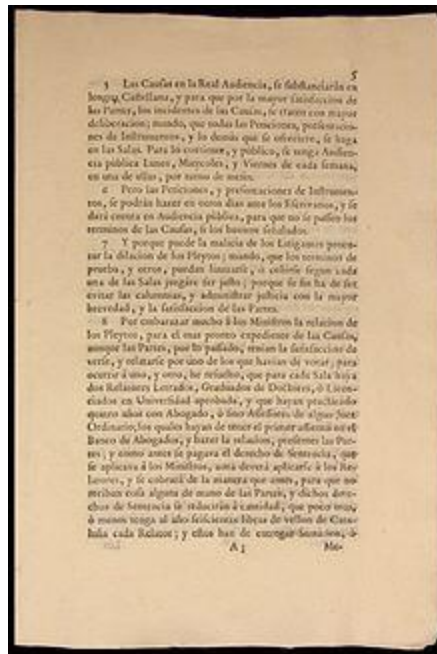
Avui en dia, existeixen igualment fonts que asseguren que el castellà és discriminat a Catalunya, entre altres motius, perquè la [Generalitat de Catalunya](#) i altres òrgans oficials, han adoptat el [català](#) com a única llengua vehicular. També hi ha entitats que diuen que existix una discriminació dels castellanoparlants al País Valencià. A això s'ha afegit el [Manifiesto por una lengua común](#) d'un grup d'intel·lectuals espanyols i la Declaració de l'[Académie Française](#) que defensen el castellà i el francès com a llengües oficials de l'Estat Espanyol i l'Estat Francès. Aquestes declaracions i propostes polítiques, a la vista de les mesures legals que tots dos estats han pres contra el català, han suscitat un gran rebuig i interpretat com una agressió diferents

intel·lectuals dels [Països Catalans](#).^[2] Poc després, el juliol de 2008, li va seguir el *Manifest de la Federació Galeusca* en la que està integrada entre d'altres l'[Associació d'Escriptors en Llengua Catalana](#), en el qual es comparava el *Manifiesto por la lengua común* amb les tesis franquistes i el qualificava de "visió anul·ladora".^[3]

Contingut

- [1 Edat moderna](#)
- [2 Història contemporània](#)
  - [2.1 Guerra Civil i Franquisme](#)
  - [2.2 Final del segle XX](#)
  - [2.3 Segle XXI](#)
- [3 Referències](#)
- [4 Vegeu també](#)
- [5 Bibliografia](#)
- [6 Enllaços externs](#)

Edat moderna

El cinquè punt del [Decret de Nova Planta](#) sobre el Principat diu: «5. *Las causas en la Real Audiencia se substanciarán en lengua Castellana [...]*» prohibint l'ús de la llengua catalana a la nova administració de justícia i de govern de Catalunya.

Vegeu també: [Edat moderna a Catalunya](#) i [Decrets de Nova Planta](#)

- [1539](#) El rei de França [Francesc I](#), publica un edicte (l'anomenat [Edicte de Villers-Cotterêts](#)) mitjançant el qual queda obligatòriament establert que tot text administratiu que s'editi al Regne de França s'hagi d'escriure en francès.^[4]
- [1560](#) El [Tribunal del Sant Ofici](#) insta que *en los negocios de la fe todo se proceda en lengua castellana*.^[5]
- [1561](#) El [Tribunal del Sant Ofici](#) obliga que *no se escriban los procesos en lengua catalana*.^[5]

- [1624](#) En el [memorial](#) del [comte duc d'Olivares](#) a Felip IV d'Espanya hi diu que "treballi i pensi amb consell mundà i secret per a reduir aquests regnes de què es compon Espanya per a l'estil i lleis de Castella sense cap diferència".
- [1661 Lluís XIV](#) atorga al *Collège de Jésuites*, a perpetuïtat, les classes de gramàtica a la [Universitat de Perpinyà](#), a través de les quals s'introdueix el [francès](#) entre la noblesa, el clergat i la burgesia.
- [1672](#) Ordenança per a promoure escoles per a l'ensenyament en francès.
- [1682](#) Ordre que exigeix la llengua francesa als rossellonesos per obtenir càrrecs públics i obtenir títols honorífics i dóna sis mesos per aprendre'l^[6]
- [1683](#) Prohibició als [rossellonesos](#) d'estudiar al [Principat](#).^[6]
- [1700](#) Edicte pel qual Lluís XIV promulga que tots els procediments judicials, les deliberacions del magistrats municipals, les actes notariais i tota mena d'actes públics siguin en francès sota pena de nul·litat.^[6]
- [1700 Lluís XIV de França](#) deixa escrit que l'ús del català repugna i és contrari a l'honor de la nació francesa".^[7]
- [1707 - 1719 Decrets de Nova Planta](#) de [València](#) (1707), [Mallorca](#) (1715), [Catalunya](#)(1) (1716) i [Sardenya](#) (1719). S'hi prohibeix l'ús oficial del català. [Felip V de Borbó](#) era nét de Lluís XIV de França.
- [1707](#), comença la castellanització, substitució o eliminació de topònims al País Valencià. El 6 de desembre, [Macanaz](#) fa un ban públic a València amb l'ordre de [Felip V](#) de construir en el lloc on era [Xàtiva](#), una nova població anomenada "Ciudad de San Felipe" (en castellà). Vegeu [Extermini de Xàtiva](#).
- [1707](#), o voltants, desaparició del topònim [Isla de Xàtiva](#) dels mapes posteriors d'[Amèrica](#).^[8]
- [1712, 20 de febrer](#) - Es dicten instruccions secretes al corregidors del territori català: *Pondrá el mayor cuydado en introducir la lengua castellana, a cuyo fin dará las providencias más templadas y disimuladas para que se consiga el efecto, sin que se note el cuydado*.^[9]
- [1714 Felip V de Borbó](#) deixa escrit que "es procuri traçudament anar introduint la llengua castellana en aquells pobles on no la parlen".
- [1715](#) La Consulta del Consell de Castelles escriu que a l'aula no hi ha d'haver cap llibre en català, on tampoc es parlarà ni escriurà aquesta llengua i on la doctrina cristiana s'ensenyarà i serà apresada en castellà. Afegeix que "no s'han d'escollir mitjans febles i menys eficaces sinó els més robusts i segurs, esborrant de la memòria dels catalans tot allò que pugui conformar-se amb les seves abolides constitucions, usatges, furs i costums".^[10]
- [1716](#) Ordre que a [Perpinyà](#) es prediqui només en francès.
- [1755](#) En l'article 10 del Decret de Visita del Provincial dels Escolapis es mana a tots els religiosos de l'ordre parlar només en castellà i llatí, tant entre si com amb la resta de la població. La pena per parlar en català és viure a règim de pa i aigua.
- [1768](#) El comte d'[Aranda](#) promou una reial cèdula per la qual es prohibeix l'ensenyament del català a les escoles de primeres lletres, llatinitat i retòrica; es foragita el català de tots els jutjats, i es recomana que ho facin també les cúries diocesanes.^[11]
- [23 de juny de 1768 - Real Cédula de S.M. a consulta de las del Consejo, reduciendo el arancel de los derechos procesales a reales de vellón en toda la Corona de Aragón, y para que en todo el Reino se actúe y enseñe en lengua castellana, con otras cosas que se expresan](#).

- [1772](#) Reial cèdula per la qual es mana que tots el [mercaders](#) i [comerciants](#) majoristes i a la menuda portin els llibres de comptabilitat en [castellà](#).^[121]
- [1776](#) El bisbe de Mallorca obliga a utilitzar el castellà a les [parròquies](#) i en l'ensenyament del [catecisme](#).
- [1780](#) [José Moñino y Redondo](#), [comte de Floridablanca](#), promulga una [reial provisió](#) per la qual obliga totes les escoles a ensenyar la gramàtica de la [Reial Acadèmia Espanyola](#).^[13]
- [1794](#) La Convenció Nacional Francesa decreta l'ensenyament generalitzat del francès, parlat per un 10% de la població francesa en aquell moment, per "per anihilar el [patuès](#) i universalitzar l'ús del francès". Comença el gran [genocidi lingüístic a França](#).
- [1799](#) Reial cèdula que prohibeix "*representar, cantar y bailar piezas que no fuesen en idioma castellano*".^[14]

Història contemporània

Vegeu també: [Història contemporània de Catalunya](#)

"Parleu en francès, sigueu nets", inscripció en una escola francesa, a [Aiguatèbia i Talau](#), en la qual es prohibeix als nens de parlar català.

- [1801](#) [Manuel de Godoy](#) obliga que a cap teatre no es representi cap obra que no sigui en castellà.^[15]
- [1802](#) En caure [Menorca](#) sota la jurisdicció de l'[Estat espanyol](#) per l'abandó dels [anglesos](#), el capità general de l'illa ordena tot seguit que a les escoles només s'ensenyi el castellà.^[16]
- [1821](#) El Pla Quintana obliga a fer servir el castellà al sistema escolar.^[17]
- [1825](#) El Pla Colomarde, intenta instituir l'ensenyament oficial uniforme en castellà: es prohibeix l'ús del català a les escoles.^[17]
- [1828](#) El bisbe de [Girona](#) obliga que els llibres parroquials es facin en castellà.^[18]
- [1834](#) La Instrucció [Moscoso de Altamira](#) obliga a fer servir el castellà al sistema escolar.^[17]
- [1837](#) Un edicte reial imposa càstigs infamants als infants que parlen català a l'escola. Al mateix temps la instrucció del Gobierno Superior Político de Balears mana castigar als escolars que parlin català mitjançant la delació dels alumnes.^[19]
- [1838](#) El Reglament Vallgornera obliga a fer servir el castellà al sistema escolar.^[20]
- [1838](#) Es prohibeix que els epitafis dels cementiris siguin en català.^[21]
- [1843](#) Reglament Orgànic de les [Escoles Normals](#) d'Instrucció Primària del Regne (d'Espanya) inclou entre el currículum obligatori la Gramàtica Castellana, així com història d'Espanya, nocions de literatura espanyola, etc.^[22]
- 1846 Circular de la Junta Suprema de Sanidad que obliga a fer les receptes mèdiques només en castellà o llatí.^[23]

- [1857 Llei Moyano](#)^{[24][25]} d'instrucció pública, la qual només autoritza el castellà a les escoles.^[17]
- [1862](#) Llei del notariat que prohibeix les escriptures públiques en català.^[26]
- [1867](#) Prohibició que les peces teatrals s'escriguin exclusivament "*en los dialectos de las provincias de España*", pel ministre de Governació espanyol [González Bravo](#).^[27]
- [1870](#) Llei del [Registre Civil](#) que hi priva l'ús del català.^[28]
- [1881](#) Llei d'enjudiciament civil que prohibeix l'ús del català al jutjat.^[29]
- [1898](#) La Direcció general de Correos y Telégrafos prohibeix parlar en català per [telèfon](#) a tot l'estat espanyol.^[30]
- [1900](#) Una pastoral del bisbe [Josep Morgades](#) sobre la necessitat del catecisme i de la predicació en llengua catalana fou controvertida en el senat i el parlament i per la premsa de Madrid i àdhuc pel secretari d'estat del papa, Mariano Rampolla.^[31]
- [1902](#) Reial decret de [Romanones](#) que obliga a l'ensenyament del catecisme en castellà.^[32]
  - [15 de desembre](#) - [Menéndez Pidal](#) publica l'article "Cataluña bilingüe" a El Imparcial de Madrid, on defensa el decret Romanones, afirmant, per exemple, que les "[Corts catalanes](#) mai no varen tenir per llengua oficial el català".
  - Prohibició dels [Jocs Florals de Barcelona](#) de Barcelona per ordre militar.^[33]
  - Prohibició també a Palma.

[1914-1918](#), durant la Primera Guerra Mundial, els catalans que van anar a defensar els francesos a les trinxeres van rebre queixes de part dels francesos perquè parlaven català entre ells. Els motius, segons aquests, eren perquè, sense base fonamentada, es pensaven que es reien d'ells.^[34]

[1916](#) El diputat Morera i Galícia defensa una proposició per garantir el lliure ús del català en tots els àmbits. Romanones respon que la cooficialitat és inacceptable i la proposta del diputat català és derrotada, al Congrés, per 120 vots contra 13.

- [1917](#) Reglament de la Llei del Notariat que prohibeix l'ús del català.^[35]
- [1923](#) Circular que obliga a l'ensenyament del castellà.
- 1923 Real Decret que prohibeix l'ús del català a actes oficials i obliga a portar tots els llibres i registres oficials en castellà.
- 1924 Real Decret els prospectes de medicaments en "español" de manera preferent.
- [1924](#) El [general Lossada](#) és nomenat president interí de la [Mancomunitat de Catalunya](#) i implantà l'ensenyament en castellà a les escoles de la Mancomunitat^[36]
- [1924](#) Els [Jocs Florals de Barcelona](#) s'han de celebrar a [Tolosa](#) a causa de la dictadura de [Primo de Rivera](#).^[37]
- [1924](#) [Antoni Gaudí](#), a l'edat de 72 anys és detingut i apallissat per negar-se a parlar en castellà davant la policia.
- [1924](#) Per Reial Ordre espanyola, se sancionaran els mestres que ensenyin en català.
- [1926](#) Reial decret que criminalitza a qui es resisteixi passivament a utilitzar el castellà i pena de "arresto mayor a prisión correccional" per qui usi un idioma distint del "español"^[38]
- 1926. Ordre pel qual se sanciona l'ensenyament del català amb el trasllat del mestre.

Guerra Civil i Franquisme

Vegeu també: [Guerra civil a Catalunya](#) i [Franquisme a Catalunya](#)

Durant el període franquista (1939-1975), el [català](#) va ser objecte d'una agressió brutal i va quedar reduït a l'ús familiar. El [castellà](#) va passar a ser l'única llengua de l'ensenyament, de l'administració i dels mitjans de comunicació. Tant a l'interior de Catalunya com a l'exili, va haver-hi diverses iniciatives com llibres ("Rosa mística" de [Mossèn Geis](#), revistes (com "[Dau al set](#)", dirigida per Brossa) i campanyes per suplir el silenci imposat pel règim, per exemple, Pío Daví i Maria Vila realitzen campanyes de teatre vernacle, estrenant "L'hostal de la glòria", de [Josep Maria de Sagarra](#).^[39]

En contrast amb l'ocorregut amb la immigració rebuda anteriorment en la dècada de 1920 i 1930, durant la major part de la dictadura de Franco es va propiciar l'exclusió total de l'idioma català del sistema educatiu (va ser relegat a l'esfera familiar), en el qual es van arribar a utilitzar en alguns llocs mètodes en els quals els propis alumnes havien de denunciar a l'alumne que parlés català cedint-li una bala.^[40] La llengua catalana va arribar també a prohibir-se en les làpides de les tombes en el període de postguerra.^[41] Fins a l'any 1951, Rafael Aracil, Joan Oliver i Antoni Segura han considerat que la persecució de la llengua va ser «total».^[42]

En el segon [Franquisme](#), una certa obertura del règim va permetre un tímid canvi en la marginació de l'idioma autòcton que va donar motiu a una sèrie de passos en contra d'aquesta tendència com l'emissió el 1964 del primer programa de televisió en català per part de TVE (*Teatre català*). Tant la [Nova Cançó](#) (1961) —amb limitacions, com va posar de manifest la prohibició a [Joan Manuel Serrat](#) de cantar en català en el festival d'[Eurovisió](#) de 1968^[43]— com la creació el 1971 de l'[Assemblea de Catalunya](#), en la qual s'aglutinaven les forces antifranquistes, són fenòmens que s'han considerat com a exemples del manteniment de l'ús de l'idioma català durant la dictadura.^[44] El 1970 l'última llei educativa de Franco obria la porta a l'ús de llengües diferents a l'ensenyament primari, via que seria desenvolupada per un decret 5 anys més tard. També el 1975, propera ja la defunció de Franco, un altre decret permetia l'ocupació d'altres llengües natives espanyoles als ajuntaments diferents del castellà.^[45]

Globalment, la gairebé total exclusió del català del sistema educatiu i les severes limitacions al seu ús en els mitjans de comunicació de masses durant tots aquests anys, va tenir conseqüències de llarga durada i que estarien presents anys després del final de la dictadura, com s'observa en les altes taxes d'analfabetisme en català que es dona entre les generacions escolaritzades en aquests anys: el 1996 solament un terç del tram d'edat comprès entre els 40 i els 44 anys era capaç d'escriure en català, parlat pel 67 % dels censats, xifres que descendien al 22 % dels majors de 80 anys capaços d'escriure en català amb un 65 % de parlants.^[46]

Vegeu també: [Repressió franquista](#)

Rètol de l'època franquista en castellà al municipi alt-empordanès de [Rabós](#).

- [1936](#) Prohibició governativa a Mallorca d'usar el català a les escoles i a la vida pública, sota la consigna «Si eres español, habla español», signada per [Mateu Zaforteza Musoles](#).^[47]

- [1938](#): el [5 d'abril](#) es deroga l'[Estatut d'Autonomia de Catalunya](#), per la qual cosa el català deixa de ser oficial a Catalunya.^[48]
  - Juan Merida és multat pel Delegat de Seguretat Interior i Ordre públic de Sevilla i la seva Província, per "la seva falta de patriotisme i descortesia en parlar en el dialecte català en el menjador de l'Hotel Itálica".^[49]
  - En entrar a [Lleida](#), les tropes franquistes tirotegen aquelles plaques del cementiri que estan escrites en català.
- [1939](#): [Franco](#) diu "*La unitat nacional la volem absoluta, amb una sola llengua, el castellà i una sola personalitat, l'espanyola.*". En conseqüència a aquesta política s'emprenen moltes accions com la derogació de l'[Estatut de Catalunya](#), la lluita contra rètols, anuncis i papers en català, circulars sobre el català a l'escola, iniciant-se de la més dura minorització de la història contra el català.
  - Ordre del Ministerio de Educación Nacional espanyol on se suprimeix qualsevol ensenyament relacionat amb la cultura catalana. És abolit l'ensenyament de filologia catalana, història moderna de Catalunya, geografia de Catalunya, Dret Civil Català, història de l'art medieval català.^[50]
  - A les fàbriques s'instal·len rètols on es prohibeix explícitament als obrers parlar en català.
  - L'[Institut d'Estudis Catalans](#), ens normativitzador del català, es converteix en el *Instituto de la Hispanidad de Barcelona*.
  - La casa de [Pompeu Fabra](#), normativitzador del català, del carrer de la Mercè de Barcelona és assaltada i la seva immensa biblioteca personal cremada enmig del carrer.
  - S'instal·la un gran rètol a la zona ocupada feia poc de la ciutat de [Lleida](#): "*Si ets patriota parla en espanyol*".
  - [4 de febrer](#) les planxes d'edició i els romanents editorials del [Diccionari General de la Llengua Catalana](#) són destruïts per l'exèrcit espanyol.
  - [16 de febrer](#): Es prohibeix per decret l'ús de la [llengua catalana](#) com a segona llengua.^[51]
  - [25 de febrer](#) Ban de l'alcalde accidental d'[Olot](#) on prohibeix la presència del català en tots els àmbits.
  - [4 de març](#) Ban de l'alcalde de [Mollet del Vallès](#) on s'obliga a redactar en castellà tots els rètols escrits en català.
  - [28 de març](#) El [Palau de la Música Catalana](#) passa a dir-se *Palacio de la Música*.
  - [31 de març](#) L'ajuntament de l'[Hospitalet de Llobregat](#) acorda treure tots els indicadors dels carrers en català.
  - [18 d'abril](#) El governador civil de Tarragona Mateo Torres prohibeix els rètols en català als establiments i a la via pública.
  - [3 de maig](#) Ordre del comandant militar espanyol de Bellver de Cerdanya perquè desapareguin tots els rètols o anuncis "en llengua regional".
  - [7 de maig](#) El General en Cap de Catalunya multa a M. Casanovas Guillen amb 2.000 ptes per dirigir-li una instància en català.
  - [20 de maig](#) El comandant militar espanyol de [Granollers](#) dona vuit dies de termini per substituir tots els rètols i anuncis del català al castellà.
  - [27 de maig](#) L'ajuntament de [Lleida](#) acorda que tots els seus serveis es facin en castellà.

- [7 de juny](#) L'ajuntament de Breda obliga a canviar totes les plaques de retolació dels carrers del català al castellà.
- [16 de juny](#) El comandament militar espanyol de [Sant Hipòlit de Voltregà](#) ordena que en 48 hores se substitueixin tots els rètols en català pel castellà.
- [24 de juny](#) L'alcaldia d'Olot ordena tapar o esborrar tots els rètols públics en català.
- [9 d'agost](#) Un ban de l'ajuntament de Sant Feliu de Llobregat prohibeix parlar en català als funcionaris tant a dins com a fora dels edificis oficials.
- [10 d'agost](#) És detingut el professor de la UAB Bel·larmí Rodríguez i Arias per fer classes en català.
- [7 de setembre](#) El [Centre Excursionista de Catalunya](#) és obligat a traduir el seu nom al castellà.
- [17 d'octubre](#) El cinema [Euterpe](#) de [Sabadell](#) és multat i clausurat durant quinze per haver parlat el seu director, Tomàs Pasarissas, en català.
- [28 d'octubre](#) Carta del ministre espanyol de Governació, [Ramón Serrano Suñer](#), enviada a tots els bisbes catalans per comunicar-los la nova normativa d'usos lingüístics en la comunicació de l'Església amb els feligresos "hasta tanto que el idioma español sea entendido por todos (lo que se logrará con una tenaz labor escolar)".^[52]
- [25 de desembre](#) La representació teatral d'[Els Pastorets](#) a [la Garriga](#) és obligada a fer-la en castellà.
- [1940](#) Circular sobre el "*Uso del Idioma Nacional en todos los servicios públicos*" per la qual es prohibeix el català. Ordre ministerial que prohibeix el català a les marques comercials. Prohibició del català al [cinema](#).
- [1941](#) Els [Jocs Florals de Barcelona](#) queden prohibits i fins al 1970 se celebren en la clandestinitat.
- [1944](#) Decret que aprova el nou Reglament notarial segons el qual necessàriament cal fer les escriptures en castellà.
- [1945](#) Ordre ministerial que obliga a [batejar](#) els [vaixells](#) en castellà. *Nueva ley de educación primaria* que només deixa ensenyar en castellà.^[35]
- [1947](#) Supeses les edicions de [Marià Manent](#) per ser en català.
- [1948](#), 25 de desembre, la censura espanyola prohibeix informar de la mort de [Pompeu Fabra](#) i no s'admeten les esqueles als periòdics.^[35]
- [1952](#) Se segresta la revista [Aplec](#). El governador de Barcelona, Felipe Acedo, diu als editors: *¿Ústedes creen que hemos hecho la guerra para que el catalán vuelva a ser de uso público?*^[53]
- [1953](#) Es prohibeix a València la revista [Esclat](#) per ser en català, tot i que acabà publicant-se clandestinament.^{[54][55]}
  - Es prohibeix l'edició d'una novel·la de [Miquel Llor](#) per ser en català.^[55]
- [1955](#), 2 de setembre. Fase preliminar de la segregació del [Bisbat de Lleida](#): el Decret de la Sagrada Congregació Consistorial *Cesaraugustanae et aliarum* agrega els municipis catalanoparlants de [Mequinensa](#) i [Faió](#) a l'arxidiòcesi de [Saragossa](#). La segregació es completaria durant l'anomenada "[transició democràtica](#)". La persistència de l'episcopat espanyol, acompanyada de la passivitat i indiferència del poble i autoritats catalanes, va aconseguir trencar 800 anys d'homogeneïtat del Bisbat de Lleida, separant la [Franja de Ponent](#) del seu territori històric i cultural i obligant-la a incorporar-se a un nou bisbat situat fora de l'àmbit cultural català.

- [1956](#) Reglament de [presons](#): els presos tan sols poden parlar en castellà.^[35]
- [1957](#) Al Registre Civil els noms només seran en castellà.
- [1961](#):
  - Nou Reglament de [Telègrafs](#) pel qual es prohibeix el català.^[56]
  - La junta directiva de la Federació Catalana de Muntanyisme és destituïda per la Delegación de Educación Física y Deportes espanyols en assabentar-se que les seves assemblees es feien en català.
- [1968](#) Prohibició a [Joan Manuel Serrat](#) de cantar en català a l'[Eurovisió](#).^[57]

Final del segle XX

- [1978](#). La [Constitució Espanyola](#) relega a un paper secundari el català en els territoris on és llengua pròpia, ja que el castellà es referma com a llengua oficial de tot l'[Estat](#) i l'única que els espanyols tenen l'obligació de conèixer (art. 3.1), si bé permet que els [estatuts d'autonomia](#) reconeguin d'altres llengües com a cooficials a les respectives [comunitats autònomes](#) (art. 3.2), però assolint un rang secundari de "dret" i no d'"obligació".^[58]
- [1976-2008](#). Es publiquen almenys 149 Reials Decrets i altres normatives per garantir l'obligatorietat de l'etiquetatge de productes alimentaris i d'altres en castellà front a l'única llei que hi ha, per exemple, a Catalunya.^[59]
- [1986](#). Llei de [patents](#) que obliga el castellà en la documentació prestada.^[60]
- 1986 Sentència 83/1986 del Tribunal Constitucional contra la Llei de Normalització Lingüística de Catalunya.
- 1988 Sentència 123/1988 del Tribunal Constitucional contra la Llei de Normalització Lingüística de Balears
- [1989](#). Reial decret que aprova el Reglament del Registre Mercantil. Obliga que les inscripcions es facin exclusivament en castellà.^[61]
- [1995](#). La Llei 30/1995 d'ordenació i supervisió de les assegurances privades. Obliga que les pòlisses siguin en castellà.
- [1995](#), 17 de setembre. Fase final de la segregació del [Bisbat de Lleida](#) amb el decret *Ilerdensis et Barbastrensis de finum mutatione*, 84 parròquies cultural i tradicionalment catalanes del Bisbat de Lleida a [la Ribagorça](#), [la Llitera](#) i el [Baix Cinca](#) havien de passar immediatament al [Bisbat de Barbastre-Montsó](#).^[62]
- [1998](#), 15 de juny. Segregació definitiva del [Bisbat de Lleida](#). Les últimes 27 parròquies catalanoparlants de la [Franja de Ponent](#) passen al bisbat de Barbastro-Monzón.^[62]

Segle XXI

- [2007](#), 23 d'abril, entra en vigor el nou [Estatut d'Autonomia d'Aragó](#) que no reconeix l'oficialitat del [Català](#) a la [Franja de Ponent](#).^[63]
- [2008](#) Declaració de l'Académie Française en contra del reconeixement de les llengües regionals a la Constitució.^[64]
- [2010](#), 9 de juliol, es fa pública la sentència del [TC](#) respecte a l'[Estatut d'Autonomia de Catalunya de 2006](#), que entre altres estableix que la [llengua catalana](#) no és la llengua preferent de l'administració a [Catalunya](#) ni tampoc la llengua vehicular del sistema educatiu.^[65]
- [2011](#), 15 de març, el [TSJC](#) suspèn parts del reglament lingüístic de la [Diputació de Girona](#) on s'estableix que els rètols, impresos i actuacions internes de la institució han de ser en català.^[66]

- [2012, 26 de juny](#) el [Tribunal Suprem d'Espanya](#) denega que el català sigui l'única llengua vehicular del sistema educatiu de Catalunya obligant a que el castellà també sigui la llengua de treball.^[67]
- [2016](#), el govern francès prepara una reforma de la Llei de l'Educació Nacional per reduir les hores de classe de català i altres llengües que consideri "regionals" d'un 25% a un 50%.^[68]

Referències

- FERRANDO I FRANCÉS, Antoni; NICOLÁS AMORÓS, Miquel. *Història de la llengua catalana*. Editorial UOC, 2011, p. 10-11. [ISBN 8497883802](#).
- Així, entre d'altres, l'escriptor de [Xàtiva Toni Cucarella](#) va publicar el seu [Manifest contra el cinisme dels botxins](#).
- «[Manifest de la Federació Galeusca arran de la publicació "Manifiesto por una lengua común"](#)». Arxivat de l'[original](#) el 19 de juliol de 2008.
- Aide-Mémoire: tout le programme du collège/Histoire et Géographie; editorial Larousse, capítol "Renaissance" i "Humanisme")
- [Pàg. 1](#), Francesc Ferrer i Gironés, *La repressió de la llengua catalana*, article publicat originàriament a [Serra d'Or](#), novembre de 2002, pp.18-21
- Citat per [Miquel Pueyo i París](#) «[Minorització lingüística, implantació escolar i expansió de la llengua nacional. Una altra manera d'explicar la recessió lingüística del català a Espanya, França i Itàli](#)». Arxivat de l'[original](#) el 23 de març de 2010.
- CARBONELL I CURELL, Anna; ABAD I CARILLA, Montserrat. *Història, política, societat i cultura dels països catalans: Desfeta política i embranzida econòmica, segle XVIII*. Enciclopèdia Catalana, 1995, p. 324.
- [Notícia del diari Levante-EMV](#)
- DE LA CIERVA, Ricardo. *Historia general de España: Llegada y apogeo de los Borbones* (en castellà). Planeta, 1981, p. 78. [ISBN 8485753003](#).
- ^[*enllaç sense format*] <http://avui.elpunt.cat/noticia/article/12-apunts/31-efemerides/49501.html>
- [2 \(Pàg.5 i ss. art. VI i ss.\)](#)
- [MCU.es](#)
- MIRALLES I MONSERRAT, Joan; MASSOT I MUNTANER, Josep. [Entorn de la història de la llengua](#). L'Abadia de Montserrat, 2001, p-45-46. [ISBN 8484153096](#).
- AMORÓS, Andrés; DÍEZ BORQUE, José María; ALVAR, Carlos. [Historia de los espectáculos en España](#) (en castellà). Castalia, 1999, p. 167.
- MIRALLES I MONSERRAT, Joan; MASSOT I MUNTANER, Josep. [Entorn de la història de la llengua](#). L'Abadia de Montserrat, 2001, p.49. [ISBN 8484153096](#).
- BENET, Josep. *L'Intent Franquista de Genocidi Cultural Contra Catalunya*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1995, p. 23. [ISBN 8478266208](#).
- [Pàg. 2](#), Francesc Ferrer i Gironés, *La repressió de la llengua catalana*, article publicat originàriament a [Serra d'Or](#), novembre de 2002, pp.18-21
- [Ferrer i Gironés, 1985](#), p. 64.
- ORELL I VILLALONGA, Bartomeu. [Llegir i escriure al món rural mallorquí, 1860-1930](#). Universitat Illes Balears, 2008, p. 133. [ISBN 8483840022](#).
- [Ferrer i Gironés, 1985](#), p. 68.

- • FERRANDO I FRANCÉS, Antoni; NICOLÁS AMORÓS, Miquel. [*Història de la llengua catalana*](#). Editorial UOC, 2011, p. 343. [ISBN 8497883802](#).
- • [*Perspectiva històrica de la formació de los maestros en España \(1370-1990\)*](#) JUAN ANTONIO LORENZO VICENTE Departamento de Teoría e Historia de la Educación. Facultad de Educación (Universidad Complutense) (castellà)
- • [*Colección legislativa de España*](#) (en castellà). Ministerio de Justicia, 1848, p. 487.
- • [Ley Moyano de Instrucción Pública de 1857 - Wikisource](#) (castellà)
- • [Espanya y los nacionalismos](#) Luis Enrique Otero Carvajal, Profesor Titular de Historia Contemporánea. Universidad Complutense. Madrid.
- • FIGUERES, Josep M. [*Història contemporània de Catalunya*](#). Editorial UOC, 2003, p. 240. [ISBN 8483187736](#).
- • [*Colección legislativa de España*](#) (en castellà). Impr. del Ministerio de gracia y justicia, 1868, p. 255.
- • [Ferrer i Gironés, 1985](#), p. 72.
- • FIGUERES, Josep M. [*Història contemporània de Catalunya*](#). Editorial UOC, 2003, p. 242. [ISBN 8483187736](#).
- • GRAU, Josep. [*La Lliga Regionalista i la llengua catalana, 1901-1924*](#). L'Abadia de Montserrat, 2006, p. 55. [ISBN 8484157687](#).
- • [\[enllaç sense format\]](#) http://www.enciclopedia.cat/fitxa_v2.jsp?NDCHEC=0044425
- • FIGUERES, Josep M. [*Història contemporània de Catalunya*](#). Editorial UOC, 2003, p. 243-245. [ISBN 8483187736](#).
- • [Article](#) de Pau Vinyes sobre els Jocs Florals
- • [«L'estelada de Verdum, documental de Felip Solé»](#).
- • [«Llistat de les normes de repressió i violència espanyola contra la llengua catalana»](#). Arxivat de l'[original](#) el 13 de maig de 2008. publicat al butlletí electrònic nº 73 de la Comissió de Llengua Catalana del [Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya](#)
- • [La Vanguardia. 25-01-1924, pàg.6](#)
- • [Article](#) de Pau Vinyes sobre els Jocs Florals
- • MELIÀ, Josep. [*Informe sobre la lengua catalana*](#) (en castellà). E. M. E. S. A., 1970, p. 316.
- • http://www.generalisimofranco.com/noticias3/b180206_a.htm
- • Harvnp|Aracil|Oliver|Segura|1998|p=273
- • Harvnp|Aracil|Oliver|Segura|1998|p=273
- • Harvnp|Aracil|Oliver|Segura|1998|p=273
- • [Citat a Solé i Villarroya \(1993\)](#), p. 217.
- • Cita publicació|cognom=Pujol|nom=Mercè|any=2013|títol=Política lingüística: llengua, cultura i identitat, l'exemple de Catalunya||publicació=Amnis (en línia)|url=<http://amnis.revues.org/2061%7Cissn=1764-7193>
- • Cita web|url=<http://www20.gencat.cat/portal/site/culturacatalana/menuitem.be2bc4cc4c5aec88f94a9710b0c0i1a0/?vgnextoid=23885c43dóna896210VgnVCM1000000b0c1i0aRCRD&vgnnextchannel=23885c43dóna896210VgnVCM1000000b0c1i0aRCRD&vgnextfmt=detall2&contentid=7546e>

[dfc49ed7210VgnVCM1000008d0c1i0aRCRD&newLang=es_ES%7Cceditor=Generalitat de Catalunya](https://www.mon.cat/dfc49ed7210VgnVCM1000008d0c1i0aRCRD&newLang=es_ES%7Cceditor=Generalitat de Catalunya)|títol=La resistència al lingüicidi: interior i exili

- • [Melchor i Branchadell \(2002\)](#), pàg. 160 i 204.
- • [Solé 1994](#), p. 33
- • [Solé 1994](#), p. 40
- • [Solé 1994](#), p. 39
- • [Solé 1994](#), p. 47
- • MALLART NAVARRA, Joan. [Anàlisi i producció de textos catalans](#). Edicions Universitat Barcelona, 2006, p. 261. [ISBN 8447531031](#).
- • Francesc Ferrer i Gironès, *Catalanofòbia*. Edicions 62; Barcelona, 2000: p. 300.
- • [pàg 263](#), Joan Mallart Navarra, Josep Besa Camprubí, Josep Besa Camprubí, *Multilingüisme & educació*, Universitat de Barcelona
- • «[Miscel·lània Joan Bastardas. 3 \(1990\) - Google Llibres](#)». [Joan Bastardas](#), *Estudis de llengua i literatura catalanes XX, Miscel·lània 3*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1990, pàg. 189.
- • «[Llistat de les normes de repressió i violència espanyola contra la llengua catalana](#)» p. 6. Pàg 6, publicat al butlletí electrònic n° 73 de la Comissió de Llengua Catalana del [Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya](#)
- • [Pàg 263, Multilingüisme i educació](#) de Joan Mallart, [Universitat de Barcelona](#), Col·lecció *Textos docents* n° 218
- • [Article d'Ignasi Fleix Minuts per a la nostàlgia: el cas Serrat, 1968, Racó Català, 22 de febrer de 2003.](#)
- • «[Enllaç al Manifest Galeusca on en l'article 3 es denuncia l'asimetria entre el castellà i les altres llengües de l'Estat Espanyol](#), inclosa el català.». Arxivat de l'[original](#) el 19 de juliol de 2008.
- • [Pdf](#) de la [Plataforma per la Llengua](#) que denuncia l'asimetria existent entre les mesures legals per al castellà i les mesures legals per al català i que beneficia a la primera.
- • [Informe](#) de la [Plataforma per la Llengua](#) on es considera a la Llei de Patents una de les disposicions legals que minoritzen o deixen al català com a llengua residual
- • FERRER I GIRONÈS, Francesc. «[Normes positives dictades per l'estat espanyol que obliguen la utilització de la llengua castellana](#)». Contrastant. [Consulta: 23 gener 2016].
- • [Segregació del bisbat de Lleida](#)
- • [Boletín oficial de Aragón - 23 de abril del 2007](#) **PDF** (castellà)
- • «[La langue de la République est le français](#)» (en francès). Académie Française, 12-06-2008. [Consulta: 23 febrer 2014].
- • [Notícia de l'Avui.elpunt.cat](#)
- • [El TSJC suspèn parts del reglament lingüístic de la Diputació de Girona](#)
- • «[De les tres famílies a l'aragonès oriental: resum de l'ofensiva contra el català](#)». TV3, 26 juny del 2012. [Consulta: 26 juny del 2012].
- http://www.mon.cat/cat/notices/2016/02/franca_vol_passar_la_tisora_a_l_ensenyament_en_catala_158520.php

Vegeu també

- [Anticatalanisme](#)
- [Uniformisme lingüístic a França](#)
- [Incidents de ciutadans per l'ús de la llengua catalana el segle XXI](#)

Bibliografia

- Benet, J. 1978, *Catalunya sota el règim franquista. Informe sobre la persecució de la llengua i la cultura de Catalunya pel règim del general Franco (1a part)*, ed Blume, Barcelona (l'edició original es va fer a l'exili a Paris i amb pseudònim el 1973. [Fragments en línia del prefaci](#) .
- Benet, J. 1995. *L'intent franquista de genocidi cultural contra Catalunya*. Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat.
- [FERRER I GIRONÉS, Francesc](#). *La persecució política de la llengua catalana*. Edicions 62, 1985. ISBN 8429723633.
- [Francesc Ferrer i Gironés](#), *La repressió de la llengua catalana*, article publicat originàriament a [Serra d'Or](#), novembre de 2002, pp.18-21, [versió en línia a Racó Català](#) .
- SOLÉ I SABATÉ, Josep; VILLARROYA, Joan. *Cronologia de la repressió de la llengua i la cultura catalanes 1936-1975*. Barcelona: Curial, 1994.

Enllaços externs

- [Cronologia: les causes de la situació actual del català en el món del dret](#)
- [La repressió sobre la llengua catalana](#)
- [Perles de la negació](#) Butlletí número 3 del Cercle XXI
- [Catalanofòbia, Història del pensament anticatalà](#), [Francesc Ferrer i Gironès](#), (2000)
- [El catalán, ni en los cementerios](#), article de Josep Maria Sòria al diari [La Vanguardia](#) (castellà), (13/05/2001)
- «[Llistat de les normes de repressió i violència espanyola contra la llengua catalana](#)». Arxivat de l'[original](#) el 13 de maig de 2008. publicat al «[butlletí electrònic n° 73](#)». [Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya](#) de la Comissió de Llengua Catalana. Arxivat de l'[original](#) el 9 de maig de 2008.

HABLE BIEN

Sea Patriota - No sea bárbaro

Es de cumplido caballero, que Vd. hable nuestro idioma oficial o sea el castellano. Es ser patriota.

VIVA ESPAÑA Y LA DISCIPLINA Y NUESTRO
IDIOMA CERVANTINO

¡ARRIBA ESPAÑA!

Octavilla. Imprenta Sindical. A Coruña. 1947

El robatori més gran de la història

El periodista lleidatà Eugeni Casanova ens exposa les contradiccions evidents de la historiografia oficial respecte totes les evidències que estan sortint a la llum gràcies a la feina d'en Jordi Bilbeny. Segons ell, Castella hauria suplantat l'alta literatura i fets històrics cabdals protagonitzats per catalans. Les contradiccions són tan flagrants, les evidències, tan abassegadores, que els dubtes comencen a penetrar per les esclotxes mal segellades de les càtedres i en pocs mesos tot ha començat a canviar

Eugeni Casanova al 2008 presentant el seu llibre "El complot".

Un espectre recorre la historiografia catalana. Jordi Bilbeny n'ha presentat una esmena a la totalitat segons la qual Castella hauria suplantat l'alta literatura i fets històrics cabdals protagonitzats per catalans. Fins ara, la visió més o menys oficial s'havia mirat aquestes teories per sobre de l'espatlla, però les contradiccions són tan flagrants, les evidències, tan abassegadores, que els dubtes comencen a penetrar per les esclotxes mal segellades de les càtedres. En pocs mesos tot ha canviat i pocs qüestionen ja, per exemple, la catalanitat de Cristòfor Colom. Un país que havia dominat la Mediterrània, que va imposar al món la seua llei marítima i que va generar la gran novel·la o els versos més delicats de la literatura europea, es fon en una dècada. Com és possible?

Jordi Bilbeny fa pedagogia des de les beceroles i ha presentat una ponència sobre la censura moderna a la Universitat Catalana d'Estiu per exposar proves irrefutables, com ara les lleis dictades. El segle XVI és recorregut de dalt a baix per disposicions reials que estableixen un control ferri sobre les idees i les publicacions, un fenomen habitual a les dictadures, però que pocs s'han cuidat d'extrapolar a èpoques llunyanes. El 1503, els Reis Catòlics dicten una pragmàtica sobre el control de les impremtes i l'estampació de llibres. El 1556, una reial cèdula de Felip II prohibeix, entre altres matèries, la impressió dels llibres que tracten d'Amèrica. El 1556, una altra reial cèdula del mateix monarca ordena als oficials reials dels ports americans que reconeguin els llibres que arriben en els vaixells i que requisin els que es troben a les llistes de la Inquisició. El 1558, aquest rei mana imprimir un catàleg de tots els llibres prohibits perquè siguin cremats públicament. Dos anys més tard, reforça aquesta disposició amb una reial cèdula.

Els càstigs per contravenir aquestes normes eren severíssims, inclosa la pena capital. Els oficials reials exercien un control estricte a les duanes i als ports, i existien brigades que recorrien viles i ciutats i buscaven sovint un sol document allà on pogués ser amagat.

Bilbeny esmenta el cas de funcionaris enviats expressament a Amèrica per localitzar un llibre prohibit.

Aquesta era la part policial, però hi havia tot un estol de censors que eren funcionaris reials i tenien per ofici corregir i esmenar textos. La monarquia hispànica no era un cas excepcional: a Europa sencera, amb els papes al capdavant, es van dictar centenars de lleis que prohibien i orientaven.

Aquests funcionaris haurien protagonitzat la tasca de suplantar la presència pública i documental d'una nació sencera. Els títols de propietat d'un continent acabat de descobrir s'ho valien. És un cas habitual en la història. Franco va escometre una tasca anàloga amb èxit i avui mateix, en plena democràcia, impera una visió unidireccional d'Espanya imposada per l'Estat que costa molt d'esbotzar. Al segle XVI la feina era molt més senzilla: en va haver prou, possiblement, amb traduir unes 150 obres i alguns milers de documents, una feina que es va abordar en diferents generacions.

Bilbeny ha llegit centenars de textos on les dades que apareixen són un desgavell total. Es traduïen noms de lloc, però es conservava la resta del text, de manera que, per exemple, a *El Larazillo de Tormes* (Llàtzer de Tormos, un poble de la Marina Alta, segons la interpretació de Bilbeny) o a la crònica de l'arribada de Carles V apareixen llimones a la Meseta i a Astúries.

Pere Antoni de Beuter escriu a la seua *Historia de Valencia*, publicada en castellà el 1546: "S'imprimí en llengua valenciana com jo la componguí (...), sent jo valencià natural i escrivint de València". L'edició original, però, no s'ha conservat. Aquest seria el cas de molts llibres dels quals hi va haver una primera edició que ha desaparegut, com ara el *Quixot*, on Cervantes -Miquel Servent, segons els estudis de Bilbeny- fa constar: "Nos han prohibido la lengua, pero no la pluma". La fe de baptisme d'aquest autor està grollerament adulterada i algú hi a escrit a sobre en una lletra totalment diferent.

València era en aquell moment el gran centre cultural dels estats catalans. "¿Com pot ser que personatges monolingües en un país monolingüe escriguin no només en castellano perfecto, sinó que regenerin la prosa en aquesta llengua?", es pregunta Bilbeny. L'historiador explica que el segle XVI està ple de llibres on apareix "nuevamente publicado" en les edicions més antigues. Un cas obvi seria el de Joan Timoneda (València 1518/1583), del qual es conserven majorment obres en castellà en les quals consta "ahora nuevamente sacado a la luz" o "nuevamente compilado". "Ell va escriure sobretot obres de teatre que van tenir un èxit clamorós. Però si el poble no entenia el castellà!", diu Bilbeny.

Philippe Berger, que ha estudiat el Renaixement a València, constata que a partir del 1540 els editors ja no poden publicar en català pressionats pels censors reials i inquisitorials. Existeix el cas notori del dominic lleidatà Jeroni Taix, que va donar a la impremta un llibre sobre la Mare de Déu del Roser en castellà el 1549 per ordre dels seus superiors i, considerant-ho una aberració, ell mateix es va pagar l'edició en català el 1556.

Però la censura i la traducció no només haurien afectat la literatura. La Decadència hauria estat un invent per justificar la desaparició d'un país sencer. "Segons els documents, tot el comerç amb Amèrica passa per Sevilla, però això és impossible perquè allà no hi havia llotja, ni consolat, ni casa de contractació, ni cosmògrafs, ni drassanes, ni tan sols port. I quan cal produir ducats d'or, s'encunyen a Barcelona". Canviant *Sevilla* per *Barcelona* en alguns documents tot encaixa.

Eugeni Casanova

Cataluña independiente

Los españoles deberíamos convocar un referéndum para darle la independencia a Cataluña. Seguro que prosperaría, y el resultado sería algo así:

Cataluña se convertiría en un Estado independiente, como es hoy Túnez o Marruecos. No pertenecería a La Unión Europea, ya que, para ello, tendría que solicitar formalmente su adhesión y cumplir con los requisitos previos; esto podría durar años. Además, España tendría que dar el visto bueno para su entrada, y, podría oponerse durante más años todavía. Tendría su moneda propia que podría ser el “catalino”, por poner un ejemplo.

Estarían separados de España y de Francia por una frontera bien definida, controlada por Aduanas, o por los antiguos fielatos, donde tendrían que pagarnos los correspondientes aranceles.

Como no pertenecerían a la Unión Europea para conseguir cualquier mejora en sus relaciones con Europa tendrían que obtener el apoyo de España. Su moneda tendría un cambio flexible con el euro y probablemente se devaluaría con lo que, para evitar una inflación importada, tendrían que trabajar más que ahora, pagar más impuestos que ahora y ser más pobres que ahora.

Los españoles allí residentes tendríamos pocas diferencias con el trato discriminatorio que recibimos hoy. Al estar en un país extranjero tendríamos que educar a nuestros hijos, como ocurre hoy, en catalán. Y si quisiéramos montar negocios, como ocurre hoy, tendríamos que hacerlo en catalán, o sea, que para nosotros los españoles habría poca diferencia con lo que nos ocurre hoy. Pero su trato hacia nosotros mejoraría porque les aportaríamos nuestra divisa, los euros. Y siempre al cambio saldríamos ganando.

Para poder renovar su actual Carnet de Identidad español, los catalanes tendrían que demostrar que tienen una residencia fija en España y que pagan sus impuestos en España. Lo mismo les ocurriría con el Actual Carnet de conducir español, la tarjeta de la Seguridad Social, etc. Incluso les podríamos pedir Visado de entrada cuando quisieran hacer turismo en España.

Nosotros, el resto de los españoles, nos ahorraríamos todo el coste que hoy nos cuesta su Seguridad Social, sus pensiones, su paro, sus vacaciones, etc. Y lo mismo con lo que nos cuesta hoy mantener a los inmigrantes que ahora residen allí, que cada vez son más numerosos, sobre todo los que provienen de países árabes.

Todos los que tenemos el dinero en alguna entidad de allí, podríamos depositarlo en el Santander, o el BBVA o Caja Madrid, que al final revertiría en la empresas españolas; por no hablar de las participaciones que tiene las entidades financieras

catalanas en las principales Compañías españolas, habría que obligarlas a devolver las acciones ya que, al no pertenecer a Europa, el gobierno español podría “nacionalizar” las mismas.

Nos ahorraríamos todo lo que hoy nos cuesta la cantidad de Diputados y Senadores catalanes que nos desprecian. Sus viajes en primera a Madrid, sus estancias en hoteles de lujo, sus dietas, sus vacaciones, sus sueldos millonarios de por vida, sus guardaespaldas, sus comilonas, etc. Y serían sustituidos por Diputados y Senadores españoles que trabajarían por España. Nos ahorraríamos los traductores que ellos nos exigen, cuando solo por buena educación deberían hablar en español, idioma en el que todos nos entendemos. También ahorraríamos en las “embajadas” que tienen por todo el mundo. Dejaríamos de pagar a los Mozos de Escuadra que, por si no lo sabes, no los paga la Generalidad, sino el Ministerio del Interior, como a los Policías y a los Guardias Civiles, sólo que les paga más.

Los ríos que nacen en España y luego entran en Cataluña podrían ser desviados para regar zonas secas de España, y no como ocurre ahora que hay que pedirles permiso para hacerlo así y que siempre lo deniegan. Además podríamos construir un buen pantano en el Ebro en la provincia de Zaragoza y convertir en regadío el desierto de los Monegros.

El cava se lo pueden meter por el culo, ya que tendrían que pagar impuestos a la exportación, y no olvidar que el 80% del cava catalán se vende en el resto de España. Nosotros no tendríamos inconveniente en tomar champán francés (que con los impuestos saldría por el estilo de precio) o la buena sidra asturiana, que fresquita está de muerte, y los asturianos son unos chicos muy majos que se sienten orgullosos de haber iniciado la reconquista desde Covadonga.

Si necesitaran dinero para hacer carreteras, para ampliar sus puertos y sus aeropuertos lo podrían pedir prestado a España, claro que pagándonos los correspondientes intereses y gastos. Podrían tener su selección de fútbol, y el Barca jugaría la liga con el Nastic, el Reus y el Sabadell, así generaría buenos ingresos para futuros fichajes. Además, ganaría siempre la liga, ya que no tendría rival. Lógicamente Messi, Pujol, Busquets, Xavi, Iniesta, Valdés, Pedrito, Alves, etc. buscarían equipos más competitivos en España o Italia, pero esto, a los catalanes de pro, no les importaría mucho, lo importante sería “sus señas de identidad”.

Pero por encima de todo, los españoles, nos liberaríamos de una buena cantidad de gente que nos desprecia, de políticos que solo piensan en su tierra, y de un montón de gente que nos usa según lo que les conviene y que muchas veces lo hacen con el dinero de los impuestos que pagamos el resto de los españoles.

Será divertido verles allí macerándose en catalanismo. Y cómo, mirándose unos a otros, descubrirán con asombro lo pequeños que son al no pertenecer a España.

Cataluña tendría entonces la dimensión que le corresponde. La de un País de paletos provincianos.

Algunes mesures repressives des de 1482 a 2011

1482 Comença la repressió i crema de la Bíblia Valenciana fins al punt que durant anys es va dubtar de la seua existència.

1560 El Tribunal del Sant Ofici insta a que “en los negocios de la fe todo se proceda en lengua castellana”

1561 El Tribunal del Sant Ofici “obliga a que no se escriban los procesos en lengua catalana”.

1624 En el memorial del Comte Duc d'Olivares a Felip V de Castella hi diu que “treballi i pensi amb consell mundà i secret per a reduir aquests regnes de què es compon Espanya per a l'estil i lleis de Castella sense cap diferència”.

1661 Lluís XIV atorga al Collège de Jésuites, a perpetuïtat, les classes de gramàtica a la Universitat de Perpinyà, a través de les quals s'introdueix el francès entre la noblesa, el clergat i la burgesia.

1672 Ordenança per a promoure escoles per a l'ensenyament en francès.

1682 Ordre que exigeix la llengua francesa als rossellonesos per obtenir càrrecs públics i obtenir títols honorífics i dóna sis mesos per aprendre'l.

1683 Prohibició als rossellonesos d'estudiar al Principat.

1700 Edicte pel qual Lluís XIV promulga que tots els procediments judicials, les deliberacions del magistrats municipals, les actes notariais i tota mena d'actes públics cal que siguin en francès sota pena de nul·litat.

1700 Lluís XIV de França deixa escrit que l'ús del català repugna i és contrari a l'honor de la nació francesa”.

1707 – 1719 Decrets de Nova Planta de València (1707), Mallorca (1715), Catalunya (1716) i Sardenya (1719). On es prohibeix l'ús oficial del català.

1707 Comença la castellanització, substitució o eliminació de topònims al País Valencià. El 6 de desembre, Macanaz fa un ban públic a València amb l'ordre de Felip V de construir en el lloc on estava Xàtiva, una nova població anomenada “Ciudad de San Felipe” (en castellà). Veure Extermini de Xàtiva.

1707 o voltants Desaparició del topònim Isla de Xàtiva dels mapes posteriors d'Amèrica.

1712, 20 de febrer – Es dicten instruccions secretes al corregidors del territori català: “Pondrá el mayor cuydado en introducir la lengua castellana, a cuyo fin dará las providencias más templadas y disimuladas para que se consiga el efecto, sin que se note el cuydado”.

1714 Felip V de Borbó deixa escrit que “es procuri traçudament anar introduint la llengua castellana en aquells pobles on no la parlen”.

1715 La Consulta del Consell de Castelles escriu que a l'aula no hi ha d'haver cap llibre en català, on tampoc es parlarà ni escriurà aquesta llengua i on la doctrina cristiana s'ensenyarà i serà apresada en castellà. Afegeix que “no s'han d'escollir mitjans febles i menys eficaços sinó els més robusts i segurs, esborrant de la memòria dels catalans tot allò que pugui conformar-se amb les seves abolides constitucions, ussàtics, furs i costums”.

1716 Ordre que a Perpinyà es prediqui només en francès.

1755 En l'article 10 del Decret de Visita del Provincial dels Escolapis es mana a tots els religiosos de l'ordre a parlar només en castellà i llatí, tant entre sí com amb la resta de la població. La pena per parlar en català és viure a règim de pa i aigua.

1768 El comte d'Aranda promou una reial cèdula per la qual es prohibeix l'ensenyament del català a les escoles de primeres lletres, llatinitat i retòrica; es foragita el català de tots els jutjats, i es recomana que ho facin també les cúries diocesanes.

1768, 23 de juny – “Real Cédula de S.M. a consulta de las del Consejo, reduciendo el arancel de los derechos procesales a reales de vellón en toda la Corona de Aragón, y para que en todo el Reino se actúe y enseñe en lengua castellana, con otras cosas que se expresan”.

1772 Reial cèdula per la qual es mana que tots el mercaders i comerciants majoristes i a la menuda portin els llibres de comptabilitat en castellà.

1776 El bisbe de Mallorca obliga a utilitzar el castellà a les parròquies i en l'ensenyament del catecisme.

1780 El comte de Floridablanca promulga una reial provisió per la qual obliga que totes les

escoles han d'ensenyar la gramàtica de la Reial Acadèmia Espanyola.

1794 La Convenció Nacional Francesa decreta l'ensenyament generalitzat del francès per accelerar la desaparició dels “idiomes feudals”.

1799 Reial cèdula que prohibeix “representar, cantar y bailar piezas que no fuesen en idioma castellano”.

1801 Manuel de Godoy obliga que a cap teatre no es representi cap obra que no sigui en castellà.

1802 En caure Menorca sota la jurisdicció de l'Estat espanyol per l'abandó dels anglesos, el capità general de l'illa ordena tot seguit que a les escoles només s'ensenyi el castellà.

1816 El diputat Morera i Galícia defensa una proposició per garantir el lliure ús del català en tots els àmbits. Romanones respon que la cooficialitat és inacceptable, i la proposta del diputat català és derrotada, al Congrés, per 120 vots contra 13.

1821 El Pla Quintana obliga a fer servir el castellà al sistema escolar.

1825 El Pla Colomarde intenta instituir l'ensenyament oficial uniforme en castellà: es prohibeix l'ús del català a les escoles.

1828 El bisbe de Girona obliga que els llibres parroquials es facin en castellà.

1834 La Instrucció Moscoso de Altamira obliga a fer servir el castellà al sistema escolar.

1837 Un edicte reial imposa càstigs infamants als infants que parlen català a l'escola. Al mateix temps la instrucció del Gobierno Superior Político de Baleares mana castigar als escolars que parlin català mitjançant la delació dels alumnes.

1838 El Reglament Vallgornera obliga a fer servir el castellà al sistema escolar.

1838 Es prohibeix que els epitafis dels cementiris siguin en català.

1843 Reglament Orgànic de les Escoles Normals d'Instrucció Primària del Regne (d'Espanya) inclou entre el currículum obligatori la Gramàtica Castellana, així com història d'Espanya, nocions de literatura espanyola, etc.

1857 Llei Moyano d'instrucció pública, la qual només autoritza el castellà a les escoles.

1862 Llei del notariat que prohibeix les escriptures públiques en català.

1867 Prohibició que les peces teatrals s'escriguin exclusivament “en los dialectos de las provincias de España”, per part del ministre de Governació espanyol González Bravo.

1870 Llei del Registre Civil que hi priva l'ús del català.

1881 Llei d'enjudiciament civil que prohibeix l'ús del català al jutjat.

1896 La Dirección general de Correos y Telégrafos prohibeix parlar en català per telèfon a tot l'estat espanyol.

1900 Una pastoral del bisbe Josep Morgades sobre la necessitat del catecisme i de la predicació en llengua catalana fou controvertida en el senat i el parlament i per la premsa de Madrid i àdhuc pel secretari d'estat del papa, Mariano Rampolla.

1902 Reial decret de Romanones que obliga a l'ensenyament del catecisme en castellà.

1902, 15 de desembre – Menéndez Pidal publica l'article “Cataluña bilingüe” a *El Imparcial* de Madrid, on defensa el decret Romanones afirmant, per exemple, que les “Corts catalanes mai no varen tenir per llengua oficial el català”.

Prohibició dels Jocs Florals de Barcelona de Barcelona per ordre militar.

Prohibició també a Palma.

1917 Reglament de la Llei del Notariat que prohibeix l'ús del català.[17]

1923 Circular que obliga a l'ensenyament del castellà.

1924 El general Lossada és nomenat president interí de la Mancomunitat de Catalunya i implantà l'ensenyament en castellà a les escoles de la Mancomunitat

1924 Els Jocs Florals de Barcelona s'han de celebrar a Tolosa a causa de la dictadura de Primo de Rivera.

1924 Antoni Gaudí, a l'edat de 72 anys és detingut i apallissat per negar-se a parlar en castellà davant la policia.

1924 Per Reial Ordre espanyola, se sancionaran els mestres que ensenyin en català.

1926 Reial ordre que afecta qui es negui a utilitzar el castellà. Reial decret pel qual se sanciona l'ensenyament del català amb el trasllat del mestre.

1936 Prohibició governativa a Mallorca d'usar el català a les escoles i als comerços, signada per Mateu Zaforteza Musoles.

1938 Juan Merida és multat pel Delegat de Seguretat Interior i Ordre públic de Sevilla i la seva Província, per “la seva falta de patriotisme i descortesia en parlar en el dialecte català en el menjador de l’Hotel Itálica”.

1938 En entrar a Lleida, les tropes franquistes tirotegen aquelles plaques del cementiri que estan escrites en català.

1939 Franco diu “La unitat nacional la volem absoluta, amb una sola llengua, el castellà, i una sola personalitat, l’espanyola.”. En conseqüència a aquesta política s’emprenen moltes accions com la derogació de l’Estatut de Catalunya, la lluita contra rètols, anuncis i papers en català, circulars sobre el català a l’escola, iniciant-se la més dura repressió de la història contra el català. ---Ordre del Ministerio de Educación Nacional espanyol on se suprimeix qualsevol ensenyament relacionat amb la cultura catalana. És abolit l’ensenyament de filologia catalana, història moderna de Catalunya, geografia de Catalunya, Dret Civil Català, història de l’art medieval català...

---A les fàbriques s’instal·len rètols on es prohibeix explícitament als obrers parlar en català.

---L’Institut d’Estudis Catalans, ens normativitzador del català, es converteix en el Instituto de la Hispanidad de Barcelona.

---La casa de Pompeu Fabra, normativitzador del català, del carrer de la Mercè de Barcelona, és assaltada i la seva immensa biblioteca personal cremada enmig del carrer.

---S’instal·la un gran rètol a la zona ocupada feia poc de la ciutat de Lleida: “Si ets patriota parla en espanyol”.

4 de febrer les planxes d’edició i els romanents editorials del Diccionari General de la Llengua Catalana són destruïts per l’exèrcit espanyol.

25 de febrer Ban de l’alcalde accidental d’Olot on prohibeix la presència del català en tots els àmbits.

4 de març Ban de l’alcalde de Mollet del Vallès on s’obliga a redactar en castellà tots els rètols escrits en català.

28 de març El Palau de la Música Catalana passa a dir-se Palacio de la Música.

31 de març L’ajuntament de l’Hospitalet de Llobregat acorda treure tots els indicadors dels carrers en català.

18 d’abril El governador civil de Tarragona Mateo Torres prohibeix els rètols en català als establiments i a la via pública.

3 de maig Ordre del comandant militar espanyol de Bellver de Cerdanya per a què desapareguin tots els rètols o anuncis “en llengua regional”.

7 de maig El General en Cap de Catalunya multa a M. Casanovas Guillen amb 2.000 pessetes per dirigir-li una instància en català.

20 de maig El comandant militar espanyol de Granollers dóna vuit dies de termini per substituir tots els rètols i anuncis del català al castellà.

27 de maig L’ajuntament de Lleida acorda que tots els seus serveis es facin en castellà.

7 de juny L’ajuntament de Breda obliga a canviar totes les plaques de retolació dels carrers del català al castellà.

16 de juny El comandament militar espanyol de Sant Hipòlit de Voltregà ordena que en 48 hores se substitueixin tots els rètols en català pel castellà.

24 de juny L’alcaldia d’Olot ordena tancar o esborrar tots els rètols públics en català.

9 d’agost Un ban de l’ajuntament de Sant Feliu de Llobregat prohibeix parlar en català als funcionaris tant a dins com a fora dels edificis oficials.

10 d’agost És detingut el professor de la UAB Bel-larmí Rodríguez i Arias per fer classes en català.

7 de setembre El Centre Excursionista de Catalunya és obligat a traduir el seu nom al castellà.

17 d’octubre El cinema Euterpe de Sabadell és multat i clausurat durant quinze per haver parlat el seu director, Tomàs Pasarissas, en català.

28 d’octubre Carta del ministre espanyol de Governació, Ramón Serrano Suñer, enviada a tots els bisbes catalans per comunicar-los la nova normativa d’usos lingüístics en la comunicació de l’Església amb els feligresos “hasta tanto que el idioma español sea entendido por todos (lo que se logrará con una tenaz labor escolar)”.

25 de desembre La representació teatral d'Els Pastorets a la Garriga és obligada a fer-la en castellà.

1940 Circular sobre el "Uso del Idioma Nacional en todos los servicios públicos" per la qual es prohibeix el català. Ordre ministerial que prohibeix el català a les marques comercials.

Prohibició del català al cinema.

1941 Els Jocs Florals de Barcelona queden prohibits i fins al 1970 se celebren en la clandestinitat.

1944 Decret que aprova el nou Reglament notarial segons el qual necessàriament cal fer les escriptures en castellà.

1945 Ordre ministerial que obliga a batejar els vaixells en castellà. "Nueva ley de educación primaria" que només deixa ensenyar en castellà.

1947 Suspeses les edicions de Marià Manent per estar en català.

1948, 25 de desembre - la censura espanyola prohibeix informar de la mort de Pompeu Fabra i no s'admeten les esqueles als periòdics.

1952 Se segresta la revista *Aplec*. El governador de Barcelona, Felipe Acedo, els diu als editors: "¿Ustedes creen que hemos hecho la guerra para que el catalán vuelva a ser de uso público?"

1953 Es prohibeix a València la revista *Esclat* per estar en català, tot i que acabà publicant-se clandestinament.

Es prohibeix l'edició d'una novel·la de Miquel Llor per estar en català.

1955, 2 de setembre. Fase preliminar de la segregació del Bisbat de Lleida: el Decret de la Sagrada Congregació Consistorial *Cesaraugustanae et aliarum* agrega els municipis catalanoparlants de Mequinensa i Faió a l'arxidiòcesi de Saragossa. La segregació es completaria durant l'anomenada "transició democràtica". La persistència de l'episcopat espanyol, acompanyada de la passivitat i indiferència del poble i autoritats catalanes, va aconseguir trencar 800 anys d'homogeneïtat del Bisbat de Lleida, separant la Franja de Ponent del seu territori històric i cultural i obligant-la a incorporar-se a un nou bisbat situat fora de l'àmbit cultural català.

1956 Reglament de presons: els presos tan sols poden parlar en castellà.

1957 Al Registre Civil els noms només seran en castellà.

1961: Nou Reglament de Telègrafs pel qual es prohibeix el català.

La junta directiva de la Federació Catalana de Muntanyisme és destituïda per la Delegación de Educación Física y Deportes espanyols en assabentar-se que les seves assemblees es feien en català.

1968 Prohibició a Joan Manuel Serrat de cantar en català a l'Eurovisió.

1978. La Constitució Espanyola relega a un paper secundari el català en els territoris on és llengua pròpia, ja que el castellà es referma com a llengua oficial de tot l'Estat i l'única que els espanyols tenen l'obligació de conèixer (art. 3.1), si bé permet que els estatuts d'autonomia reconeixin d'altres llengües com a cooficials a les respectives comunitats autònomes (art. 3.2), però assolint un rang secundari de "dret" i no d'"obligació".

Malgrat aquests fets, el rei d'Espanya va declarar el 2001: «Mai no fou la nostra llengua d'imposició, sinó de trobada. Ningú no fou mai obligat a parlar en castellà. Foren els pobles més diversos qui feren seu, per voluntat libèrrima, l'idioma de Cervantes.».

1976-2008. Es publiquen almenys 149 Reials Decrets i altres normatives per garantir l'obligatorietat de l'etiquetatge de productes alimentaris i d'altres en castellà front a l'única llei que hi ha, per exemple, a Catalunya.

1986. Llei de patents que obliga el castellà en la documentació prestada.

1989. Reial decret que aprova el Reglament del Registre Mercantil. Obliga que les inscripcions es facin exclusivament en castellà.

1995. La Llei 30/1995 d'ordenació i supervisió de les assegurances privades. Obliga que les pòlisses siguin en castellà.

1995, 17 de setembre. Fase final de la segregació del Bisbat de Lleida amb el decret *Ilerdensis et Barbastrensis de finum mutatione*, 84 parròquies cultural i tradicionalment catalanes del Bisbat de Lleida a la Ribagorça, la Llitera i el Baix Cinca havien de passar immediatament al Bisbat de Barbastre-Montsó.

1998, 15 de juny. Segregació definitiva del Bisbat de Lleida. Les últimes 27 parròquies catalanoparlants de la Franja de Ponent passen al bisbat de Barbastro-Monzón.

2001 El Tribunal Superior de Madrid nega a un ciutadà català el dret a disposar del document d'identitat en català i el passaport, per un defecte de forma. Un temps després tots els DNI a Catalunya en faran en castellà i en català, figurant sempre primer el castellà.

2005, 20 d'abril - un jove de 16 anys de Xàtiva és retés per la Policia Nacional a la porta del seu institut i conduït a la Comissaria de Xàtiva, per parlar en català. Segons el menor, els agents el comminaren a «parlar en cristià».

2006, 15 de juliol - segons informa el diari *Levante* un jove d'Ondara que es va negar a parlar en castellà en un control policial a El Verger rep dues multes per no comunicar un canvi de domicili i per tindre l'assegurança caducada (eren les 0:30 i li acabava de caducar).

2007, 23 d'abril, entra en vigor el nou Estatut d'Autonomia d'Aragó que no reconeix l'oficialitat del Català a la Franja de Ponent.

2007, 24 d'agost de 2007, Xavier Pons, regidor d'Ondara, denuncia assetjament de la policia per parlar català, durant un control de què va ser objecte.

2008 Escola Valenciana denuncia que 70.000 alumnes al País Valencià han de deixar d'estudiar en català quan passen a secundària per la "mala planificació" de l'administració, que té un professorat bilingüe en només el 64%. 24,9% dels alumnes valencians estudien en català al curs d'enguany.

2008 *Manifiesto por una lengua común* signat per intel·lectuals espanyols, que defensa la asimetria política entre el castellà i les altres llengües cooficials .

2008, 26 de setembre - grups vinculats al Grup d'Acció Valencianista i a España 2000 agredeixen als assistents al Correllengua de Gandia amb insults i pedres. Com a conseqüència, Maite Peiró, regidora del Bloc Nacionalista Valencià d'Alqueria de la Comtessa es ferida al cap i ha de ser traslladada a l'Hospital Francesc de Borja.

2008 Dos joves de Banyoles i Girona són jutjats a l'Audiència Nacional a Madrid, el jutge José María Vázquez Honrubia no va permetre que declaressin davant la voluntat de fer-ho en català. El judici finalment fou anul·lat per aquest fet que havia provocat la indefensió dels processats.

2008 Declaració de *l'Académie Française*.

2009, juliol - la Plataforma per la Llengua va denunciar que l'empresa Transports Metropolitans de Barcelona (TMB) els havia vetat la seva darrera campanya publicitària, la que duia per lema *El català suma* i que llançava en motiu dels quinze anys del naixement de l'entitat.

2009, juliol - el sindicat CCOO de Catalunya presenta un recurs de cassació davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) només en català. Aquest tribunal va presentar una diligència en la qual donava deu dies hàbils a CCOO per presentar el recurs també en castellà. Davant d'això, el sindicat va presentar un recurs de reposició basat en la infracció de diversos articles legals, així com de la Carta Europea de les llengües regionals o minoritàries. Finalment, el desembre, el Tribunal Suprem (TS) va reconèixer el dret del sindicat CCOO de Catalunya a presentar un recurs de cassació només en català.

2009, setembre - es difon que, segons una denúncia presentada, un Guàrdia Civil agredeix un jove a l'Aeroport de Palma per no parlar en castellà.

2009, setembre - una dona que feia el DNI al seu fill és detinguda per parlar pel mòbil. La dona ha denunciat que, en realitat, el motiu era que parlava en català.

2009, octubre - en un judici a Elx, la jutgessa i el fiscal menyspreen la utilització del català per part d'un veí d'Alacant i el comminen a usar el castellà, afirmant que tenia "el deber y la obligación de hablar la lengua oficial en todo el estado", malgrat que la llei digui el contrari.

2009, octubre - el Partit Aragonès Regionalista (PAR), que forma part del govern aragonès en coalició amb el PSOE, pretén denominar «aragonès» al català de la Franja i fer desaparèixer qualsevol referència al català. Va arribar a afirmar en una nota que els seus col·lectius locals "reclamen respecte i reconeixement per a l'aragonès que es parla en la zona oriental, i rebutjar frontalment i sense pal·liatius la imposició com a llengua pròpia i històrica d'Aragó".

2009, octubre - La Federació d'Associacions de la Tercera Edat de Catalunya (FATEC) va suspendre temporalment la seva participació dins la Confederación Española de Organizaciones de Mayores, en protestar per una declaració del president de CEOM relacionada amb la política

lingüística del govern català. Després d'un procés Jurídic intern, la Confederación Española de Organizaciones de Mayores va expulsar la federació catalana. Mitjans de comunicacions com ara *Avui* han expressat que la FATEC va ser expulsada per defensar el català.

2010, maig - França i el Poder Judicial espanyol demanen als tribunals de Catalunya que no remetin sentències en català. França només accepta, al marge del francès, l'anglès, l'italià, l'alemany i el castellà, i "no acceptarà cap altra llengua".

2010, 9 de juliol - es fa pública la sentència del TC respecte l'Estatut de Catalunya: entre altres imposicions estableix que el català no és la llengua preferent de l'administració a Catalunya ni tampoc la llengua vehicular del sistema educatiu.

2010, 11 de novembre - Espanya es nega a complir els acords per les traduccions al català a la UE. El govern espanyol admet que és una decisió plenament conscient i avisa que no té cap intenció de complir-los. El secretari d'Estat espanyol per a la UE ho justifica per la crisi econòmica.

2010, 22 de desembre - el Tribunal Suprem espanyol fa pública una sentència segons la qual el castellà seria també llengua vehicular en l'escola catalana. Fa perillar la immersió lingüística, avalada per la UE després de la votació de "*Multilingualism: an asset for Europe and a shared commitment*" i escollida democràticament pel Parlament de Catalunya el 1983.

2011, gener - vint anys després dels compromisos adquirits el 28 de gener de 1991 per la Unió Europea que demanaven un tracte diferenciat per a la llengua catalana, coneguts com a resolució Reding, no s'han complert ni de lluny. Amb l'entrada dels nous països a la UE, ara són llengües oficials molts idiomes que tenen molts menys parlants que el català. Ni tan sols hi ha versió catalana del Tractat de Lisboa, que va entrar en vigor el 2009. Horitzó Europa va enviar l'any passat cartes escrites en català a les institucions europees i algunes van tornar escrites en castellà o francès. Altres, com la de la Comissió Europea, no van tornar.

2011, 20 de gener - Alicia Sánchez-Camacho argumenta que està en contra de que es parli català al senat per raons econòmiques, la traducció comporta una despesa de 350.000 euros anuals, i que el castellà és la llengua comuna per a tothom pugui entendre's.

2011, 28 de gener - ADIF no atén una consulta d'un passatger discapacitat per ser en valencià i no parlar en cristiano.

2011, 2 de febrer - es difon que, segons una denúncia presentada davant el Síndic de Greuges del País Valencià, un metge d'urgències d'Alcoi es va negar a atendre a un home de 80 anys perquè s'expressava en català i no en castellà. El síndic de greuges no ha pogut constatar la realitat dels fets denunciats.

2011, 12 de febrer - Raül Agné, entrenador del Girona Futbol Club, abandona la roda de premsa del partit que ha guanyat al camp de l'Osca perquè no el deixen respondre en català després d'haver respost algunes preguntes dels periodistes locals en espanyol. L'endemà, el CD Huesca es posà del costat dels periodistes que no van permetre que parlés en català i va carregar contra Agné per "negar-se a contestar en castellà".

2011, 16 de febrer - l'Associació de Pares d'Alumnes de l'escola pública de la Catalunya del Nord denuncien l'asfíxia del català a l'ensenyament i recorden que 1 de cada 4 famílies volen un ensenyament bilingüe però només l'assoleixen un 5% dels alumnes.

2011, 16 de febrer - els presentadors del programa Zona Champions, de la televisió pública Telemadrid, van queixar-se que Guardiola contestava preguntes "en tots els idiomes menys en castellà" en la roda de premsa posterior al partit contra l'Arsenal a Londres. "Ha parlat en català, en anglès, en francès, fins i tot en italià, però res de castellà. No els el podem posar perquè no l'entendrien. És una pena", anuncien. Instants després, el reporter que tenen a Londres els avisa que Guardiola, finalment, està parlant en castellà i hi connecten de seguida, però no hi arriben a temps. "És clar, si només respon en castellà una de cada vint preguntes, no hi ha manera", es queixa el presentador. I promet que ho tornaran a intentar "quan Guardiola tingui un altre moment de lucidesa hispana".

2011, 23 de febrer - l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL) va denunciar que la Generalitat valenciana incomplia sistemàticament la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià (LUEV) i l'Estatut del País Valencià ja que no garantia l'ensenyament en valencià en igualtat de condicions amb el castellà com garantia en teoria el marc legal.

2011, 11 de març - l'Associació de Juristes en Defensa de la Llengua Pròpia va denunciar que l'ús del català als jutjats i als tribunals de justícia catalans estava experimentant un retrocés i era "pràcticament inexistent". El 2009 només el 16 % de les sentències es van dictar en llengua catalana.

2011, 15 de març - el TSJC suspèn parts del reglament lingüístic de la Diputació de Girona on s'hi estableix que els rètols, impresos i actuacions internes de la institució han de ser en català.

2011, 22 de març - el PP titlla «d'intolerable» que es parli en català al Congrés de Diputats. José Bono compara parlar castellà amb la llei del Tabac: "les lleis encara que no li agradin s'han de complir".

2011, maig - José María Aristóteles Magán, jutge de Lleida, va dir que considerava "una falta de respecte i de mínima educació" fer servir la llengua catalana als jutjats.

Actualment els ciutadans de Catalunya i de la resta dels països de llengua catalana poden disposar d'un passaport en 22 llengües, però no en català.

La Invasió

(D'una revista publicada per l'MDT cap al 1985 però escrit cap als anys 70,
per Mossèn Josep Armengou).

La Demografia i els altres catalans:

Ens plagui o no de reconèixer-ho, el problema dels catalans és un problema demogràfic. Hem estat incapaços d'omplir la terra, la nostra terra, i han hagut de venir uns altres a omplir-la. Mentre les dones catalanes, per uns motius migrats que no van més enllà d'un egoisme eixorc, s'han dedicat a "conservar la línia", les dones immigrants passegen amb orgull i ostenen amb ufania llurs ventres generosos i turgents com a auguri infal·lible de victòria. Mentre la nostra raça desenganyada, amb complex de vençuda o amb la ingènua i covarda il·lusió de més progressista, s'esmerça a construir taüts, la nova raça il·lusionada, s'afanya a guarnir bressols.

La nostra reacció inicial, instintiva però no massa enraonada, davant la invasió massiva de gent de parla castellana subseqüent a la guerra civil, va ésser d'aversió i menyspreu envers els immigrants. Superada, però de mica en mica, aquesta posició discriminatòria i orgullosa, hem volgut veure en la massa immigrant no res més que un factor de redreç econòmic del País i hem començat a proclamar els avantatges de la invasió, com qui escampa una cortina de fum per no veure'n les conseqüències perniciososes i els perills gravíssims que comporta per a la nostra supervivència com a comunitat nacional concreta; per a la nostra cultura, per a la nostra llengua, per a les nostres formes de vida, per a la pau social i per al benestar de tots, compresos aquells immigrants que el País necessita verament i que raonablement podria rebre. Així el nostre inveterat cofoisme ha tingut una nova ocasió de manifestar la seva cànvida estupidesa.

Hem sabut fer, fins i tot, una generosa confessió de culpes pel nostre orgull, pel nostre suposat - i res més que suposat- esperit de superioritat, pels mots despectius amb què els hem qualificats, per la misèria de les barraques on de moment han hagut d'aixoplugar-se. Els hem planyut, els hem justificat, els hem desgreujat, els hem agraït llur presència beneficosa i desinteressada. Els hem parlat la llengua d'ells i no els hem ensenyat la nostra, com si la d'ells a Catalunya fos la normal i la nostra un delict. Els hem situat, els hem entronitzat, els hem glorificat. N'hem fet un mite. Ja són els altres catalans. Aviat seran els catalans (És a dir, "los catalanes") i els altres catalans serem nosaltres. A Catalunya mateix. I bon goig si ens hi volen.

La majoria dels immigrants han trobat ací la solució de llur problema personal o familiar, però no pas una solució completa, la que necessitaven per a esdevenir uns ciutadans normals del nou País. No han pogut trobar -i en això la culpa ja no és principalment dels catalans- una comunitat humana en funcionament normal, un poble fet, capaç d'integrar-los, capaç de convertir aquestes masses sense consciència comunitària en ciutadans normals. Capaç, de fer-ne, no altres catalans, sinó catalans i proud.

A Catalunya hi ha els catalans i els no catalans. El que no pot haver-hi són els altres catalans. Perquè de catalans només n'hi ha d'una mena: els catalans.

L'arribada massiva de forasters a Catalunya ha coincidit amb l'èxode dels catalans. Centenars de milers de catalans viuen lluny dels nostres Països i no pas tots de bon grat, quan tanta falta farien ací. Són, aquests sí, els altres catalans. I d'aquest ningú no se'n recorda. Per aquests ningú no hi pateix. D'aquests no n'hem sabut crear un mite.

Benvinguts els immigrants que vénen a treballar a Catalunya, però els que vénen a manar i administrar no els necessitem. Això ja ho sabem fer, i hem de fer-ho nosaltres.

Ser català i la integració:

Ésser català no és fàcil. És una elecció, una tria. És l'assumpció d'una categoria espiritual i cívica reservada als valerosos i als intel·ligents. Nats o no als Països Catalans, de català no n'és qui vol, sinó qui pot.

Els catalans nadius hem d'oferir als immigrants la possibilitat d'esdevenir catalans com nosaltres. Cal que s'adonin que ésser català val la pena. Per això els catalans servils que, per sistema, davant de qualsevol immigrant parlen sempre en castellà, a més del trist espectacle de vilesa personal que li ofereixen, li barren el pas a la integració. Molts immigrants de bona voluntat lamenten que no poden aprendre el català perquè a ells ningú no els el parla. Ens pensem que els fem una gràcia quan a un immigrant, sobretot si és un infant, li parlem castellà, i li fem un mal. Li fem impossible la integració, el condemnem a ésser sempre més un foraster, un discriminat, li prohibim d'esdevenir un ciutadà normal de Catalunya. I ens aconsolem dient que nosaltres som més educats que no pas ells. La veritat, però, és que som més vils.

Si tots els catalans plegats tinguéssim el sentit de la dignitat que té un sol manobre castellà, la immigració hauria representat la solució del problema demogràfic de Catalunya. Ja tots parlarien català. Però per a això ens cal alliberar-nos del nostre complex de vençuts.

L'única manera de no discriminar els immigrants és facilitar-los el camí d'esdevenir catalans.

Perquè els immigrants esdevinguin catalans normals cal primerament que els catalans nadius siguin plenament catalans i res més que catalans. Sense rendicions prèvies, sense servilismes, sense complex de vençuts. Mostrant-nos a ells com a catalans, parlant-los sempre català i ajudant-los a parlar-lo. Així esdevindran catalans, no dels altres, sinó de l'única mena que n'hi ha. Així eliminarem tota discriminació.

Els immigrants no catalans senten com una veneració instintiva per la gallardia de les persones, per la dignitat, ni que sigui aparent. Ells s'imaginaven, en venir a Catalunya, uns catalans ferrenys, orgullosos de llur catalanitat; ens imaginaven àdhuc com un poble de menjacastellans. Si nosaltres heguéssim estat, solament en una part mínima allò que ells s'afiguraven de nosaltres, avui tots els immigrants parlarien català.

Colons i colonització:

Venien vençuts, però en arribar ací s'han trobat amb un poble més vençut que no pas ells, servil, envilit, descostat, que no estima el tresor de la seva llengua i de la seva cultura, sense consciència ni dignitat nacional. I ens han pujat a cavall.

Mancada Catalunya d'elements de govern propi, sense escola, ni premsa, ni ràdio, ni televisió; marginada i perseguida la llengua catalana i, encara, amb el servilisme dels catalans que es consideren obligats a parlar en castellà a qualsevol immigrant per més que aquest entengui bé el català, unes grans masses de nousvinguts no s'han integrat als Països Catalans.

Per aquest camí molts no s'hi integraran mai. El resultat és que avui constitueixen un poble dins un altre poble. Un poble, és cert, sense consistència interna, fragments arplegadisos d'uns altres pobles destruïts per la "Madre Patria", sense consciència comunitària, però amb consciència de diferenciació. I, atès el servilisme dels catalans i la situació política del país, amb consciència de superioritat.

Són aquells que diuen: "Cataluña muy bien sin los catalanes", com si Catalunya s'hagués feta sola sense l'esforç dels catalans, o com si hagués estat creada per "Real Decreto". Són els qui no volen parlar català "porque no me da la gana" i amb aquesta expressió incivilitzada volen amagar llur incapacitat total per aprendre'l.

Els es consideren ciutadans de primera. "Estamos en España", diuen afirmant els principis jurídics d'un predomini colonialista i d'una ocupació formal, però volen significar que "los

españoles” són ells i només ells -i en això tenen raó. Els catalans ja els fem nosa. Ens consideren només com els estadants a precari d’una terra promesa a ells, poble escollit. Som els infames cananeus votats a l’anatema i a l’extermini.

Si, a més d’això, nosaltres comencem a considerar-los tan catalans com nosaltres mateixos, ja tindran tots els títols de possessió del País. Aleshores, quina necessitat sentiran de catalanitzar-se? I els catalans, què hi fem encara a Catalunya?.

La integració dels immigrants no es farà tota sola. Hem de fer-la els catalans, cadascú des del seu lloc de relació i de responsabilitat. Mentre l’Estat espanyol ens negui tot instrument de vida comunitària, cada català ha d’ésser un franc tirador de la reconquesta de Catalunya.

La solució del problema migratori pot ésser: o la catalanització dels immigrants, o l’espanyolització dels catalans. O bé la integració dels immigrants a la nostra comunitat catalana, o la desaparició graonada, però accelerada, de Catalunya com a poble. Els catalans serem uns mal nascuts si no triem irrevocablement i fem efectiva la primera solució.

Som a casa nostra i hi som per dret propi. Hem de mantenir íntegra la catalanitat, no solament per nosaltres, sinó pels catalans que aniran venint al món. Perquè aquests catalans que encara han de néixer no puguin mai acusar-nos com a una generació de servils, de vanals, de traïdors, de lladres.

Els catalans hem de triar entre una Catalunya nova o “Murcia la nueva”.

Per a un immigrant, viure a Catalunya, ésser pare de catalans i sentir-se català no és cap injúria a la seva terra d’origen. Per a ells la Pàtria no ha d’ésser solament la tomba dels pares, sinó també el bressol dels fills. La injúria ens la fa els foraster que viu ací com un conquistador i el català que hi viu com un traïdor.

Quins motius tenen els immigrants per a sentir-se tan aferrissadament espanyols? És lògic que se sentin andalusos, gallecs, murcians, però espanyols no. Què els ha donat Espanya? Misèria a la terra llur. Després, una maleta de fusta i un bitllet de la RENFE per a emigrar als Països Catalans.

Autosolidaritat catalana:

Els catalans som gent oberta i sentimental, que ens hem solidaritzat sempre cordialment -de vegades ingènuament- amb totes les grans reclamacions de justícia i de llibertat. Hem plorat sobre els indis i els irlandesos, sobre els xiprencs i els algerians, sobre els jueus i els negres, sobre els vietnamites i els palestinians. Sobre els perseguits i colonitzats, sobre tots els exilis i totes les presons i tots els camps de concentració. També -no cal dir-ho- hem plorat sobre els nostres immigrants. Potser ja seria hora que ploréssim sobre nosaltres mateixos i sobre els nostres fills. Sobre la nostra Catalunya ocupada, envaïda, colonitzada, escorxada i emmordassada. Sobre els catalans exiliats, empresonats, torturats, afusellats, humiliats, aporinats, marginats, asservits. Tothom és de plànyer i nosaltres no?.

L’home té dret a viure on pugui i on vulgui. Però el dret a ficar-se a casa d’un altre implica l’obligació de respectar les formes de vida del país d’entrada. El contrari és un acte d’hostilitat i una traïció.

Els drets dels naturals d’un país no són pas menys que els drets dels immigrants. Una ànima nacional, igualment com una frontera política gaudeix del dret d’ésser defensada. Una vida nacional, amb tot el que representa, no pot ésser abandonada al principi de la llibertat -del desordre- migratòria. El dret ultrancer d’immigració massiva no és menys antidemocràtic i antiliberal que el dret d’invasió armada.

A Catalunya, els Drets de l’Home no poden sobreposar-se als Drets de l’Home Català.

La gltofàgia com a sotmetiment cultural

Francesc Ferrer i Gironès

26 ag. 2016

Catalanofòbia, El pensament anticatalà a través de la història ([ISBN: 9788429746570](#)) pp. 487 - 491

¿Per què aquest interès dels intel·lectuals a tergiversar la veritat i a alterar la història real?
¿Tot això tan detestable i tan poc acadèmic no és per inventar-se una nació? ¿Quines prebendes han rebut per dir aquestes mentides? ¿O és que aquest és l'estil de l'intel·lectual castellà habituat a crear mites per a la seva simbologia nacional? ¿Per què la catalanofòbia és més forta que la veritat? ¿Les classes dominants castelleses i els grups polítics hegemònics han doblegat el rigor científic dels acadèmics?

En què quedem? Afirmen el que pretenen negar

El pensament gltofàgic de la corona de Castella es va expressar ben d'hora. El 1492 Nebrija ja va pautar el comportament lingüístic que havia de seguir el poder castellà, quan va dir que els pobles bàrbars «tendrían necesidad de recibir las leyes que el vencedor pone al vencido, y con ellas nuestra lengua». D'ençà d'aquell moment, si Castella també es fabricà la utopia que ells eren «Espanya» i ocupaven tot el territori peninsular, no és gens estrany que imposessin la llengua castellana a tort i a dret amb decrets, amb lleis, amb mentides, amb coaccions i amb la por. Això és l'expansió del castellà.

Quan no tenen poder polític suficient per imposar el castellà als altres, recorren als tribunals de la Inquisició. Tan bon punt poden fer-ho sense intermediaris, atesa la força de les armes, planifiquen el procés gltofàgic. De primer cal imposar el castellà amb «providències templades i dissimulades», però al cap de quaranta anys de jou militar amb la teoria que les llengües «explican los actos nacionales» obliguen a fer servir el castellà a totes les escoles i decideixen que el català ja no es pugui utilitzar ni en l'edició de llibres, ni en la predicació religiosa, ni en els registres parroquials, ni en el teatre, ni en els llibres de comptabilitat, etc.

D'ençà d'aquest moment que jurídicament està prohibida la utilització del català, es palesa que Catalunya és allò que Feijoo va escriure: «Es nota indeleble de haber sido vencida.» Però si la derrota militar va representar l'aboliment de les institucions polítiques, la conquesta militar no va ser prou forta per eliminar ni la cultura ni la llengua catalanes. Prou que els governants espanyols en la seva dèria de construir una nació varen projectar el seu model que vinculava la llengua castellana amb la nació espanyola, però la seva enginyeria politicolingüística no va aconseguir l'assimilació dels catalans, ans al contrari, a partir de l'oda La pàtria (1833) s'expressa la renai-

xença literària, que, conjuntament amb els altres elements nacionals que no han estat mai abandonats, permet de recuperar la memòria col·lectiva i confirmar la pròpia identitat. S'inicia el camí cap a la recerca de les llibertats arrabassades.

Tot el segle XIX és una reiteració d'obligar el castellà arreu i de no deixar respirar la llengua catalana enlloc. Les normes positives s'aniran eixamplant fins a crear una legislació que comprèn des dels notaris, que tenen l'obligació de redactar les escriptures en castellà, fins a les plaques dels carrers, passant per l'administració de justícia, les obres de teatre, el registre civil, les escoles, etc. Fins i tot es prohibeix de parlar en català per telèfon. Els governs espanyols es devien cansar de promulgar tantes i tantes lleis. Hi ha reials pragmàtiques, informes, resolucions reials, cartes acordades, dictàmens, lleis, decrets llei, és a dir, una documentació amplíssima sobre la implantació del castellà a Catalunya. És absolutament comprovable que l'Estat espanyol ha obligat a l'ús i al coneixement del castellà i que ha prohibit la llengua catalana. A partir de la segona meitat del vuit-cents fins als nostres dies, els intel·lectuals espanyols s'han entestat a menystenir la llengua catalana i a mentir. Gairebé tots han afirmat diverses falsedats, les quals es resumirien en aquests quatre principis:

Aquestes mentides, ¿no són una mostra de catalanofòbia? ¿Per què aquest interès dels intel·lectuals a tergiversar la veritat i a alterar la història real? ¿Tot això tan detestable i tan poc acadèmic no és per inventar-se una nació? ¿Quines prebendes han rebut per dir aquestes mentides? ¿O és que aquest és l'estil de l'intel·lectual castellà habituat a crear mites per a la seva simbologia nacional? ¿Per què la catalanofòbia és més forta que la veritat? ¿Les classes dominants castellanes i els grups polítics hegemònics han doblegat el rigor científic dels acadèmics?

El primer a negar explícitament la persecució política contra la utilització del català és Francisco M. Tubino, membre de la Reial Acadèmia de San Fernando, quan el 1880 escriu el llibre sobre el renaixement literari de la llengua catalana. Hi nega en diversos passatges que hi hagi la voluntat de suprimir el català i que ningú mai no s'ha oposat al seu ús; en canvi, considera que tots aquells qui volen fer servir el català en la premsa, als Jocs Florals, la correspondència particular, etc. pretenen arrencar el castellà de Catalunya, ja que és gent «dominada por el odio». Després l'altre científic és Ramón Menéndez Pidal que el 1902 assegura que la presència del castellà a Catalunya és un fet des del segle XV, a partir del qual els catalans són bilingües. Afirmar també que el govern no cohibeix de cap manera els interessos de la literatura catalana. El senador liberal Amós Salvador, el 1916, quan se sol·licita l'oficialitat del català es queixa de la persecució del castellà i demana: «Os ruego que me expliquéis, amigos queridos, el fundamento de la persecución a la lengua castellana.» Romanones no permet l'oficialitat del català i sosté que l'estat mai no l'ha perseguit. El diputat Eduardo Ortega el mateix 1916 pregunta si es pot aportar cap prova que «demuestre que el catalán recibe en ninguna parte trato de desfavor o de hostilidad por parte del Estado». Qui dia passa any empeny.

Durant la Segona República la constitució obliga indubtablement al coneixement del castellà i no admet l'exigència del català; tot i això, Ortega y Gasset assegura que a l'època republicana no hi ha hagut ningú que «haya intentado coartar la libertad de los catalanes para el uso de su lengua en todos los órdenes de su vida, privada o pública». Unamuno afirma que els catalans tenen el coneixement del castellà «obligatorio, no porque se les haya impuesto, sino porque lo han aceptado». Azaña garanteix que «la expansión de la lengua castellana no se ha hecho nunca de real orden» i que la prohibició del català no «se ha debido a que lo mandase el rey». Salvador de Madariaga sosté que el català havia mort al segle XVI i que des d'aleshores la llengua dels catalans és la castellana.

En el franquisme no hi ha necessitat de justificar doctrinalment el genocidi, i per tant els intel·lectuals tampoc no s'han de defensar al mercat, amb el silenci tàcit n'hi ha prou. Però tot i això, el liberal Julián Marías escriu que els borbons mai no varen exercir pressions lingüístiques i no tenien voluntat ni mitjans per influir en les publicacions ni en l'ensenyament de la llengua. La rea-

litat és que el català és l'única llengua europea que ha resistit un encerclament polític durant tants segles, sense cap estructura estatal que la protegeixi i amb més de cinquanta normes positives que la prohibien. En síntesi, la persecució de la llengua catalana és el darrer front de lluita entre dues nacions enfrontades; gràcies a la resistència dels catalans, s'ha salvat de la política d'assimilació i absorció que sistemàticament va aplicar el franquisme amb tota mena de mitjans.

Per assistir a l'esclat de mentides i falòrnies que els intel·lectuals espanyols oferiran per anar trenant la ideologia glotofàgica, caldrà esperar que la llengua catalana tingui presència i recobri l'oficialitat gràcies a l'Estatut d'Autonomia. Tan bon punt s'inicia el procés de normalització lingüística, els intel·lectuals castellans, acostumats a crear mites històrics, volen ignorar la veritat o volen alterar la realitat, de manera que repeteixen els arguments de Menéndez Pidal sobre la implantació primerenca del castellà a Catalunya al segle XVI. Una altra falsedat difosa és que mai no hi ha hagut cap llei per imposar el castellà. Havent repetit afirmacions ja fetes, com una de Claudio Sánchez Albornoz («Castilla no ha impuesto su lengua»), aquests intel·lectuals sostenen que els borbons no van dictar mai una «prohibición contra las lenguas no castellanas». També els filòlegs acomboien aquesta teoria. Rafael Lapesa diu que «el castellano no ha sido jamás impuesto»; Emilio Alarcos manté que si el castellà s'ha estès no ha estat el «resultado de ninguna imposición», i ho arrodoneix Gregorio Salvador en garantir que quan s'aporten dades sobre la imposició del castellà «se inventa una historia de dominio e imposición inexistente». Les reials pragmàtiques i les lleis no hi són.

Un cop escampada la negació de la història, arriba l'altra fase de la catalanofòbia. Els qui varen estar callats mentre el català estava prohibit denuncien que el castellà és perseguit pels catalans, i amb la utilització d'un llenguatge políticament correcte demanen el «bilingüisme». Els catalans neixen bilingües! I per defensar el bilingüisme, Rafael Lapesa carrega contra la política lingüística de Catalunya, Emilio Alarcos diu que és una «política aberrante» i Gregorio Salvador, que és una «atrocidad». Després d'aquesta infanteria, ve l'aviació de la Real Academia de la Lengua, un membre de la qual, Manuel Alvar, defensa una llei per protegir el castellà, i Fernando Lázaro Carreter, també acadèmic, demana al govern garantir el coneixement del castellà a tothom qui no el coneix. Mentrestant, Pedro Laín Entralgo garanteix la solidesa d'Espanya si els catalans no abandonem el bilingüisme.

Aquesta és la realitat del procés glotofàgic. El govern central després de la Constitució de 1978 només es preocupa de la preeminència del castellà i dicta més de cent cinquanta normes per fer realitat la prioritat lingüística del castellà a tot arreu prescindint dels drets lingüístics dels catalans. Els acadèmics i intel·lectuals espanyols encara no en tenen prou i reclamen que el castellà excel·leixi més per damunt de tothom, i per justificar-ho, s'inventen la tergiversació de la història. El poder judicial els ajuda en els conflictes que plantegen solament els qui malden per evitar la normalitat de la llengua catalana. Es du a terme tota aquesta estratègia per aturar la marxa de la llengua catalana; contra la llengua catalana hi pot anar qualsevol, ja que tothom hi està d'acord.

La catalanofòbia, tradicional, es teoritza i es reproduïx, a les altes esferes de la política i de l'àmbit intel·lectual i, gràcies als mitjans de comunicació, va a parar a la massa amorfa de la gent, fins al punt que es generalitza l'animadversió prou àmpliament perquè els catalans dins de l'estat no tinguin mai ni igualtat ni llibertat. Espanya és un Estat que canvia de vestit, canvia de façana i canvia de papers, però els punts fonamentals, els límits polítics, sempre són els mateixos que els del temps de la seva formació. Tot ha canviat perquè res no canviï. Els discursos ideològics en tot el que fa referència a la catalanofòbia no es modifiquen mai, es traspassen d'una hegemonia a l'altra. Les classes dominants es relleven, i els grups hegemònics en el decurs la història han mantingut la mateixa actitud tocant a Catalunya. Pérez Galdós va insistir que el castellà era «la lengua de los dioses», Adolfo Muñoz Alonso va dir que el català era «el virus del separatismo», Julian Marías pronostica que es convertiran en tibetans els qui no vulguin parlar en castellà. Aquesta ideologia és tan global i universalitzada que la defensen des d'un cap de govern com Adolfo Suárez, que va dubtar que es pogués ensenyar en català física nuclear, fins a un ordenança del Senat

espanyol que em va preguntar «si con la lengua catalana se puede hablar de todo». Heus aquí la clau de la qüestió. La catalanofòbia en l'àmbit lingüístic té el suport d'una massa social enorme que contribueix a la formació i el manteniment de l'espanyolisme.

* *

Amb aquest treball ha quedat demostrat que el catalanisme polític o nacionalisme català no neix per ell mateix ni d'una manera espontània, sinó que la força i l'energia d'aquest moviment són una conseqüència de la catalanofòbia, que al seu torn és un ingredient essencial de l'espanyolisme. Dit a l'inrevés, si la catalanofòbia com a element constitutiu de l'espanyolisme no s'hagués posat en marxa, sens dubte avui Catalunya no hauria de reivindicar els seus drets nacionals a ningú, i per tant, és ben segur que tampoc no caldria disposar de cap pensament polític nacionalista. La catalanofòbia ha estat un enemic perillósíssim per als catalans atès que el temps, l'esforç, l'energia i fins i tot les vides perduts reclamant les llibertats de Catalunya haurien estat invertits en altres objectius, com qualsevol altre ciutadà d'un país normal que no ha estat mai sotmès per ningú.

La causa principal que va provocar la catalanofòbia, segons que s'ha vist, va ser els objectius imperialistes assimiladors de la corona de Castella, primer, i de l'Estat espanyol, després. Aquests objectius eren el desig d'abolir les constitucions catalanes, l'anhel de controlar la hisenda pública catalana i la colonització cultural i lingüística dels ciutadans catalans.

L'estructura estatal de Castella va crear la seva «nació» dissenyada amb l'aparell politicoburocràtic i l'exèrcit com a instruments. Durant aquesta tasca «nacionalitzadora» la catalanofòbia apareixia en tot moment, la qual cosa va permetre la configuració d'un pensament ideològic basat en moltes proposicions falses i fonamentat en mites i símbols. El discurs polític del nacionalisme espanyol s'ha apartat sempre del sistema confederatiu i ha predicat l'unitarisme, confós gairebé sempre amb l'uniformisme polític. La catalanofòbia sempre ha interpretat la devolució de les llibertats polítiques dels catalans com un trencament de l'Estat, una pèrdua de sobirania o una desmembració de la «nació». Aquest plantejament ultrancer l'ha portat a criminalitzar les reivindicacions i elaborar una doctrina anticatalana farcida de tòpics populars.

La persistència i la continuïtat històrica de la catalanofòbia s'expliquen pel fracàs de l'assimilació projectada. L'aversion i el rebuig contra els catalans són una expressió compensatòria arran de la impotència i la incapacitat de Castella d'assolir els objectius assimilistes. Tanmateix, aquesta absorció política, tributària i cultural no ha seguit mai una estratègia de seducció mitjançant un projecte cívic modernitzador i un model social progressista. En aquesta tasca fagotitzadora, els espanyols han disposat de la col·laboració de catalans impregnats d'autoodi, els quals, però, sempre han estat una minoria menyspreada.

És molt difícil que aquest sentiment s'esvaeixi en el futur, ja que el nacionalisme espanyol mai no ha fet autocrítica de la seva dèria imperial ni del seu projecte mancat d'atractius, la qual cosa implica que encara continua en la mateixa dèria de l'assimilació, ara soterrada. La ideologia catalanofòbica ha demostrat que està reclosa en ella mateixa, sense poder anar més enllà del seu perímetre «nacional», no pot trencar les fronteres que li imposen els seus límits mentals, per la qual cosa no troba solucions creatives i que la redimeixin del pecat de l'imperialisme. També cal tenir present que l'aparell de l'Estat sotmet implacablement tots els individus que hi volen exercir responsabilitats i els exigeix l'element catalanofòbic, sigui qui sigui el qui mana i sigui quina sigui l'estructura jurídica de l'Estat. La catalanofòbia, a més, és un argument de gran rendibilitat electoral en qualsevol comici. Els líders polítics ho palpen en els mítings mateixos, i després a les urnes constaten que una bona dosi de catalanofòbia en la campanya els facilita millors resultats. Els estudis sociològics oficials també mostren la majoritària animadversió dels ciutadans de l'Estat envers els catalans. Per totes aquestes causes, és molt difícil eradicar la catalanofòbia i aconseguir la convivència de les diferents nacions dins l'Estat, perquè els espanyols necessiten la catalanofòbia també per a la seva cohesió interna.

Dijous, 15 d'octubre de 2015

Entra en vigor la nova llei que tracta com una colònia els ciutadans de parla catalana

Aquest dijous ha entrat en vigor la Llei 19/2015, de 13 de juliol, que exigeix el castellà com a única llengua indispensable per a l'obtenció de la nacionalitat espanyola en un clar tracte despectiu vers les altres llengües pròpies d'Espanya. A la disposició final setena de procediment per a l'obtenció de la nacionalitat espanyola estableix que per obtenir la nacionalitat cal fer dues proves. Una de coneixements de castellà i una de coneixements de la Constitució. La Plataforma per la Llengua considera un tracte discriminatori més per part de l'estat espanyol en vers el català.

Aquest dijous ha entrat en vigor la Llei 19/2015, de 13 de juliol, que exigeix el castellà com a única llengua indispensable per a l'obtenció de la nacionalitat espanyola en un clar tracte despectiu vers les altres llengües pròpies d'Espanya. A la disposició final setena de procediment per a l'obtenció de la nacionalitat espanyola estableix que per obtenir la nacionalitat cal fer dues proves amb aquests condicionants:

«La primera prova acredita un coneixement bàsic de la llengua espanyola, nivell A2 o superior, del Marc Comú Europeu de Referència per a les llengües del Consell d'Europa, mitjançant la superació d'un examen per a l'obtenció d'un diploma espanyol com a llengua estrangera (DELE) de nivell A2 o superior. Els sol·licitants nacionals de països o territoris en què l'espanyol sigui l'idioma oficial estan exempts d'aquesta prova.

En la segona prova es valora el coneixement de la Constitució espanyola i de la realitat social i cultural espanyoles. Les proves esmentades les dissenya i administra l'Institut Cervantes en les condicions que s'estableixin reglamentàriament.»

No és, per exemple com a Gran Bretanya que, des del 1981 per la llei britànica de nacionalitat, s'hi pot accedir a partir dels coneixements d'una de les llengües pròpies del país com el gaèlic escocès o el gal·lès sense necessitat de saber anglès o en les polítiques equitatives de la resta de casos comparables a Espanya (Suïssa, Bèlgica, Finlàndia...) que cal saber la llengua pròpia de cada territori. Si un estranger sap català però no pas castellà no pot obtenir la nacionalitat espanyola. De fet el català no compta per res, ni tan sols es pot fer la prova en català. A més l'Institut Cervantes és l'únic dissenyador i valedor d'aquestes proves.

La Plataforma per la Llengua considera aquest tracte excepcional de l'Estat espanyol com una actitud colonial per la qual la cultura i llengua catalana no representen ni determinen res per a ser espanyol, amb una ignorància completa com a fonament intrínsec de l'Estat en allò tan bàsic com l'obtenció de la nacionalitat. Simplement, per a l'Estat, el català forma part de la identitat o de l'opció de ser espanyol com ho poden constituir el swahili, l'inuit o el malai, en una descarada posició pròpia dels règims colonials.

Aquesta actitud discriminatòria vers el català s'afegeix als centenars de casos ja denunciats per l'ONG del català en el report sobre [balances lingüístiques](#). És per això que la Plataforma per la Llengua, davant aquest tracte denigrant, ha manifestat la necessitat imperiosa d'aconseguir la independència.

<http://lamentable.org/?p=12256>

D'on ve la dita “Los catalanes de las piedras sacan panes”?

Publicat el 16 setembre 2013 a les 16:30

Antic llibre d'actes de l'Ajuntament de Pardines

Eugènia de Pagès   Catedràtica d'Història

El 1985, una filòloga, Enrica Casanelles, va trobar un document valuósíssim i impactant i el va convertir en l'eix de la seva tesi de llicenciatura: l'antic llibre d'Actes de l'Ajuntament de Pardines, petita població de l'Alt Ripollès, on es descriu de manera molt detallada l'asfíxia fiscal a la qual estaven sotmesos els pobles a aquesta comarca després de l'ocupació borbònica.

La repressió duta a terme a Catalunya per part de les autoritats borbòniques, després de la Guerra de Successió, és relativament poc coneguda, malgrat que va ser d'una brutalitat sense precedents. Potser aquesta última raó explica una ocultació històrica evident.

Aquest ofec no era un fet aïllat sinó que cal entendre'l com una aproximació molt real a un escenari de repressió generalitzada que es donava a Catalunya a principis del segle XVIII i que, encara que després va afluir, de fet va continuar al llarg de tot el segle.

Repassem algunes de les dades més rellevants sense cap pretensió d'exhaurir el tema:

Una administració totalment militar, que depenia totalment del capità general de Catalunya, va substituir les institucions pròpies que emanaven del poder reial del Principat: les Corts, la Diputació del General, el Consell de Cent, la Reial Audiència, les vegueries, la figura del virrei i tots els òrgans que emanaven del poder reial del Principat. Aquestes institucions, tot i que eren

pròpies d'una societat estamental, i per tant fonamentades en la desigualtat legal dels habitants del Regne, es basaven en lleis pactades que responien a la qualitat essencial del constitucionalisme i eren l'antítesi d'un govern arbitrari.

En els anys posteriors a la guerra, es van dur a terme més de 4.000 execucions públiques de catalans il·lustres. El cas més emblemàtic i que encara forma part de l'imaginari popular, és el del general Moragues. Al general no se li van reconèixer els honors militars i, descalç i amb camisa de penitent, fou arrossegat viu pels carrers de Barcelona per un cavall fins a arribar al patíbul on fou executat, decapitat i esquarterat. El cap del general Moragues, com a escarni i escarment, fou posat en una gàbia de ferro, que es va penjar en el Portal de Mar. El cap no es va retirar fins al cap de dotze anys (1727). És clar que aquest mètode de repressió era comú en el domini dels Borbons, ja que el 1787 al Cuzco el líder de la revolució indígena, que pretenia aconseguir la independència del virregnat del Perú, un cop empresonat, va ser obligat a presenciar l'execució de la seva família i se'l va intentar esquarterar lligant cada una de les seves extremitats a sengles cavalls de manera infructuosa, i finalment es va optar per esquarterar-lo i posteriorment trossejar-lo. El seu cap es va exhibir en una llança a Cuzco i les seves extremitats en altres llocs del Perú. I a tot Amèrica Llatina es va convertir en un heroi.

Els castells dels partidaris de l'arxiduc Carles van ser tots cremats i els seus béns van ser confiscats. Ara bé, no només les classes dirigents van patir els efectes de la repressió borbònica sinó tota la població. El rei d'Espanya, Felip V, va imposar "el delme de la forca" a totes les viles del Principat, pel qual foren executats un de cada deu homes escollits a l'atzar. A més, no va respectar cap de les capitulacions a les quals s'havia compromès sota jurament. També es van produir execucions multitudinàries, com les de Sant Quintí de Mediona, on es van penjar de la forca més de 800 civils.

Felip V cap per avall al Museu de L'Almodí de Xàtiva

Desenes i desenes de poblacions al llarg de Catalunya i de València, des de Xàtiva fins a Prats de Lluçanès i d'Alcoi a Lleida, van ser cremades totalment com a represàlia pels exercits felipistes, com Arbúcies, Caldes de Montbui, Espinelves, La Pobla de Claramunt, Manresa, Moià, Oristà, Peramola, Sallent, Sant Feliu de Sasserra, Sant Hipòlit de Voltregà, Sitges, Teià, Terrassa, Torelló, Viladrau, Vilanova, Vilassar, Quart de Poblet i Xàtiva. El cas de Xàtiva és

diffícil de creure. Després de ser convertida en cendres i els seus habitants deportats a La Manxa, els xativins, popularment van passar a ser coneguts com *els socarrats*. El nom de la ciutat es va canviar pel de *San Felipe* o Nueva Colonia de San Felipe. Per aquest motiu es conserva el quadre de Felip Vè cap per avall al Museu de L'Almodí de Xàtiva.

Altres mesures implacables d'ordre públic i control social imposades arreu de Catalunya van ser: el control de la residència dels ciutadans, la censura dels llibres, l'aplicació del toc de queda inflexible, la intervenció dels gremis i les represàlies contra eclesiàstics.

Però, ara, el nostre objectiu principal és sobretot explicar la repressió econòmica que es va dur a terme amb uns impostos que de fet es van convertir en un càstig més sobre el conjunt de la població. Després de la victòria borbònica, a Catalunya es va imposar una fiscalitat ferotge que va arruïnar tot el país, i va provocar la desertització del camp i l'abandonament de nombrosos viles. A tall d'exemple tornem, doncs, a l'extraordinari document de l'Ajuntament de Pardines, que ens proporciona una increïble informació de primera mà.

L'alcalde del poble, de cognom Perpinyà, anomenat cònsol en el document, explica amb total impotència com els habitants de la comarca de l'Alt Ripollès van haver de desprendre's de les seves pertinences per afrontar els impostos confiscatoris establerts per les forces d'ocupació:

Les quinzenades eren uns impostos asfixiants que calia abonar cada quinze dies. Per pagar la primera quinzenada els veïns de Pardines es van veure obligats a vendre's els animals, que era la seva única font d'ingressos. Després es van veure obligats a treure els estalvis –els dots, les joies-... amagades sota les pedres; per aquesta raó els corregidors castellans tot fent-hi burla deien “els catalans treuen diners de sota les pedres” que va derivar en “los catalanes de las piedras sacan panes”. A continuació va caldre malvendre's les cases, fins i tot els béns de les esglésies, com una famosa creu de plata, que era l'orgull del poble. També fou objecte de saqueig el santuari de Núria. Per tal de cobrar la següent quinzenada van forçar una tala indiscriminada dels boscos comunals, i així en pocs mesos les muntanyes del Ripollès van quedar ben pelades. Ah, i a aquells que no pagaven se'ls reclamava el doble. Al cap de poc temps els habitants del poble es van haver d'empenyorar i van anar a parar a mans d'usurers. Finalment, Pardines va haver d'empenyorar la muntanya comunal de Pòrtoles, la joia del poble. Però no n'hi havia prou per a Felip V. Segons l'alcalde, la tensió va anar pujant entre les autoritats locals i les forces d'ocupació. Aquestes es van adonar que era més pràctic i econòmic desplegar-se permanentment pel territori que anar-hi cada quinze dies. La seva presència va provocar tota mena d'abusos i tensions. Aquesta tibantor va esclatar quan un dia el cap de la guarnició militar va donar una bufetada al cònsol primer, tot recordant-li qui era el vencedor i qui el perdedor i que a aquest últim li tocava pagar “trinco-tranco”.

El llibre d'actes de l'ajuntament de Pardines començat el 1665 s'acaba de cop el 1939, amb l'ocupació franquista. Gens d'estrany.

El rigor de la repressió va abocar la població a un clima de desmoralització i d'incertesa insuportable. Quan es va promulgar el decret de Nova Planta, el 16 de gener de 1716, la feina bruta ja estava feta i els objectius de la repressió assolits. La desnacionalització de Catalunya, amb la devastació econòmica i la dominació política i institucional, era un fet.

O així s'ho pensaven.

Batzegades contra els catalans

Dels Decrets de Nova Planta i impositcions posteriors

Rosa Calafat

*«Què li fa a la gent un fet una peli coneguda, / els incendis de Neró / o les guerres d’Alexandre...? / No està gens determinat, / però ens sembla raonable / I són molts els erudits, / resolta a perdre la pitxa, / per poder de demostrar / que això és inexorable. / Aviat, els catalans / deixarem aquesta Terra / I el fet no commourà / ni a la Mare de Calcuta» (Miquel Bauçà, 2002. *Els somnis*).*

Reflexions prèvies

Quins han estat els mecanismes i les estratègies que han obligat els catalans a bilingüitzar-se, a no poder exercir plenament la lleialtat lingüística, tal com ho fan molts de pobles europeus com el nostre? «No es pot fer res més que esmentar els documents més notables que sortiren de París i de Madrid, al llarg del segle XVIII, i que constitueixen la mostra més dura de la imposició, als territoris de llengua catalana de la llengua de l’estat.»¹

L’intendent Carlier, el 1762, en publicar una ordenança a Perpinyà —pèrdua del Rosselló pel Tractat dels Pirineus— el 1659 per tal de fer escoles primàries en francès ho deixa prou clar: «*Il n’y a rien qui entretienne l’union et l’amitié entre des peuples de différentes nationz que la conformité du langage.*»²

El resultat actual de tanta imposició feresta i desmesurada és l’assumpció d’una part del poder regional actual català d’anar a mitges amb els usurpadors:

a) «Per traduir la paraula castellana *espumillón*, aquella tira o cinta brillant, generalment daurada o platejada, que s’utilitza com a adorn. nadalenc per guarnir l’arbre o decorar la casa, us proposem la forma catalana *espuernilló* que, tot i que no apareix als diccionaris, està ben formada en català, ens dóna la idea d’un objecte que ‘espuerneja’ i, a més, com que no s’allunya gaire de la pronúncia del terme castellà, té força possibilitats d’implantació. No hem de desestimar tampoc per referir-nos al mateix concepte formes genèriques com ara *garlanda* o *cinta de Nadal*» (<http://www.termcat.es/termgia/calaix/parlem/temàtic/par0000.htm>, actualització del 9 de desembre del 1999).

b) Pels volts de la primavera de 1997 el regidor de l’ajuntament de Palma, Joan Bauçà, en unes declaracions per ràdio, tot fent esment a la celebració a Mallorca de la

Feria de Abril, digué: «jo quan sent protestar es nacionalistes, que tots ells són més provincians que ses sopes escaldades, sa sang me puja a sa cresta i au, fotria un decret que únicament els deixaria parlar en mallorquí amb sa padria. Amb s'altra gent castellá, anglés i alemany.»³

- c) El 4 de maig de 2001 el Govern de les Illes Balears aprova el Currículum Integrat de Llengües (CIL Decret 67/2001), pel qual s'estableix el currículum de l'educació primària a les Illes Balears i normes posteriors. S'hi diu que «el català i el castellà són dues llengües romàniques que presenten molt components lingüístics i culturals comuns o semblants i perquè són les dues llengües oficials de la nostra comunitat».

Els Decrets de Nova Planta

«Comminut, encara tresco / entre greix i brutedat, / que és el rastre inconfusible / que supuren els bergants / que hom diu enemics nostres» (Miquel Bauçà, 2002. *Els somnis*).

Les normes de socialització catalanes sofreixen els primers canvis dràstics amb l'entrada en vigor dels Decrets de Nova Planta,⁴ amb els quals els catalans se sotmeten al domini de Castella (victòria de les tropes de Felip, d'Anjou,⁵ borbó francès i nét del rei Lluís XIV de França; s'aboleix el règim jurídic català i les institucions que li eren pròpies⁶).

El 13 de juliol de 1713 es firma el Tractat d'Utrecht⁷ entre Espanya i la Gran Bretanya. Amb aquest tractat es reconeix a ambdues parts contractants el dret de conquesta dels territoris ocupats, Gibraltar per a la Gran Bretanya (article 10) i les terres catalanes per a Espanya (article 13). Menorca per raó d'aquest mateix tractat resta en mans dels anglesos.⁸

Dos impresos publicats el 1714 a Londres es fan ressò de l'heroisme dels catalans (*La deplorable història dels catalans* i *Consideració del cas dels catalans*): «Han alçat les espases i no les embeinaran fins que llurs privilegis estiguin assegurats, disposats a morir defensant-los. Per temerària que sembli aquesta resolució, s'ha d'admetre que és magnífica i heroica. Quina importància té la vida quan no hi ha llibertat? Llurs avantpassats els van llegar sencers llurs privilegis de fa segles. És que ara han de renunciar-hi deshonorablement, i han de deixar darrere d'ells una raça d'esclaus? No; prefereixen morir tots; o la mort o la llibertat, això és llur decidida elecció.»⁹

Cadascun dels capítols que formen la Nova Planta aboleix¹⁰ o modifica dràsticament tot allò que fins aleshores havia estat el govern i el patrimoni juridicocultural¹¹ i historicoadministratiu de la nació catalana. El punt setè del Decret de Nova Planta de

Mallorca i Eivissa diu: «*Siendo mi intención honrar y premiar indistintamente todos mis vasallos según el mérito de cada uno y emplearlos como juzgare más conveniente, declaro y mando que, en adelante, cesen en Mallorca las costumbres y leyes que hablen de extranjería.*» Arreu dels Països Catalans se suprimeixen la majoria dels òrgans de representació política i social¹² (Corts, Generalitat, Consell de Cent, Gran i General Consell...). El 10 de maig de 1730 la Cámara del Consejo de Castilla acorda que «*ha procedido siempre con reflexión a que siempre sea mayor el número de castellanos en cada sala que el de naturales, y los fiscales siempre castellanos.*».

Una Reial ordre de 22 de juliol de 1718 anul·la la figura dels jurats i nomena regidors com a Castella. El 22 d'octubre d'aquest mateix any l'audiència de Mallorca —òrgan que a partir d'aleshores dependrà del Consejo de Castilla i que assumeix les funcions del Gran i General Consell, la institució del Regne de Mallorca— convoca el veguer, Jordi Fortuny, per notificar-li que «*el rei se havia dignado suspender el empleo de veguer nombrando en su lugar por corregidor de Palma al señor don Diego Navarro*». El 17 de juny de 1723 l'Audiència estableix que el corregidor de Mallorca té les mateixes competències que els corregidors de Castella: «*Puede compeler por todos los medios de política y justicia a que los corregidores asistan a los ayuntamientos y demás funciones públicas para poner en ejecución las resoluciones que se adopten.*»

Evidentment, les tropes filipistes ocupen el territori català. El capítol 11 del Decret de Nova Planta de Mallorca i d'Eivissa imposa l'obligació d'allotjar els militars (fins el 1729 s'estan al teatre Principal de Palma). Els mallorquins són víctimes de reclutament forçós i tractats d'esclaus. Els lligaven ben fort als cavalls i els tancaven, com a presoners, al castell de Bellver. El 1747 les tropes espanyoles s'endugueren més de mil cinc-cents illencs. Deixaren les dones i els nens en la misèria, «*pues si acudían al comandante o al alcalde, en vez de consolarlas, las insultaban y atropellaban los soldados a palos y culetazos en la cabeza, pecho y espaldas, lastimando a muchas*».

L'intendent Miguel Bañuelos, un dels funcionaris espanyols que el 1777 era a l'illa de Mallorca, es definí com a part de «*los que pasamos el mar para dirigirlos [als catalans] y tratarlos*»: «Amb la desaparició del regne de Mallorca, el palau de l'Almudaina de Palma es convertí en residència dels virreis i governadors. Á l'actualitat, la part del Patrimoni Nacional, continua ocupada pel Govern Militar. Des del 1985 és residència oficial dels reis d'Espanya.»¹³

Als llibres de text

Actualment, llibres de text¹⁴ en català ofereixen als nostres fills la informació següent sobre aquests esdeveniments:

1. El segle XVIII, una nova forma d'Estat

Els Borbons

Quan, l'any 1700 va morir Carles II, l'últim rei de la família dels Àustria, va deixar com a hereu dels seus regnes Felip V, un príncep francès de la dinastia dels Borbó, que va començar a regnar a Castella, a la Corona d'Aragó, a Navarra i a les altres possessions de la corona espanyola.

La guerra a les Illes Balears

Una esquadra anglo-holandesa es va apoderar de l'arxipèlag balear el 1706, en nom de Carles d'Àustria.

El 1715 Felip V va recuperar Mallorca i Eivissa, però Menorca va quedar en poder dels anglesos i no tornà a formar part de la corona fins al 1782.

2. El sistema polític: unificació i centralització

La unificació política

Felip V va reorganitzar el sistema polític espanyol. Durant el seu regnat es van abolir, mitjançant els Decrets de Nova Planta, les lleis i les autonomies dels regnes de la Corona d'Aragó (Mallorca, Catalunya, València i Aragó), que s'havien oposat al rei durant la Guerra de Successió. D'aquesta manera es va unificar el sistema polític espanyol.

Centralització

Aquesta unificació implicava la centralització del poder. El rei tenia tot el poder polític, que exercien, els seus ministres i funcionaris.

L'objectiu principal dels reis i dels ministres espanyols del segle XVIII era augmentar la riquesa del país. Per això es van preocupar de desenvolupar la indústria, el comerç i l'agricultura.

Evidentment aquesta informació contrasta força amb els fets i amb la memòria col·lectiva del poble català: «Fora galls i botiflers / i an es qui mos fan bocins! / Criden es bons mallorquins / barco a tots es forasters!», Glossa del segle XVIII. «Sant Pere era espanyol, / espanyol era Sant Pere, / i de tan espanyol que era / se va espanyar ell tot sol», Glossa del segle XX.¹⁵

Imposicions posteriors «para que en todo el Reyno se actúe y enseñe en lengua castellana»

«*Els jueus eren subhomes, / cogitaven els teutons / [...] La solució final / era allò més previsible. / El misteri és que els jueus / no ho veien, no s'ho creien. / Aquí, els nostres enemics / ho farien, si poguessin*» (Miquel Bauçà, 2001. *Els estats de connivència*).

El 23 de juny de 1768 Carles III signa a Aranjuez la Reial Cèdula «*para que en todo el Reyno se actúe y enseñe en lengua castellana con otras cosas que se expresa*», l'article VII de la qual diu: «*Mando que la enseñanza de primeras letras, latinidad y retórica se haga en lengua castellana generalmente donde quiera que no se practique, cuidando de su cumplimiento las Audiencias.*»

El comte d'Aranda, un dels autors de la Cèdula d'Aranjuez, s'encarrega també d'aplicar aquesta política espanyolitzadora en terres americanes.

El 10 de maig de 1770, i a petició de l'arquebisbe de Mèxic, es dicta una disposició per fer que «*de una vez se llegue a conseguir el que se extingan los diferentes idiomas de que se usa en los dominios y solo se hable el castellano como está mandado por repetidas leyes*».

El 1778 el Reial Acord —inclòs dins l'organigrama de la Reial audiència de Mallorca— envia una circular al batle d'Alcúdia i batles de la part forana, en què es recorda l'obligatorietat de fer l'ensenyament de gramàtica i de retòrica en espanyol, sota «*las penas referidas*», és a dir, privar els mestres del seu càrrec. La circular es basa en l'autoritat legal de «*lo que manda SM en su Real Cédula de 23 de junio de 1768*». I especifica, «*que se ponga toda diligencia en extender el idioma general de la Nación, sobre cuya observancia mandada no permita esa Real Audiencia la menor contravención, ni otro impedimento y experimentando de un año a esta parte, que lo que se había ganado en este Reino con el celo de los superiores, así eclesiásticos como seculares, en este particular, se va perdiendo por instantes*».

El 23 d'abril de 2001 l'actual Borbó declara: «*Nunca fue la nuestra lengua de imposición, sino de encuentro. A nadie se le obligó nunca a hablar en castellano. Fueron los pueblos más diversos quienes hicieron suyo, por voluntad libérrima, el idioma de Cervantes.*»

L'intendent Miguel Bañuelos el 1777 recomana al Governador del Consejo de Castilla que faci venir a Mallorca, i amb urgència, «*Maestros de primeras letras que bien dotados vengan de las provincias de Castilla a enseñar a esta juventud nuestra lengua matriz*».

Pel que fa a l'ensenyament universitari, Felip V funda la universitat de Cervera per tal de premiar la fidelitat d'aquesta ciutat i castigar la resta del Principat. El 1785 la universitat de Cervera presenta un recurs contra la universitat de Palma, pel fet que molts principatins per fugir de la universitat filipista «*preferían la incomodidad de la navegación a la mayor facilidad que les suministraba el viage para Cervera*». El fiscal de l'audiència de Mallorca, Fernández de Córdoba, decideix fer acabar aquest costum. i es converteix en l'inquisidor de la universitat de Mallorca.

Amb el ferm propòsit de tallar de soca-rel aquest corrent de principatins, illencs i valencians barrejats, les institucions borbòniques —el fiscal al capdavant— decideixen d'incapacitar la universitat mallorquina: l'acusen de «*poca formalidad, poco rigor y exac-*

titud de los poquísimos que ha visto públicos el fiscal». I a partir d'aleshores, i per manament del Consejo, la universitat de Mallorca serà només per als illencs, «*para los naturales*», diu el document reial. L'ajuntament de Palma i la universitat mallorquina refuten aquesta decisió tot recordant al Consejo que tant principatins com illencs són *naturales* d'allà mateix: «*Y siendo esto como es así y considerando el reyno de Mallorca como parte de Cataluña, es tanto menos fundado el recurso del Chancillerio y Claustro de Cervera por querer privar a los catalanes naturales de los honores del doctorado de los grados conferidos por la de Mallorca, en todo igual a la de Cervera.*» Paral·lelament es dicta la Reial Cèdula «*por la que se manda que en todas las universidades de estos reynos sea la duración del curso o año escolar desde diez y ocho de octubre hasta San Juan de junio*». Homologuen totes les universitats a la de Salamanca (exàmens, oposicions, assignatures... .

L'11 de desembre de 1788 Carles III aprova els Estatuts de l'Academia Médico-práctica de Mallorca. En destacam l'article següent: «*Todas las obras académicas se escribirán en castellano, sin permitir, que en la Academia se hable otro idioma; y a este fin adopta, la misma, las reglas de la lengua española, tanto en su gramática como en su ortografía.*»

Recentment la UIB ha editat uns fulletons informatius que ofereixen una «mica d'història». Ens interessa remarcar-hi el tractament d'alguns fets. S'hi diu que «El 1772 una reial ordre va suprimir el nom de Lul·liana i la Universitat esdevingué Literària de Mallorca. Aquest fet va obeir la política que, des de Madrid, impulsava la uniformització de totes les universitats espanyoles mitjançant la reforma generalitzada de llurs plans d'estudis i que, en el cas mallorquí, va suposar un impuls de noves disciplines en el si de les àrees de coneixement ja existents, encara que va continuar el predomini de caràcter marcadament religiós de la seva producció científica».

Res no en diuen del recurs intencionat que la universitat de Cervera presenta contra la universitat mallorquina.

«Comuna incorrecta. Néixer a prop d'una. Perjudica greument el desenvolupament del fetus, de l'infant, de l'impúber, de tot allò que tingui possibilitats de formatar-se, conformar-se o performar-se. És una comprovació científica» (Miquel Bauçà, 1998. *El canvi*).

NOTES

¹ M. Prats, 1995. «La repressió lingüística i cultural» a Història. Política, Societat i Cultura dels Països Catalans, V. Barcelona, Enciclopèdia Catalana, pàg. 324.

² Vegeu Prats (1995: 324

³ Vegeu L. Capellà, 1997. «Soliloqui d'un regidor» a «Diari de Balears», 1-V-1997

⁴ 29 de juny de 1707 al País Valencià, 28 de novembre de 1715 a Mallorca i Eivissa, 16 de gener de 1716 al Principat de Catalunya.

⁵ El 25 d'abril de 1707 cau València, l'11 de setembre de 1714 cau el Principat, i el 1715 Mallorca i Eivissa.

⁶ Nexes 11-1-1996. Especial Onze de Setembre. Àudio 1: CAT. Televisió de Catalunya.

⁷ J. Lucas i Masjoan, 1997. *Plantejament Històric-juridic entom del Tractat d'Utrecht*. Barcelona, Consell Nacional Català: «L'any 1967 el govern espanyol, d'acord amb els principis proclamats per la Carta de les Nacions Unides, va plantejar al govern britànic la reivindicació de Gibraltar presentant als organismes internacionals competents un expedient de denúncia del tractat d'Utrecht, però referint-se solament al text de l'article 10, en virtut del qual Espanya feia donació a perpetuïtat de Gibraltar a la Gran Bretanya. / Espanya basava la seva denúncia en l'argument que el tractat havia estat signat sota la força de circumstàncies que havien canviat radicalment des d'aleshores i que per tant la seva signatura havia perdut tot valor jurídic. / En matèria de dret internacional la tesi de denúncia del tractat d'Utrecht, acceptada pels organismes internacionals (ONU i el seu Comitè de Descolonització) pot ésser aplicada, amb la mateixa validesa jurídica pel catalans per exigir de l'Estat espanyol la restitució de la constitució i llibertat nacionals brutalment abolides pel primer rei Borbó Felip V durant la Guerra de Successió, ja que l'annexió de Catalunya a l'Estat espanyol fou consumada per l'article 13 de l'esmentat tractat.»

⁸ Els anglesos dominen l'Illa durant els períodes de 1708 a 1756, de 1763 a 1782 i de 1798 a 1802, amb intervals de dominació francesa (1756-1763) i espanyola (1782-1798). Menorca en mans angleses, en contrast amb la resta dels Països Catalans, sota domini espanyol, esdevé nucli il·lustrat on la cultura catalana (lleis, llengua, pensament) no és perseguida com a la resta del territori: «La diferencia idiomàtica no fou plantejada sistemàticament com a problema i quan es va crear una institució cultural privada, la Societat Maonesa de Cultura (1778-85), en la qual participaven dos oficials militars hannoverians i un comerciant angles, l'idioma essencial fou el català» (vegeu Història. Política, Societat i Cultura dels Països catalans, V, pàg. 224).

⁹ Vegeu J. Albareda, 1995. «El cas dels catalans», a Història. Política, Societat i Cultura dels Països Catalans, V, pàg. 171.

¹⁰ El capítol 10 del Decret de Nova Planta de Mallorca i d'Eivissa atribueix l'exclusiva de l'encunyació de Moneda a sa Majestat borbònica. Encara el 1731 es recorden els càstigs per als mallorquins que no usin la moneda de Castella. Entre els anys 1720 i 1730 els llibres de *Pedimentos* de l'ajuntament de Palma són plens d'instàncies de particulars i de gremis on reclamen d'usar la moneda que els era pròpia. El 1773 el capità general, de l'audiència de Mallorca fa un ban, en espanyol, que mana al poble mallorquí de lliurar les monedes «antigues» a la Casa de la Moneda de Madrid i a la de Sevilla.

¹¹ Contestació de Felip V al dubte dels Jurats de Mallorca: «*Las causas en la Real Audiencia se substanciarán en lengua castellana.*»

¹² Febrer 1717. Document XIII/670. Arxiu Històric de Mallorca. Secció Reial Acord. Informes enviats al Consejo de Castilla sobre «les qualitats» dels nous dirigents locals: «*Don Antonio Salas Cavallero de la orden de Calatrava padezió en tiempo de el intruso gobierno siete meses de rigurosa prisión en la torre de el Ángel y su hijo D. Juan Salas, gentil hombre de Cámara fue uno de los que se mostraron más leales en oposición de el tumulto de esta ciudad hallándose al lado de su tío D. Gabriel Berga quando le mataron los tumultuantes, por cuio mérito, y los demás que expresa su memorial y ser sugeto de capacidad se le considera a propósito para el empleo de jurado, subrogándole en lugar de D. Antonio, su padre, que no podrá servirle por hallarse impedido [...].*» Per contra, de Jeroni Alemany, jurat de les institucions catalanes, en diuen: «*D. Gerónimo Alemán, Jurado ac-*

---

tual terzero no es sugeto de la representación y méritos que los propuestos y es sospechoso en la fidelidad por lo que no parece a la Audiencia a propósito ni ninguno de los que actualmente están exerziendo dicho empleo.»

¹³ Gran Enciclopèdia de Mallorca, VIII. 1989. Promomallorca Edicions, pàg. 127.

¹⁴ 1999. *Medi Natural, Social i Cultural, 6. Educació Primària. Tercer Cicle Balears*. Editorial Vicens Vives, pàgs. 228-229.

¹⁵ B. Mestre, 2002. *La identitat reeixida*. Palma. Perifèrics, En aquest llibre trobareu la història contada i servada pel poble català a través del poder de la glossa.

Al voltant del "Manifiesto por una lengua común"

JOSEP CARLES LAÍNEZ

Les llengües minoritàries d'Espanya són llengües que, malauradament, es troben per sota del prestigi, l'ús i el poder social de l'espanyol. Açò succeïx a tot l'Estat. I qui ho negue, mentix. I si mentix és perquè busca quelcom. Els promotors del Manifiesto por una lengua común deuen estar entre qui mentix i busca quelcom. Perquè no ens enganyem, darrere d'eixos pamflets i eixos defensors de la llengua espanyola, la majoria dels quals no s'ha preocupat mai per parlar o aprendre les pròpies dels seus països, hi ha interessos que s'intuïxen en els seus subterfugis. Ni l'aragonés ni l'asturià poden estudiar-se als seus països respectius (i molt menys estudiar en eixes llengües); fins a esta legislatura, a Galícia ningú no podia escolaritzar els seus fills en gallec; i hui, per desgràcia, hi ha comarques de València on el valencià no s'impartix ni com a assignatura. On eren eixos intel·lectuals preocupats pel destí del patrimoni compartit? Quants manifestes llançaren? No diuen que els xiquets tenen el dret de ser escolaritzats en la seua llengua materna?

Que els signants no pretenguen burlar-se de ningú. Ells desitjarien que les llengües pròpies d'Espanya existiren com existixen les de França: en via d'extinció. I això, n'estic convençut, també ho desitjarien molts compatriotes nostres. Hi haurà casos, no ho negue, que a certs pares, a localitats molt determinades de Catalunya i Euskal Herria (no d'altres comunitats, deixem les coses clares), els moleste que els seus fills no siguen escolaritzats en castellà. Ara bé, la cultura i llengua d'un poble i la seua supervivència estan per damunt de menudències. I és trist que qui ataca la immersió lingüística no veja este fet com a oportunitat d'obrir-se a una llengua i cultura per a ell desconegudes i tan pròpies d'Espanya com la castellana (i, en alguns àmbits, potser superior), en compte d'assumir-ho com un atac a les substàncies pàtries. Ara, si España es madrídista, com posava en aquella pancarta d'un partit de futbol?

El "Manifiesto por una lengua común" està farcit de mitges veritats, així com de flagrants contradiccions. M'agradaria tractar-les, però suposaria un estudi que ni autors ni text mereixen. N'esmentaré, en tot cas, una, de les més evidents: si «son los ciudadanos quienes tienen derechos lingüísticos, no los territorios», per què reivindiquen el territori espanyol com a subjecte de dret? Per què a nivell d'Espanya sí servix allò territorial i a nivell d'Astúries no? És més històric l'Estat espanyol que el Regne de Lleó o el Principat de Catalunya?

L'objectiu final de tots estos salvapàtries és que l'espanyol, mitjançant una reforma constitucional i dels estatuts d'autonomia, esdevinga la llengua de cultura per antonomàsia, i la resta de llengües espanyoles siguen degradades, convertides en reserva i rebaixades al grau d'allò folklòric. Molt és que no proposen que España passe a denominar-se Imperio Madrid. A un genocida lingüístic no li molesta que l'agricultor parles en valencià, sinó que l'astrofísica s'estudie en eixa llengua. Els signants del Manifiesto por una lengua común exageren. I si exageren és perquè la veritat no és (que no és) com diuen. Bé que ens agradaria!

La realitat és que l'espanyol no corre perill, a Espanya, enlloc (tampoc al Perú). Perilla la seua supervivència a Guinea Equatorial, a la República del Sàhara Occidental, a les Filipines (si n'hi queden, encara, de parlants), als Estats Units? Però això rai! El que importa als patriotes és que Catalunya, Galícia, etc., perden les seues llengües, perquè en llur ceguesa no poden tolerar la diversitat en els seus múltiples matisos, ni la igualtat dels ciutadans. Però, sobretot, són incapaçs d'imaginar una Espanya rica, tolerant i plurilingüe. Qui és, doncs, el perill?

Intel·lectuals o conqueridors

Una colla d'intel·lectuals han fet públic el "Manifiesto por una lengua común" defensant la imposició de la llengua castellana per damunt de la dels altres pobles compresos dins les fronteres de l'Estat espanyol.

No és un fenomen nou, es tracta d'una línia d'actuació que arrenca amb el "Manifiesto de los 2.300" contra la normalització de la llengua catalana pocs dies després del cop d'estat del 23-F, però aquesta vegada se li vol donar un aspecte d'autoritat moral a partir del fet que alguns dels signants són personatges rellevants de la cultura i el poder mediàtic espanyol.

Llegint els noms dels promotors he parat compte en dos: Aurelio Arteta i Fernando Savater, ambdós catedràtics de filosofia i m'han vingut a la memòria les polèmiques que han mantingut en diverses èpoques amb altres dos filòsofs d'ascendència catalana, Lluís Sala Molins i Ulises Moulines.

Lluís Sala va rebatre des de les pàgines del suplement en català que publicava El País les tesis negacionistes dels drets nacionals dels pobles peninsulars no castellans que ja llavors defensava Fernando Savater. L'article es titulava "Una monada de separatisme" i va ser publicat el 8 de febrer del 1987. L'argumentació desenvolupada pel pensador català, catedràtic de la Universitat de Tolosa de Llenguadoc i personatge reconegut en el món cultural francès, superava de llarg l'individualisme polític sostingut pel filòsof donostiarra promogut al cim de la intel·lectualitat mesetària gràcies al diari El País.

Ulises Moulines va publicar l'any 2002 un breu assaig titulat "Manifest nacionalista (o fins i tot separatista, si volen)", editat per La Campana, que va ser criticat per Aurelio Arteta des de la revista espanyola de filosofia "Isegoria". Al llarg de l'any 2003, i en diversos números, Arteta i Moulines (catedràtic de la Universitat de Munic i personalitat internacionalment reconeguda en el seu camp), van crear els seus arguments.

Dissortadament Sala Molins i Ulises Moulines són poc coneguts a Catalunya, ignorats per l'ordre establert, però omple d'orgull comprovar com enllacen amb la nissaga de pensadors catalans que fonamenten en la llibertat de les persones i els pobles les seves construccions filosòfiques i polítiques. Arteta i Savater, prescindeixen de la raó, del combat dialèctic i apelen als fets consumats, a l'ordre més que a la justícia, en definitiva al dret de conquesta. Uns mereixen el nom d'intel·lectuals, els altres només el de conqueridors.

□ *joseplesa* escrigué: [25 de juny de 2008 a les 19:57](#)

En el llibre "Contracte amb Catalunya" de l'època d'en Colom, un dels articles és d'en Lluís Sala-Molins. Aprofundeix en el concepte i sentit original -i fins i tot revolucionari- de **Ciutadania Republicana**. Un gran escrit sobre la preeminència de l'estat al servei de les persones i NO a l'inrevés.

Cordialment Jaume.

□ *enric* escrigué: [25 de juny de 2008 a les 20:52](#)

La llengua comuna dels catalans és el català.

També és nacional, territorial, materna i paterna, etc, etc, i no acceptarem mai cap subterfugi que intenti posar el català en inferioritat de cap mena amb el castellà-espanyol.

Llengua comuna SI, el català.

□ *Joan* escrigué: [25 de juny de 2008 a les 22:13](#)

Per aquesta gent, i concretament el Sr. Savater paradigma de l'intel·lectual (?) que ha sabut utilitzar i retroalimenta-se de les plataformes mediàtiques creades pels joves turcs (nacionalistes espanyols), la història comença a la Constitució espanyola (l'uter). La ficció promoguda pels joves turcs consistia (i consisteix), en promoure el trencament de memòria de la desastrosa història espanyola substituïnt-la per l'enllaç acadèmic i imaginari amb una suposada "tradició liberal" decimonònica. A part de que els liberals espanyols eren quatre i el cabo, aquest esforç coincideix amb el més granat de la dreta cavernícola i en les visions revisionistes de les dictadures del segle XX a Europa. Vaig sentir autèntica vergonya quan aquest intel·lectual (?) va rebre de mans del Parlament Europeu el Premi Sajarov. No la vaig sentir per la seva suposada valentia al denunciar fets concrets de violència al País Basc, sinó perquè el seu discurs legitima velles injustícies amb un flaïre de "modernitat" força mediàtic i amb poderosos ressorts al poder Espanyol.

Amb dolen alguns dels noms dels signants, el que amb reafirma que ser intel·lectual (?) no vacuna contra res. Altres noms únicament porten el cognom del ressentiment i el buit més escandalós.

El Savater, veu escoltada entre els joves funcionaris del PSOE dels vuitanta del segle passat, mai, repeteixo, mai, ha reconegut estudiat o avaluat la persecució de la nostra llengua. Recordo una entrevista (poc després de que l'ignominiós règim franquista es trasmutés en demòcrata) que ja denunciava els excessos en "la imposició" del català.

Com aleshores, continuen intentant construir un discurs desmemoriat que necessita del desarrelament i la ignorància del poble per consolidar l'ordre establert. Per això, entre l'Estat i l'individu, res de res. El seu individualisme el construeix contra el Poble (qualsevol) i per descomptat, al que apel·len els nacionalismes perifèrics per legitimar-se. El seu discurs es la genealogia del funcionari de l'Estat Modern convertit en "ciudadà", que en la seva visió absoluta, els apropiaria als aprenents de Heichmann. La sobirania "nacional" estaria en mans del ciudadà-funcionari, a l'efecte de legitimar l'ordre-poder de l'Estat.

Comparteix amb Losantos la visió de que el foment de les "llengües vernacles" portarà indefectiblement al trencament de Espanya (l'Estat) i això els apropa al nacionalisme espanyol que entén la llibertat de Catalunya com una "amputació". Aquesta gent volen Catalunya sense gent que es senti catalana, abocant-nos al trist destí del desarrelament, garantia d'estabilitat de l'Estat.

Retorn al Poble.

□ cany escrigué: [26 de juny de 2008 a les 19:24](#)

Des dels inicis de la Història tots els pobles dominadors han lluitat per imposar la seva llengua als dominats... Per mi i no m'agrada, ells fan el que han de fer, la pregunta és: Nosaltres ho fem?.

□ Anònim escrigué: [26 de juny de 2008 a les 19:51](#)

Jaume,

Estic totalment d'acord amb el teu escrit. A més, dius una cosa que –mal m'està de dir-ho– fa molt i molt de temps que penso i que, des del meu punt de vista, s'ha de dir, repetir i denunciar als quatre vents: el fet que aquests intel·lectuals no discuteixin la realitat actual comporta que aproven l'acció cruel i funesta dels botxins que l'han fet possible. Crec que de fa molt de temps que els hauríem d'haver començat a acusar de còmplices dels genocides, perquè apel·lant –com dius ben encertadament– als fets consumats i no volent modificar els fets presents, no fan res més que justificar els processos que ens hi han portat i fins i tot mostrar-s'hi d'acord. Aquesta gent serien d'aquells que no haurien plantejat cap objecció a l'esclavatge, a les societats estamentals o a la subordinació de la dona basant-se en la idea que "la realitat és com és i no la

podem pas canviar”. El que em desespera és que els nostres intel·lectuals no ho vegin i no ho expressin amb la claredat amb què ho dius tu. Que jo sàpiga, l’únic que ha manifestat aquesta idea per escrit és l’escriptor i traductor Ramon Monton a les pàgines de “Llengua Nacional” en uns articles d’una lucidesa brillant.

També em desespera de comprovar que ningú, tret d’en Ferrer i Gironès —em sembla—, no s’ha dedicat a explicar de quina manera ha aconseguit l’Estat espanyol de fer arrelar el castellà als Països Catalans. ¿Actualment qui es dedica a explicar que la presència a casa nostra del castellà és el resultat d’un procés ferotge i sistemàtic d’arraconament del català al qual ha contribuït la presència aclaparadora d’una immigració espanyola que no ha pogut o no ha volgut integrar-se al territori que li ha donat el pa? ¿Qui fa veure que el castellà és una llengua estranya als territoris de parla catalana sota sobirania espanyola?

Finalment, també em desespera que ningú al nostre bàndol es dediqui a denunciar la desigualtat indignant que entre les llengües de l’Estat professen aquests intel·lectuals. ¿Per què entre nosaltres no hi ha ningú que plantegi, per exemple, per quina raó el castellà ha de ser la “llengua comuna”? ¿Per què no tenim ningú que faci veure la asimetria que suposa el fet que un castellanoparlant tingui, segons ells, drets lingüístics a tot el territori de l’Estat, mentre que un catalanoparlant només en tingui parcialment al territori de la seva “comunitat autònoma”? ¿De debò que no tenim gent preparada i amb accés al debat públic per explicar que al Canadà, a Bèlgica o a Suïssa la qüestió lingüística està plantejada, si no m’erro, d’una manera ben diferent? Més que no pas indignació pels plantejaments d’aquesta gent, el que sento és desesperació per la manca de resposta nostra.

□ *josepblea* escrigué: [25 de juny de 2008 a les 23:25](#)

Enhorabona !

La ciutadania=> condensa l’ideari en el BOE. Heus ací la seua -presumpta- modernitat.

Observeu que mai no parlen de persones, ni concretes ni abstractes (tret d’Amador). Suppose que coincidiran a l’hora de sopar i encara no té perspectiva suficient per a copsar son pare.

□ *jrenyer* escrigué: [26 de juny de 2008 a les 12:41](#)

Certament Josep, no ho recordava, Lluís Sala Molins va col·laborar amb ERC en aquella època amb una qüestió avui poc tractada com la ciutadania republicana.

□ *josepblea* escrigué: [27 de juny de 2008 a les 22:53](#)

L’escrit d’en Sala-Molins era República Catalana. El llibre ja no el tinc doncs una amiga arquitecta argentina s’interessà i ja saps en aquest caos no hi tornen a la prestatgeria. Fa un mes en un Outled d’Aldaia el vaig veure en la secció de llibreria del “English Cut”. No està malament hahhahaha !

Una abraçada.

□ *Ramon Monton* escrigué: [30 de juliol de 2008 a les 11:18](#)

Moltes gràcies pels elogis als meus articles. Sempre és un motiu d’alegria comprovar que hi ha persones que em llegeixen amb interès. Tant els comentaris com l’article d’aquest bloc són molt encertats. La situació que viu el país és força absurda, però és producte de la nostra pròpia història. Als mitjans de comunicació hi ha massa poca gent que parli clar i massa gent que embolica la troca. És per això que els més conscienciats vivim en una mena d’exili interior, com en una reserva índia, per entendre’ns. Però espero que això s’acabi i puguem sortir de la reserva ben aviat i ser plenament catalans sempre, no només per Sant Jordi, l’Onze de Setembre o a la UCE de Prada.

“ESPAÑOLIZAR” O EL PECADO DE SER CATALÁN

Haber nacido en 1960 me proporciona una cantidad considerable de recuerdos, entre ellos el de un niño de 6 años que cada mañana, en el patio del colegio, cantaba el “Cara al sol” con el brazo en alto, como si fuera un juego, mientras una bandera, roja y gualda, ascendía por el mástil.

De aquella época es también una fotografía de escolar dócil posando ante un decorado de libros, con un ventanal de cipreses pintados al filo de un arroyo, un busto de Cervantes y un mapa político de España. Una fotografía en blanco y negro coloreada con anilinas tristes ya, de tiempo y de experiencia.

Quien supo de materias obligadas, como una Religión centrada en el pecado y en la culpa o aquella denominada Formación del Espíritu Nacional (la FEN) guiada por el odio y por el miedo para cultivar un nacionalismo español de hoja perenne, oye ahora mensajes parecidos, bajo la misma bandera que esconde el águila aunque esté claro que mantiene las garras afiladas.

Así el país, aquel país tan impuesto como ficticio, vuelve hacia el blanco y negro maquillado de anilina, de la mano de un ministro de Educación apellidado Wert: «Sí, nuestro interés es españolizar a los alumnos catalanes».

Fui un alumno catalán curiosamente españolizado. Mi madre, nacida en Granada, contrajo matrimonio con mi padre, nacido en Zamora, y algún tiempo después nació yo en la ciudad de Badalona. El catalán estaba perseguido por el nacionalismo español gobernante, la escuela era en castellano, la ideología venía de la mano de aquellas enciclopedias Álvarez que, sin embargo, recuerdo con afecto. El tiempo tuvo que llevarse la mitad de mentira, de imposición y de odio que contenían ciertas enseñanzas. Algo debió ayudar tener buenos maestros que no eran catalanes, una madre cariñosa e inteligente que les pedía a los vecinos que nos hablasen catalán a mi hermano y a mí, o un abuelo andaluz tan republicano como honesto.

Pero los vecinos que eran catalanes nos hablaban en castellano, ¿quién sabe cuánto de cortesía y cuánto de miedo podía haber en aquella buena gente cuyo pecado principal consistía en ser catalanes y hablar catalán en Catalunya? ¿A alguien se le ocurre que se le pueda prohibir hablar su lengua a un castellano en Castilla? Ahora parece que la memoria es frágil: aquí no sólo se persiguió al republicano, también se persiguió al catalán sólo por serlo; algunos se olvidaron pronto o se inventaron otra historia.

Crecí en un país cuyo interés era españolizar a los niños catalanes. Aunque yo no hablaba catalán tuve que acostumbrarme a ser “polaco” y decidí aprovechar, a los veinte años, el Servicio militar obligatorio que me llevó a Sevilla para empezar a hablar un catalán titubeante con aquellos catalanes que no me conocían. Así, cuando volví, empecé a construir mi segunda lengua, el catalán, a pesar de un franquismo que pensábamos muerto, a pesar de una educación españolizante, a pesar de quienes nos llamaban polacos, como si fuera una broma, como si no se destilase en el apelativo ese odio ancestral de “lo español” hacia lo diferente, ese afán de imposición y tabla rasa.

Empecé a hablar catalán por voluntad propia y por convencimiento de que esa lengua debía ser tan mía como la otra, por vivir en una tierra integradora a la que durante mucho tiempo se le ha negado su esencia de nación. Y eso nada tenía en contra de España, de una España ideal que siempre ha sido bombardeada desde la Meseta y desde sus alrededores. De una España que fuera tan integradora como Catalunya, que estuviera orgullosa de una diversidad real. Una España que hoy ya parece imposible.

Pareció un proyecto viable en la mal llamada Transición, donde hubo ejemplos de diálogo y donde

las concesiones a la presión de la oligarquía franquista y de un ejército contaminado dieron a luz una Constitución pactada que, a pesar de todo, podía suponer un marco de convivencia. La politización de los tribunales acabó con ese sueño y un Tribunal Constitucional manipulado y disminuido en número demostró que lo votado en un parlamento y refrendado por la mayoría de una población podía ser deshecho por un puñado de magistrados. ¿Democracia?

El 11 de septiembre de 2012 salió a la calle un pueblo cansado de tres siglos de incompreensión, cansado de la continua involución de la política española, cansado de la corrupción de la casta política, cansado de la gestión de la crisis financiera.

No es el dinero lo que mueve las banderas independentistas: es la dignidad que un día y otro pisotea esa Castilla antigua que se llama "España".

Y la respuesta es el insulto y vuelve a ser el miedo. La respuesta es seguir intentando arrinconar la lengua hermana en ese cainismo miserable que lastra la historia de lo que pudo ser España y hoy no es más que el Estado español. Ahora nos dicen que no somos soberanos, que no podemos decidir nuestro futuro, ni los catalanes de padres catalanes, ni los catalanes de padres castellanos, extremeños, andaluces,... Esto es la democracia española, escrito en castellano, con el dolor de quien creyó en una democracia verdadera y hoy se pregunta a qué espera el 15M, a qué esperan los verdaderos demócratas para salir a denunciar en la calle el regreso del odio, de la intransigencia, de la uniformidad.

Soy profesor de castellano en Barcelona, mis alumnos hablan dos lenguas con el mismo orgullo, el castellano con un dominio similar o mejor que el de la mayoría de los niños de Castilla. En mis clases de castellano no hay ideología, hay reflexión. Hay lengua, una lengua castellana hermosa y rica, con una tradición literaria que está muy por encima de la política cicatera de estos tiempos. Mis alumnos no necesitan que venga nadie a españolizarlos, quieren crecer libres y ser demócratas, y que se les acepte porque son personas y no porque puedan ser votantes.

Son catalanes en un sistema educativo integrador, donde la lengua vehicular es el catalán, la lengua propia de Catalunya. Esa Catalunya que pudo ser nación española y que tendrá que ser nación europea, lo que siempre ha sido; pero de la mano de un independentismo gestado fuera de Catalunya por los intolerantes.

¡Qué lástima que en el resto de España haya tan poca empatía, tan poca capacidad de entender lo diferente!

Pronto va a ser 12 de octubre, el mal llamado día de la "Hispanidad", y no voy a celebrar vuestra incompreensión. Ser catalán era, para muchos catalanes, la única manera de ser español; ahora será la única forma que tiene un catalán de ser europeo.

No soy nacionalista. Los nacionalistas son Wert o Rajoy, el que calla.

Soy catalán, señores, mi padre es de Zamora, mi madre de Granada. No voy a alegrarme ni voy a repartirme cuando llegue la independencia. Soy catalán, votaré por esa independencia, y espero que algún día podamos ser buenos vecinos, al fin y al cabo soy profesor de castellano, esa lengua que otros llaman español.

[Francisco Javier Cubero Egea](#)

Llicenciat en Filologia Hispànica per la Universitat de Barcelona i tècnic especialista en Arts Gràfiques. Actualment desenvolupa la seva tasca docent en el programa de Graduat Superior de Disseny de l'Escola Elisava, centre adscrit a la Universitat Pompeu Fabra, i al Col·legi Santa Teresa de Lisieux, de Barcelona.

El Tomba Catalunya, més conegut com TC

per [Jofre Llobart](#) 07/10/2016

Catalunya és un país on el seu Parlament aprova cobrar un impost als bancs per a grans fortunes i el Tribunal Constitucional ho tomba. Catalunya és un país on el seu Parlament aprova protegir els ciutadans que han estat estafats per hipoteques o preferents i el Tribunal Constitucional ho tomba. Catalunya és un país on el seu Parlament aprova garantir que les famílies pobres tinguin llum, aigua i gas els mesos d'hivern i el Tribunal Constitucional ho tomba. Catalunya és un país on el seu Parlament aprova cobrar un impost per cada pis buit i dedicar-lo a lloguer social i el Tribunal Constitucional ho tomba. **Catalunya és un país on el seu Parlament aprova fer polítiques d'igualtat entre homes i dones i el Tribunal Constitucional ho tomba.** Catalunya és un país on el seu Parlament aprova que el català és la llengua vehicular a l'escola i el Tribunal Constitucional ho tomba. Catalunya és un país on el seu Parlament aprova cobrar un impost a les centrals nuclears i destinar-ne l'importa a la protecció ambiental i el Tribunal Constitucional ho tomba. Catalunya és un país on el seu Parlament aprova prohibir el fracking i el Tribunal Constitucional ho tomba. Catalunya és un país on el seu Parlament aprova cobrar una taxa a les operadores d'Internet per dedicar-lo a la cultura i el Tribunal Constitucional ho tomba. **Catalunya és un país on el seu Parlament aprova prohibir les corrides de toros i, segurament, el Tribunal Constitucional ho tombarà.**

Aquest resum es llegeix en dos minuts, però **la llista –que podria ser el triple de llarga- s'ha anat gestant amb anys.** Hi falten les beques universitàries, les infraestructures ferroviàries, les matrícules als cotxes, els horaris comercials, i un centenar de competències més en les que se li ha deixat clar que, per més majories que hi hagi al Parlament, **a l'hora de la veritat quedaran en paper mullat perquè la última paraula la té sempre Madrid.** Després de 38 anys de Constitució i d'inici de la presumpta descentralització el llegat jurídic ens deixa ben clar el modus operandi: es traspassa la competència a la Comunitat Autònoma, la Comunitat Autònoma l'exerceix però si la llei no agrada a l'administració estatal, una de dos: **o el Tribunal Constitucional la tomba o es redacta una llei espanyola que, tal com diu la Constitució, té un rang superior a l'autonòmica que, a la pràctica, queda anul·lada.**

I quan et preguntes si val la pena continuar amb un estat així, resulta que preguntar-t'ho també està prohibit. Com també està prohibit –i amb risc de presó- permetre fer un debat al Parlament sobre com podria ser un estat que no prohibís tant. Això també està prohibit. I així, de prohibició en prohibició, cada vegada hi ha més persones que enlloc de fer-se la pregunta prohibida comencen a tenir ja la resposta. Sense que ningú els ho hagi preguntat perquè està prohibit. **I quan després d'una pregunta prohibida tens una resposta convençuda llavors ja no hi ha tribunal que ho tombi.**

Recopilació de frases en contra

Benvinguda tota informació complementària que aproximi aquest llistat a la greu realitat

‘Ahora que os hemos asimilado y no tendréis de gastaros dinero en luchar contra nosotros, parece razonable que nos paguéis con impuestos’.
(1625, Conde Duque de Olivares)

'En tanto en Cataluña quedase un solo catalán y piedras en los campos desiertos, hemos de tener enemigos y guerra'.
(1640, Francisco de Quevedo)

'Hay que reducir Cataluña a los usos y costumbres castellanias'.
(1641, Conde-Duque de Olivares)

'Que en las escuelas no se permita libros en catalán, escribir ni hablar en ella dentro de las escuelas y que la doctrina cristiana sea y se aprenda en castellano'.
(1715, Felipe V)

“son tan apasionados de su patria, con tal exceso que les hace trastornar el uso de la razón, y solamente hablan en lengua nativa.”
(1714, José Patiño Rosales, presidente en 1714 de la “Junta Superior de Justicia y de Gobierno”, es decir, la máxima autoridad del Estado castellano ocupante)
‘... es bien notoria la obstinación y barbaridad de este pueblo criminal (el catalán)...’.
(1725, José Patiño Rosales. Informe sobre las expropiaciones para la Ciudadela)

‘Uno de los objetos principales que nos debemos proponer nosotros es hacer a la nación española, una nación que no lo es ni lo ha sido hasta ahora’
(1835, Alcalá Galiano, político liberal andaluz)

‘A los catalanes se les trata con palo’.
(1843, Antonio Seoane, Capitán General de Cataluña y Jefe Político de la provincia de Barcelona)

'Si el Estado no impusiera el castellano en toda España, los dialectos se impondrían al castellano'.
(1901, Miguel de Unamuno)

“Hay que castellanizar Cataluña... Hay que pensar en español, hablar en español y conducirse como español, y esto de grado o por fuerza”.
(1906, Revista “Ejército y Armada”)

“El problema catalán no se resuelve, pues, por la libertad, sino con la restricción; no con paliativos y pactos, sino por el hierro y por el fuego”.
(13 de diciembre de 1907, revista “La correspondencia militar”, Madrid; inspirado en un discurso de Otto von Bismarck en 1863)

“Obligar a usar el castellano en Cataluña es hacerles un favor paternal, como lo es obligar a un niño corto de vista y revoltoso, a ponerse unas gafas”.

(1927, Juan Llarch, "Cataluña y la nacionalidad española", Madrid)

“Hay que pensar en español, hablar en español y conducirse como español, y esto de grado o por fuerza”.

(1927, La revista militar)

“Si una mayoría de catalanes se empeñan en perturbar la ruta hispánica, habrá que plantearse la posibilidad de convertir esa tierra en colonia y trasladar allí los ejércitos del norte de África. Todo menos... lo contrario”.

(1931, Ramiro Ledesma)

'Una persona de mi conocimiento asegura que es una ley de la historia de España, la necesidad de bombardear Barcelona cada cincuenta años. El sistema de Felipe V era injusto y duro, pero sólido y cómodo. Ha valido para dos siglos. Yo no he sido nunca lo que llaman españolista ni patriotero. Pero ante estas cosas me indigno. Y si esas gentes van a descuartizar España, prefiero a Franco'.

(1931, Manuel Azaña. Presidente del Gobierno Provisional de la República Española (14-octubre a 16-diciembre-1931). Presidente del Consejo de Ministros de España (16-diciembre-1931 a 12-septiembre-1933) y Ministro de Guerra de España (14-abril-1931 a 12-septiembre-1933). Presidente de la República Española (11-mayo-1936 a 27-febrero-1939).

“España es una cosa hecha por Castilla, y hay razones para ir sospechando que, en general, sólo cabezas castellanas tienen órganos adecuados para percibir el gran problema de la España integral”.

(José Ortega y Gasset)

'No estoy haciendo una guerra contra Franco para que nos retoñe en Barcelona un nacionalismo estúpido y pueblerino'.

(1938, Juan Negrín,)

“Transformaremos Madrid en un vergel, Bilbao en una gran fábrica y Barcelona en un inmenso solar”.

(1938, General Queipo de Llano)

“¡Perros catalanes! ¡No sois dignos del sol que os alumbra!”

(1939, Gobernador Militar Aymat)

'¿Ustedes creen que hemos hecho la guerra para que el catalán vuelva a ser de uso público?'

(1952, Acedo Colunga)

“A estos catalanes hay que ahogarlos económicamente”

(1955, Florencio Sánchez, secretario general técnico del Ministerio de Comercio)

“Todos los catalanes son una mierda”.

(1959, Luís de Galinsoga, en la iglesia de Sant Ildefons, Barcelona)

'Cataluña fue ocupada por Felipe IV, fue ocupada por Felipe V, fue bombardeada por el General Espartero, que era un general revolucionario, y la ocupamos en 1939 y estamos dispuestos a volverla a ocupar tantas veces como sea necesario y para ello estoy dispuesto a coger de nuevo el

fusil'.

(1961, Manuel Fraga, pero siempre lo ha negado)

“Me gusta Cataluña a pesar de los catalanes”.

(1970 aprox., Santiago Bernabéu)

“En Cataluña no hay más que españoles que viven y trabajan. Un español que viene aquí, viene a una región española y jamás puede ser considerado como inmigrante”.

(1977, Jorge Carreras Llansana)

“Me da más miedo Cataluña que el País Vasco”.

(1982, Rodolfo Martín Villa, gobernador civil de Barcelona)

"Aquí -en Madrid- el Presidente de la Generalitat no pinta nada".

(1983, Julio Feo, Secretario General de la Presidencia del Gobierno)

'Hay que fomentar la emigración de gentes de habla castellana a Cataluña, Valencia y Baleares, para así asegurar el mantenimiento del sentimiento español que comporta'.

(1983, Leopoldo Calvo-Sotelo y Bustelo, Presidente del Gobierno de España 1981-2)

“Los catalanes sólo son importantes cuando escriben en castellano”.

(1984, senador José Prat)

'El terrorismo en el País Vasco es una cuestión de orden público, pero el verdadero peligro es el hecho diferencial catalán'.

(1984, Felipe González, Presidente del Gobierno de España)

“Los andaluces son bastante inteligentes para no confiar en los catalanes”.

(1986, José Rodríguez de la Borbolla)

“Només una ment malaltissa pot concebre la segregació de Catalunya”.

(1992, Aleix Vidal Quadras)

“Vascos y catalanes son buitres prestos a recoger la carroña”.

(1993, Pedro Pacheco)

“Me preocupa que la Guardia Civil pueda llegar a depender de Jordi Pujol, hoy Presidente de la Generalitat, y mañana de cualquier loco que la pueda presidir”.

(1994, Mercedes de la Merced)

“Para mí, ser nacionalista y ser culto e inteligente, es incompatible”.

(2001, Txiqui Benegas)

“Nunca fue la nuestra lengua de imposición, sino de encuentro (...) a nadie se obligó nunca a hablar en castellano, (...) fueron los pueblos más diversos quienes hicieron suyo, por voluntad libérrima, el idioma de Cervantes”

(2001, Intervención del Rey Juan Carlos I en la entrega del Premio Cervantes)

“No les da vergüenza?, ¿Se puede ser tan cretino? (...) ¿Falta dinero para la sanidad? Pues no se lo hubieran gastado ustedes en tener una policía autonómica, no se lo hubieran gastado ustedes

en tener tres televisiones. Cada uno se lo gasta en lo que quiere, pero después no vengan ustedes llorando, amigos. (...) No conozco ninguna partida presupuestaria que diga: transferencia de renta de esta región a ésta. Y si existiera, que por favor me borren. Que se metan los cuartos donde les quepan”.

(2005, Rodríguez Ibarra)

En sesión plenaria el 050317 considera que el catalán es lengua no europea y recomienda que se enseñe el español en la Catalunya norte pero no el catalán

(2005, marzo, Gérard Longuet, senador francés)

"Hay que poner tanques en el territorio que cometa un acto de desobediencia constitucional"

(2005, junio, Albert Boadella, dramaturgo, en una entrevista al diario ABC)

"Las identidades colectivas son difícilmente precisables. La lengua no es un terreno firme.

Negaría la identidad catalana a la mitad de los catalanes"

(2005, junio, Felix Ovejero al diario "El País")

"(la bestia, refiriéndose a los catalanistas como nazis) seguirá pidiendo todo esto y lo que se le tercie, hasta que deje de existir".

(2005, junio, Xavier Pericay al diari ABC):

“Un valenciano que se considere catalán es como un judío que admirara a Hitler”.

(2006, César Vidal)

“Nos hemos cepillado el Estatut”.

(2006, Alfonso Guerra)

“¡Que los catalanes se mueran de sed, los jóvenes están hartos de la opresión catalana”, “Es muy probable que el pueblo se tome la justicia por su mano y destruya las tuberías del trasvase y otras instalaciones, si no recibe justa recompensa por las molestias que la Generalitat ha causado”.

(2008, l'alcalde d'Agón, Aragón)

“No podem permetre que el català sigui la llengua vehicular a les escoles”.

(2009, Alicia Sánchez Camacho)

"No soy pesimista, estaremos en mejores condiciones que en otras épocas. No sé cuántas veces hubo que bombardear Barcelona. (...) Creo que esta vez se resolverá sin necesidad de bombardear Barcelona". (...) "los catalanes no deberían ser tan susceptibles a las bromas" (al término de la conferencia la sala le "aplaudí muy fuertemente" aunque una veintena de abogados catalanes decidieron abandonarla tras escuchar su "broma").

(2011, 27 de nov., La Vanguardia, Gregorio Peces-Barba Martínez, uno de los siete “Padres de la Constitución Española de 1978” por el PSOE)

"El siglo XVII ha pasado y está ahí. Ahora Catalunya es parte de España y está muy bien como está". "Catalunya ha estado siempre en España desde que somos una nación". "Le he explicado al jefe de los decanos (de los colegios de abogados de Catalunya) que me gustaba hablar con humor, pero que, si a pesar de esta explicación se sentían molestos, les pediría excusas".

"Háganselo mirar; me parece que ustedes no deberían ser tan susceptibles a las bromas”.

(2011, 28 de nov., La Vanguardia, Gregorio Peces-Barba)

"Llegados aquí, hay que dejar que Cataluña se suicide. Yo incluso les pegaría un empujoncito."
(120922, Albert Boadella)

"Los banqueros son los que crean riqueza y saben que la unión con España ha sido, es y será muy beneficiosa para Cataluña y los catalanes."
(121007, Paco Marhuenda, Director de La Razón)

"En la fiesta nacional de la cobardía, los separatistas tienen atemorizada a media España y a toda Cataluña."
(121010, Antonio Burgos, Columnista del ABC)

"El nacionalismo catalán se beneficia, como el nazismo, de unas élites más preocupadas por sus intereses que por el destino de la nación española."
(121015, Fernando José Vaquero Oroquieta, escritor y articulista del diario YA)

"Cataluña no tiene derecho ni a ser autonomía."
(121016, Miguel Ángel Rodríguez, ex secretario de Comunicación con Aznar)

"España es una gran nación, con 3.000 años de historia"
(121017, Esperanza Aguirre)

"En Cataluña hay adoctrinamiento en las escuelas, en plan nazi."
(121017, Javier Algarra, Presentador de la cadena Intereconomía)

"Los soberanistas son chusma, una panda de delincuentes enemigos mortales de los españoles decentes."
(130516, Alejo Vidal-Quadras)

"La Alemania del primer tercio del Siglo XX hacia cosas como los 90.000 fanatizados «yihadistas» en fase de reclutamiento de comandos suicidas del Camp Nou. Los resultados son conocidos."
(130702, Hermann Tertsch, Periodista)

"Catalunya és un país de malalts. El Concert per la Llibertat parecía la demostración del trabajo del 1 de mayo que hacía el franquismo."
(130702, Toni Bolaño, Periodista y ex jefe de prensa de José Montilla)

<<El economista **Juan Velarde**, premio Príncipe de Asturias de Ciencias Sociales de 1992, ha recurrido al presidente de la Segunda República [Manuel Azaña](#) al referirse a la crisis separatista desatada en Cataluña: "**Azaña dijo que España tiene que bombardear periódicamente las tierras catalanas** (Azaña habló de cada 50 años)" [\(ver vídeo aquí a partir del minuto 23\)](#). (...) "**Cataluña siempre ha sido una especie de peso que frena la economía española**" (...) Se lanzan mensajes separatistas y nacionalistas desde el siglo XIX (y por este motivo) Espartero tuvo bombardear Barcelona (en 1842 desde Montjuic)".>>
(2013-09-08, Juan Velarde)

"¿Diálogo con Cataluña? NO. Con Hitler el diálogo no fue bien. Con un violador no hay diálogo, hay represión y castigo."
(130918, Federico Jiménez Losantos, periodista, tertuliano,...)

"El egotismo carnívoro, la limpieza étnica y el genocidio en los Balcanes no son más que el ejemplo de una peste que ahora renace en Cataluña."
(131202, Raúl del Pozo, periodista y escritor)

"El nacionalismo catalán ha promovido políticas étnicas. Los hechos diferenciales nos convierten a todos en hutus y tutsis."
(140207, Félix Pérez Romera, Antropólogo y promotor de C's en Catalunya)

"Los nacionalistas vascos y catalanes son una especie de plaga de termitas que pone en peligro el entramado institucional de nuestro país."
(140212, María Teresa Pagazaurtundua, N° 2 de UPyD a Europa y ex presidenta de la AVT)

"Cataluña no es una nación antigua, Cataluña no ha sido una nación nunca."
(140222, Alicia Sánchez-Camacho, presidenta del PPC)

"La integridad territorial es competencia del Estado. Solo los tontos discuten los hechos."
(140223, Íñigo Méndez de Vigo, Secretario de Estado por la UE)

"Veo independentistas con el complejo de superioridad de los nazis sobre los judíos."
(140225, José Manuel Sánchez Fonet, presidente de honor del principal sindicato de la policía española)

"Cataluña siempre será España. Por lo civil o lo militar. el 9N me he apuntado voluntario para ir a requisar las urnas."
(140226, José Manuel Sánchez Fonet, presidente de honor del principal sindicato de la policía española)

"Catalunya sabe que su juegucito tiene un final dramático."
(140227, Ramón Luis Valcárcel, Presidente de Murcia)

"Cuando saquen las urnas habrá que requisarlas."
(140312, José Ángel Biel, Presidente de las Cortes de Aragón, líder del Partido Aragonista)

"El general Batet ya tuvo que imponer el orden constitucional español en Cataluña, y causando algunos muertos consiguió reconducir la situación."
(140313, Xavier Horcajo, periodista y tertuliano)

"Disolver la ANC ya y sentar ante el juez a los promotores de este insensato y peligroso proyecto."
(140314, ABC)

"Los planes golpistas de la ANC y Forcadell nos llevan de cabeza a una confrontación violenta en las calles."
(140316, Juan Carlos Girauta, candidato de C's a las europeas)

"En Cataluña se ha educado en el odio a España."
(140317, Bieito Rubido, Director de ABC)

“Lo que está haciendo Artur Mas es anunciar un golpe de Estado. ¿Qué diferencia hay entre él y Tejero? Ninguna.”

(140323, Francisco Vázquez, ex alcalde de La Coruña)

“La independencia haría que los catalanes se convirtieran en seres marginales.”

(140224, Alejo Vidal-Quadras, Vicepresidente del Parlamento Europeo)

“Debemos desterrar de nuestro vocabulario palabras como crisis, violencia de género e independentismo.”

(140727, Pedro Sánchez, Secretario general del PSOE)

“Lo siento pero no entiendo que Artur Mas hable primero en catalán y luego en español. No... No lo entiendo.”

(140730, Marta Fernández Arenas, redactora de RNE)

“El separatismo siempre fue corrupción y crimen; farsa y cinismo; manipulación y nadería; inconsciencia y primitivismo;...”

(1408, Fundación Nacional Francisco Franco)

“Escuchar a los nacional-independentistas catalanes es regresar al túnel del tiempo. Es difícil no asociarlos a los energúmenos franquistas.”

(140911, Paco Frutos, ex secretario general del PCE)

“Si no hubiera existido la lengua catalana hubiéramos sido más felices.”

(140914, Albert Boadella)

“El separatisme és un virus mortal.”

(140919, Núria Amat, escritora)

“Si no fuera porque en Euskadi nos mataban, lo de Cataluña es peor.”

(140922, Rosa Díez, UPyD)

“Hace 80 años de lo que empezó en el balcón y terminó en la alcantarilla. Seguirán Mas y Junqueras los pasos de Companys y Dencas?”

(141006, Pedro J. Ramírez)

Contra els catalans en una o poques paraules

Benvinguda tota informació complementària que aproximï aquest llistat a la greu realitat

- 'Subnormales' (Antonio Gala, 03.02.2014)
- 'Del Tercer Mundo' (Curri Valenzuela, 31.01.2014)
- 'De la Edad Media' (Mariano Rajoy, 02.02.2014)
- 'Hobbits' (Jorge Moragas, 25.01.2014)
- 'Incultos' (M.A. Trujillo, 16.12.2013; i Arturo Pérez Reverte, 09.12.2013)
- 'Egotistas carnívoros, genocidas la peste' (Del Pozo, 02.12.2013)
- 'De psiquiátrico' (Alfonso Ussía, 29.11.2013)
- 'Tontos de la estelada' (Alejandro Vara, 12.11.2013)
- 'Radicales anti-convivencia' (Victoria Prego, 07.10.2013)
- 'Porreros al·lucinògens' (Joaquim Coll, 04.10.2013)
- 'Homosexuales, drogadictos y gente de mal vivir' (Gerardo Bellalta, 06.09.2013)
- 'Sectaris' (Toni Bolaño, 19.08.2013)
- 'Anestesiats' (Xavier Sabaté, 19.08.2013)
- 'Potenciales delincuentes' (Sigfrid Soria, 23.07.2013)
- 'Mierdas, para no verlos' (P. Trigueros, 22.07.2013)
- 'Catalanes de mierda' (Juan Carlos Gafo, 20.07.2013)
- 'Nacionalismo cerrado, retrógrado, provinciano y alicorto' (José María Carrascal, 2.7.2013)
- 'Embobados, patéticos y paletos' (Alfonso Merlos, 01.07.2013)
- 'Chusma, delincuentes' (Alejo Vidal-Quadras, 17.05.2013)
- 'Crueles' (Cristina López Schlichting, 12.04.2013)
- 'Catetismo, paletismo, provincialismo, enanismo, caciquismo' (Hermann Tertsch, 5.4.2013)
- 'Traidores' (Ignacio González, 21.03.2013)
- 'Pobre gente que no tiene nada que hacer' (Arcadi Espada, 20.02.2013)
- 'Retrasado mental, nacionalista tarado' (Francisco Alamán, 01.02.2013)
- 'Cosa gangrenosa' (Jiménez Losantos, 29.01.2013)
- 'Paletos, ignorantes, ladrones' (César Vidal, 29.01.2013)
- 'Exaltadores del odio' (Gerard Bellalta, 28.12.2012)
- 'Talibans' (Alicia Sánchez-Camacho, 27.12.2012)
- 'Catetos' (Jaime González, 24.12.2012)
- 'Miserables' (José García Domínguez, 14.12.2012)
- 'Débiles, enfermizos con inclinación al robo' (Cesar Vidal, 03.12.2012)
- 'Timadores sin escrúpulos' (Eduardo Goligorsky, 30.11.2012)
- 'Chantajistas' (Martín Prieto, 30.11.2012)
- 'Como república bananera' (Esperanza Aguirre, 14.11.2012)
- 'Salivadores como el perro de Pavlov' (Alejo Vidal-Quadras, 10.11.2012)
- 'Región sin ley' (Esperanza Aguirre, 05.11.2012)
- 'Como guardia pretoriana de Pilatos' (Armas Marcelo, 05.11.2012)
- 'Como la prostituta del chiste' (César Vidal, 01.11.2012)
- 'Terroristas' (Maria José García Cuevas, 31.01.2014)
- 'Como ETA' (De Veciana, 05.01.2014)

‘Proetarras’ (ABC, 17.12.2013)
‘Como ETA’ (Mayor Oreja, 21.10.2013; i Belloch, 30.09.2013)
‘Més greu que els terroristes’ (Enric Millo, 23.09.2013)
‘Contra la democràcia’ (Javier Cercas, 17.09.2013)
‘Como Goebbels’ (Fernando Savater, 16.12.2013)
‘Como el fascismo y Franco’ (Federico Quevedo, 11.12.2013)
‘Como los nazis’ (Rosa Díez, 11.12.2013)
‘Propaganda del odio’ (Albert Rivera, 10.12.2013)
‘Xenófobos’ (Antonio Pérez Henares, 24.10.2013)
‘Criminal y genocida’ (De Diego, 16.10.2013)
‘Golpistas’ (Hermann Tertsch, 16.10.2013)
‘Como nazis’ (Ketty Garat, 14.10.2013)
‘Como Hitler’ (Montse Suarez, 08.10.2013)
‘Como Goebbels’ (José Antonio de Yturriaga, 24.09.2013)
‘Como la Alemania años 30’ (Pedro J. Ramirez, 23.09.2013)
‘Como las juventudes hitlerianas’ (Jiménez Losantos, 18.09.2013)
‘Como campos de exterminio nazis’ (José Domingo, 06.09.2013)
‘Como Hitler, golpe de estado’ (Jordi Cañas, 26.07.2013)
‘Com les eleccions nazis’ (Gabriel Colomé, 24.07.2013)
‘Chantajistas como Hitler’ (Arcada Espada, 17.07.2013)
‘Malalts, com el franquisme’ (Toni Bolaño, 3.07.2013)
‘Yihadistes nazis’ (Hermann Tertsch, 3.07.2013)
‘Com l’Alemanya de Hitler’ (Rafael Maluenda, 15.05.2013)
‘Com el nazisme. Adoctrinats’ (Enric Millo, 15.05.2013)
‘Como ideólogos nazis’ (Pedro G. Cuartango, 13.05.2013)
‘Como el regimen nazi’ (Cristina López Schlichting, 09.05.2013)
‘Como el estalinismo y nazismo’ (Telemadrid, 09.05.2013)
‘Como época de Hitler’ (Javier Mariscal, 02.05.2013)
‘Como con Franco’ (C. Alberdi, 18.04.2013)
‘Fascismo lingüístico’ (Toni Cantó, 16.04.2013)
‘Como el Berlín nazi’ (Albert Boadella, 03.04.2013)
‘Como los nazis’ (Santiago Abascal, 11.03.2013)
‘Como el nazismo’ (G. Serrano, 08.03.2013)
‘Como Hitler y Mussolini’ (Rodríguez Ibarra, 07.03.2013)
‘Parafascistas’ (Félix de Azúa, 05.03.2013)
‘Como Goebbels’ (Jordi Cañas, 28.02.2013)
‘Como los nazis’ (Pío Moa, 18.02.2013)
‘Como el Berlín comunista’ (Albert Boadella, 03.01.2013)
‘Asesinos de niños, genocidas’ (Enrique de Diego, 03.12.2012)
‘Golpistas’ (Rodríguez Ibarra, 03.12.2012)
‘Como Alemania nazi’ (José Bono, 15.11.2012)
‘Como golpe de estado’ (García-Margallo, 12.11.2012)
‘Con déficits democráticos, caudillismo’ (El País, 09.11.2012)

El genocidi contra Catalunya intentat pel franquisme a partir de 1939

JOSEP BENET

El general Franco en el mateix moment que ocupà militarment Catalunya, el gener del 1939, començà a aplicar en el territori català un conjunt de mesures que constituïen un autèntic intent de genocidi cultural contra la nació catalana.

ENTENEM PER GENOCIDI CULTURAL l'acció deliberada comesa amb la intenció de destruir la llengua, la religió o la cultura d'un grup nacional, racial o religiós. Com ara:

a) Prohibir l'ús de la llengua del grup en les seves relacions diàries, en les escoles o en la impressió i circulació de publicacions.

b) Destruir o impedir l'ús de biblioteques, museus, escoles, monuments històrics, llocs de culte o altres institucions o objectes culturals d'un país.

Gairebé totes aquestes accions foren comeses pel franquisme a Catalunya. Així, l'endemà mateix de ser ocupada Barcelona, la màxima autoritat franquista a la ciutat declarava que quedava prohibit l'ús públic de la llengua catalana, fins aleshores cooficial amb la castellana a Catalunya, i que, per tant, el català només po-

dia ser utilitzat en l'àmbit de la vida privada i familiar. La prohibició de l'ús de la llengua catalana, a Catalunya, s'estengué fins i tot en l'àmbit de l'Església catalana: quedà prohibida la predicació en aquesta llengua i àdhuc la pregària en públic. Com a conseqüència d'aquesta i altres ordres oficials quedaren prohibits tota mena d'anuncis, de llibres i publicacions escrits en català. L'ús i l'ensenyament d'aquesta llengua hagué de desaparèixer de les escoles i de la universitat. Milers i milers de llibres publicats en català foren convertits en pasta de paper o cremats. S'arribà a publicar una disposició oficial que establia que els funcionaris públics que parlessin en català durant les hores de servei en públic o entre ells podien ser acomiadats *ipso facto*...

Aquest intent de genocidi cultural era la culminació de la persecució contra la llengua catalana iniciada

feia moltíssims anys. A mitjan segle XVII, com a resultat de la guerra contra Felip IV, el poble portuguès, amb el tractat de Lisboa (1668), recuperà la seva independència; Catalunya, amb el Tractat dels Pirineus (1659), havia quedat dividida entre dos estats: el territori del nord, amb la ciutat de Perpinyà, que passà a formar part de la monarquia francesa, i el sud, amb Barcelona, que quedà en mans de l'espanyola. En una i altra zona començà l'intent de substituir l'ús de la llengua pròpia dels catalans per la llengua francesa o castellana dels pobles majoritaris i dominants en les monarquies.

L'intent franquista de genocidi cultural contra Catalunya fracassà. Aquest genocidi és un dels fenòmens culturals més interessants de la cultura occidental, a causa de la supervivència de la llengua i la cultura catalanes. Tanmateix, els catalans, en general, el tenim molt poc present. I així arribem a organitzar exposicions sobre el llibre català sense que ni tan sols es faci esment d'aquest fenomen, que tanmateix pot atreure l'atenció envers la nostra cultura. No ens ha d'estranyar, doncs, que la màxima personalitat de la monarquia espanyola i alguns governants del centre, no fa pas gaire, declarassin que la llengua catalana no ha estat mai perseguida...

Tanmateix, ponent enllà, amb el suport del botiflerisme local, sovint s'acusa els catalans de «victimistes», malgrat que de fets tan greus com els que comentem, no en parlem entre nosaltres, ni amb els altres. Constatem que avui no es troba al mercat cap monografia sobre aquest fet tan transcendent. La que existeix en llengua catalana és exhaurida fa temps; en llengua castellana no n'existeix cap de publicada, ni en francès, ni en anglès... Més encara: la televisió nacional de Catalunya, en els seus més de vint anys de vida, no ha dedicat un sol programa a aquest fet, i, naturalment, tampoc l'hi ha dedicat l'espanyola. ¿Com volem que a Madrid es conegui la realitat del genocidi cultural contra Catalunya si no existeix ni un sol llibre en castellà que l'expliqui i si la televisió espanyola l'ignora totalment?

Per acabar, deixeu-me dir que no entenc que a les escoles de Catalunya no existeixi un dia dedicat a homenatjar l'idioma propi del país, a recordar la seva història i a agrair el comportament d'aquelles persones que, en els moments més difícils, treballaren per la seva supervivència. ■

JOSEP BENET
és historiador

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

ESCOLA CATALANA

Subscripció per un any (10 números), al preu de 30 € a partir del mes de _____ de 20_____

Nom i cognoms _____

Telèfon _____ Adreça _____ C.P. _____ Població _____

Primer pagament: comptat xec banc autoritzat gir postal

AUTORITZACIÓ DE PAGAMENT

Banc/Caixa _____ Agència _____

Adreça _____ C.P. _____ Població _____

Autoritzo el pagament amb càrrec al compte/lilibreta _____ Data _____

dels rebuts anuals que presentarà ESCOLA CATALANA.

SIGNATURA

ÀREA DE FORMACIÓ I EDUCACIÓ

Diputació, 276, pral. - 08009 Barcelona - Tel. 93 319 80 50 - Fax 93 310 69 00

Hi ha una identitat catalana?

Segons les lleis espanyoles encara vigents al nostre país (art. 7 de l'Estatut del 2006) "Gaudeixen de la condició política de catalans o ciutadans de Catalunya els ciutadans espanyols que tenen veïnatge administratiu a Catalunya."

O sigui que, des de l'òptica genocida espanyola, ser català és una manera de ser espanyol que s'aplica als catalans que resideixen només al Principat i que s'aplica també als ciutadans espanyols (siguin o no ètnicament espanyols) que viuen al Principat, encara que els repugni ser identificats com a catalans.

D'aquesta **concepció genocida** (que difumina la identitat catalana en una condició administrativa i que nega la nostra cultura i la nostra llengua com a esquelets de la nostra nació per la via expeditiva de negar la nostra nació) se'n deriven anomalies com les de la Llei de consultes, que, dels catalans que viuen a l'estranger, no permet que votin els que resideixen a Espanya, però sí els de la resta de l'estranger. Tampoc no permet que votin els principatins que resideixen als altres països de llengua catalana administrats per Espanya. Tot això va aixecar molta polseguera quan es debatia la llei i quan semblava que es podria aplicar al 9N.

Com a excusa de mal pagador, es diu que, altrament, podrien votar molts espanyols que, per haver estat funcionaris colonials, varen viure una època a Catalunya i això distorsionaria el vot de l'estranger. Evidentment, aquesta excusa es basa en la renúncia a regular una identitat catalana basada en algun fet intrínsec i no pas en les lleis que ens imposa l'Estat espanyol. Això és tan evident, que fins i tot s'hi fan un garbuix els que ho haurien d'aclarir. Si consulteu a Gencat.cat les [preguntes freqüents](#) sobre el registre de catalans a l'exterior, trobareu aquesta explicació:

Què passa si no compleixo tots els requisits?

En el cas de no complir amb algun dels requisits establerts no podreu ser inscrits al Registre de catalans i catalanes residents a l'exterior.

Es troben en aquest supòsit els següents casos:

- Catalans i catalanes que no tenen el darrer veïnatge administratiu a l'Estat espanyol a un municipi de Catalunya
- Catalans i catalanes que malgrat residir a l'exterior no s'han donat d'alta com a residents als serveis consulars espanyols que els correspongui
- Catalans i catalanes que no tenen la nacionalitat espanyola.

Observeu que dels tres supòsits, el primer i el tercer (destacats en roig) no encaixen en la definició genocida de català: si en marxar a l'exterior no residien a Catalunya no eren catalans i tampoc no són catalans els que no tenen la nacionalitat espanyola. Tot i que aquests dos supòsits són clarament redundants, els nostres governants s'han vist obligats a incloure'ls, perquè hi ha molta gent que s'identifica a si mateixa com a catalana, que vol

votar i que no pot fer-ho perquè no són catalans segons la concepció genocida imposada pels espanyols.

Les identitats nacionals poden tenir diferents aglutinadors (la llengua, la religió, l'ètnia en un sentit estrictament antropològic...). Això ho tenen clar fins i tot els senyors de la quarta cambra legislativa espanyola (la RAE), que donen com a accepció tercera de “nación” la següent: “Conjunto de personas de un mismo origen y que generalmente hablan un mismo idioma y tienen una tradición común.”

És evident que la nostra identitat nacional es basa en la llengua; com és evident que la prohibició o bandejament de la nostra llengua al nord des del 1700 i al sud des dels decrets de Nova Planta responia a la voluntat d'esborrar-nos com a nació. Però també és evident que una majoria social creu que som una nació. La Declaració de les Nacions Unides sobre els drets dels pobles indígenes, signada per Espanya, estableix uns drets per a aquests pobles i al mateix temps deixa clar que són extensibles a la resta de pobles (“recognizing the right of all peoples to be different, to consider themselves different, and to be respected as such”); Espanya s'ha compromès davant del món a respectar el dret dels catalans de considerar-nos un poble diferent d'ells.

I la seva, també; la identitat nacional espanyola es basa en el castellà i exclou els parlants de les altres llengües. Per aquest motiu mai no ha quallat la incongruència de la “nación de naciones”, perquè els espanyols consideren una aberració ser espanyol sense parlar la seva llengua nacional. Per això el dictador Primo de Rivera va fer canviar el nom que durant dos-cents anys i catorze edicions havia tingut el Diccionario de la Lengua Castellana de la Real Academia Española pel de Diccionario de la Lengua Espanyola.

És molt recent el cas d'un [valencià d'origen xinès](#) a qui se li ha negat la ciutadania espanyola malgrat ser capaç de comunicar-se perfectament en una de les dues llengües cooficials al País Valencià: la nostra. Prova un cop més de l'hegemonisme que s'amaga sota el concepte genuïnament neofranquista de “cooficialitat”.

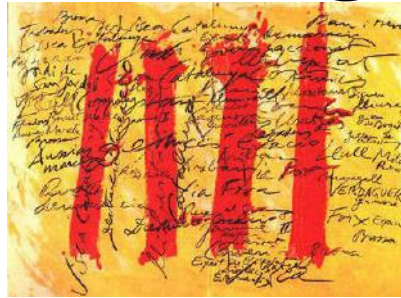
Encara més recentment hem sabut de la [pallassada](#) del cònsol espanyol a Perpinyà reclamant que la ciutat deixi de sentir-se orgullosa de ser catalana. Que 350 anys després de l'annexió a França la identitat catalana no hagi estat exterminada del tot a les comarques nord-catalanes, no solament qüestiona la frontera més ignominiosa després de les de Ceuta i Melilla, també qüestiona la concepció genocida de la identitat catalana.

Tenim dret a una identitat nacional catalana no interferida per les lleis espanyoles o franceses. Després del 27S, quan les lleis espanyoles deixaran de vigir a la Catalunya del Sud, els catalans deixarem de definir-nos amb un criteri jurídic espanyol i podrem adoptar lliurement la definició de la nostra identitat que voldrem. Aquesta identitat per a la majoria dels catalans es basa en la llengua. Això evidentment no agrada als que ens volen imposar la seva identitat per la via d'imposar-nos la seva llengua i la seva cultura. Pel contrari, és una de les nostres reivindicacions de sempre. De fet, una de les entitats impulsores del procés, Òmnium Cultural, segons els seus estatuts, té l'objectiu de la defensa de “la plena recuperació col·lectiva de la identitat de la nació catalana”.

dimecres, 1 de setembre de 2010

Genocidi lingüístic

<http://camidelhoritzo.blogspot.com/2010/09/genocidi-linguistic.html>

La llengua, els símbols nacionals, les tradicions...són punts clau en tota societat, els trets d'identitat d'una cultura. Catalunya es caracteritza per tenir una llengua pròpia, el català, que s'estén per més territori del que molta gent es pensa. La llengua, en el cas català, pren un pes molt i molt important en el gràfic de la nostra cultura. No obstant, històricament hi ha hagut gent disposada a fer-la desaparèixer i evitar que gaudeixi d'una salut sana i forta. Tot i que de vegades ens sembla veure la llum del sol sortint darrere les muntanyes que els nostres enemics van construir enfront la nostra via, sempre hi ha algú que té a punt un gran roc per tal d'aixafar les nostres esperances, anhels i ambicions.

Just el dia després de complir 18 anys (quatre anys ençà), vaig poder votar a favor d'un Estatut d'autonomia que, tot i ser un mecanisme d'encaix amb Espanya i no una eina de trencament i independència, procurava a favor del català en àmbits tan importants com les administracions públiques o l'educació. L'olor de catalanitat (per a ells pudor) va arribar als nassos imperialistes dels senyors de les dues P i la gavina que van decidir recórrer aquell document de regulació català per intentar minvar els "privilegis" de Catalunya (també als nassos d'altra gent que va procurar recórrer alguns articles massa catalans). Després de passar per les mans d'un tribunal caduc i incompetent al qual la paraula català els produeix basques, la guillotina espanyola va estipular que a Catalunya, evidentment, la llengua preferent no és el català. Què ens hem pensat? Que agosarats els nostres polítics intentant aprovar aquest tipus de lleis... Deixant de banda la ironia, resulta que a les administracions públiques no ha de ser preferent l'atenció en català.

A les nostres escoles, tanmateix, la llengua vehicular serà el català si els pares de l'alumne així ho volen, ja que poden sol·licitar que els seus fills rebin educació en castellà (al senyor Montilla aquest fet no el deu preocupar gaire veient el seu català deficient i que els seus fills van a una escola alemanya de Barcelona on fan classes de català més com a anècdota que com a assignatura potent). Seguim el camí dels nostres veïns del País Valencià, on el conseller d'educació ja afirma que és insostenible mantenir dues línies d'educació per poder-la impartir en dos idiomes: evidentment diu que és insostenible l'educació en català, no pas en castellà.

Ara que ja es parla castellà a les administracions públiques i a les escoles catalanes, resulta que tampoc volen que ens hagin d'atendre en català les empreses. La nova llei de consum de Catalunya estableix que l'atenció preferencial de les empreses envers els seus clients ha d'ésser en català. Un dia han trigat uns porcs que es creuen Ciutadans a presentar una queixa a "la defensora del poble" per tal que aquesta recorri al Tribunal Constitucional amb l'objectiu de tombar aquesta llei de caire "franquista" segons el "ciudadà" número u. La filla de falangista, militant del PP i nascuda, malauradament, a Catalunya (la defensora del poble, del seu poble perquè del nostre no demostra pas ser-ho), és la mateixa que ha recorregut la llei d'acollida que estipula que als immigrants que arribin per viure i treballar a les nostres terres se'ls acollirà en

català per tal d'integrar-los a la nostra societat aprenent la llengua autòctona de Catalunya en primer lloc. Ella veu això com una imposició del català i tot refugiant-se en l'estatut retallat on el català ja no és preferent diu: "S'integren perfectament amb el castellà, no necessiten parlar català". Amb aquesta sola frase ja se'n desprèn tot el seu ideari envers la llengua pròpia de Catalunya.

Cal no oblidar, també, que a Catalunya el 3% del cinema és en català, i el 97% en castellà. Curiós, si més no. A més, en fer una llei per intentar, simplement, la igualtat de les dues llengües (50% del cinema en cada una), ja hi ha qui posi el crit al cel i s'ocupi d'intentar recórrer-la perquè no es pugui arribar a aplicar.

Mentrestant, grans economistes reneguen sobre la pretensió que el català sigui molt més important a les universitats catalanes, i el president del Barça fa el discurs de la conferència de penyes a Barcelona en castellà perquè "és la llengua en la que m'entén tothom" tot i tenir servei de traducció simultània contractat, i això només alguna setmana després que un membre de la junta, nascut a Barcelona, respongués en castellà una entrevista a RAC1.

Com diuen els Dr. Calypso en una de les seves cançons, "se'ns piken a sobre i diuen que plou". Ens volen fer creure que tot això és normal, però l'extermini cultural no en té res de normal, el genocidi lingüístic no és normal, encara menys normal és que un delicte com aquest quedi impune, i l'estem patint dia rere dia, aquest text n'és una mostra.

Sembla ser que molesta a molts que després de segles de camí i de lluita el nostre poble segueixi caminant, incansable, cap a un horitzó (que no horizonte) de benestar cultural, caminant endavant i defensant uns trets propis molt arrelats i valorats. Sembla que aquest estat més nord-africà que europeu, i més ric en el tercer món que pobre en el primer que ens té absorbits, no li agraden les diferències, la pluralitat, l'heterogeneïtat...no li agrada la nostra identitat pròpia i definida. No obstant, poden destrossar mil lleis, poden imposar-nos tantes normes com vulguin, que la nostra dignitat, la nostra empena i el nostre valor restarà intacte. Mai ens cansarem de fer i refer el camí que cada dia ens omplen de pedres. Per més que ens neguin la importància de la nostra llengua i la seva condició d'imprescindible a casa nostra, aquesta seguirà viva mentre la reivindiquem i l'emprem amb la normalitat i orgull que mereix, mentre siguem capaços i voluntariosos de viure plenament en català, amb el cap ben alt i les idees clares, encara que ens vulguin imposar el contrari.

Podeu llegir els articles [Genocidi lingüístic \(II\)](#) i [Genocidi lingüístic \(III\)](#), publicats en aquest mateix bloc.

dijous, 23 de desembre de 2010

Genocidi lingüístic (II)

<http://camidelhoritzo.blogspot.com/2010/12/genocidi-linguistic-ii.html>

Uns mesos després d'escriure l'article més llegit del bloc, malauradament n'he d'escriure una segona part. La famosa sentència del Tribunal Constitucional està donant els seus fruits (podrits, com els que se'ls mengen) a aquells que ens volen veure morts i enterrats culturalment parlant (o no). Aquella sentència no es va quedar amb una tisorada a un document, sinó que va ser una retallada als nostres drets, voluntats i anhels; va obrir les portes (i finestres fins i tot) a les fosques intencions d'una casta maligna que pretén exterminar tot allò que caracteritza i que impulsa el nostre poble. Amb aquella sentència, com ja deixava clar en el primer article amb el mateix títol que aquest, el català deixa de ser preferencial envers el castellà a Catalunya. Disposem de lleis i més lleis que garanteixen el coneixement i l'ús del castellà a tot el territori espanyol, però el català, a dia d'avui, no té la supervivència garantida, la seva protecció és pràcticament nul·la.

Ara fa algun mes enrere, l'Ajuntament de Barcelona i la Diputació de Lleida van decidir crear un nou reglament lingüístic per garantir que el català seria emprat preferencialment en les seves activitats diàries. Tot semblava normal per a qualsevol català, fins que una gent que s'autoanomena catalana però que no en té res (Partit Popular i Convivència Cívica Catalana) van decidir que un reglament com aquest era inacceptable. [El seu recurs va aconseguir que es tressin enrere ambdós projectes](#) bàsicament per articles tan greus, agosarats i discriminatoris (noti's la ironia) com un que deia que "les actuacions internes de l'Ajuntament de Barcelona s'han de fer en català", o que "les actes de l'Ajuntament s'han de redactar en català". Altres articles feien referència a l'ús preferent del català en "impresos, segells de goma i anàlegs" o en "l'expedició de documents", deien que "en les seves comunicacions administratives orals, el personal de l'Ajuntament de Barcelona ha d'emprar la llengua catalana, llevat que l'administrat o l'administrada demani ser atès/atesa en castellà" o els que parlaven de la retolació i els assentaments. Tots aquests articles van quedar suspesos a dues de les nostres capitals. No cal ser gaire intel·ligent per adonar-se que no tenim cap marge d'increment de protecció o promoció de la nostra llengua. Som una ovella que està dins un corral que cada vegada es va fent més petit, fins el dia que sigui tan petit que aquesta ovella s'ofegará i morirà sense fer gaire rebombori.

Algun mes ençà, uns pares (només nou en concret), a través d'una entitat anomenada Convivència Cívica Catalana (presidida pel feixista espanyol Francisco Caja), van impulsar uns recursos judicials per imposar el castellà a les escoles catalanes. La cosa semblava que no prosperaria (però van insistir, convençuts que l'estatutet que ens han deixat avalava les seves peticions), i al final s'han sortit amb la seva. Uns dies enrere llegíem que segurament el Tribunal Suprem espanyol publicaria unes sentències que obligarien les escoles catalanes a deixar de tenir el català com a llengua de vehicular, per passar a utilitzar equitativament també el castellà. Una llengua parlada per moltíssims milions de persones arreu del món enfront una llengua parlada en alguns petits territoris del sud d'Europa. David sota el gran peu de Goliath. Un gegant sense miraments que pretén reduir-nos a la mínima expressió, i ho està aconseguint clarament fins ara.

Falta veure l'abast d'aquestes sentències que podrien acabar amb la immersió lingüística dels infants nouvinguts, i amb la utilització normalitzada del català en les converses de les noves generacions en rebre només la meitat de l'ensenyament en català. Falta veure també les reaccions polítiques i socials que s'esdevenen arrel d'aquesta situació (a banda d'expressar el rebuig per la sentència i manifestar-se innocentment com s'ha fet avui): per ara no sabem si seguirem deixant-nos bufar la nuca (per no dir-ho de forma barroera) o si ens decidirem, començant pels de dalt, a plantar cara, treure pit i exigir que es respecti la nostra identitat, la nostra cultura. Per ara, l'únic que tenim per segur és que el president de l'entitat que ha aconseguit aquest preludi d'un nou crim lingüístic (el qual pot tenir conseqüències molt greus per la salut i futur de la nostra llengua) resta cofoi en una butaca veient l'aldarull que s'ha format, i [sentenciant orgullós](#) que aquest fet significa "la fi de la immersió lingüística a Catalunya". Passi el que passi, amb mi, com a mestre de primària, que no hi comptin per fer classes en castellà al meu país; a les meves aules es parlarà sempre en català (excepte en aquelles hores establertes de classe de llengua castellana, queda sobreentès).

Mentre vaig arribant al final d'aquest segon capítol del Genocidi Lingüístic recordo que encara queda per descobrir quin final li espera a la llei del cinema que demanava el disbarat de gaudir de la meitat de pel·lícules projectades al nostre territori en la nostra llengua (ells demanen el mateix amb l'educació, i de moment els ho aproven; nosaltres ho demanem amb el cinema, ja que ara tenim un ridícul 3% de films en català). Pròximament el coneixerem el final d'aquest intent de normalització del català, així com també s'ha d'esclarir el final de la llei d'acollida, que pretenia rebre els immigrants en català, però sembla que això no agrada.

Hem de donar les gràcies de la situació cada cop pitjor del català a aquelles persones que ajuden a minvar-ne la salut amb denúncies, recursos judicials i d'altres accions similars que acaben amb sentències tan nocives i alarmants com les que estem vivint últimament, però també a aquells que saben català però no l'utilitzen, o aquells que es dirigeixen als nouvinguts en castellà en lloc de català (suposo que a Ghana, el Marroc o la Xina es deu parlar castellà, o potser és que aquestes persones no volen que els immigrants aprenguin la nostra llengua). També a aquells que parlen en castellà als castellanoparlants per un incompreensible respecte diuen, encara que portin quaranta anys aquí: una cosa és que per falta de recursos o pel motiu que sigui no parlin català, però si no l'entenen la falta de respecte és envers nostre, en cap cas nostra contra ells. Gràcies a tots vosaltres per afavorir el lent i dolorós procés de mort de la llengua que parla la meua terra.

Finalment, i escapant-me per un moment del tema lingüístic, avui ha quedat demostrat que no són només Partit Popular, Ciutadans (o Ciudadanos, que els queda més bé) o entitats com Convivencia Cívica Catalana són anticatalans, sinó que el govern espanyol del Partit Socialista Obrer Espanyol (PSOE) també destil·la anticatalanitat, havent acordat avui que [presentaran un recurs d'incostitucionalitat](#) contra la llei de consultes. Aquesta llei estableix la potestat de Catalunya per organitzar les consultes sobiranistes no vinculants que s'estan duent a terme pacíficament i sense cap repercussió política arreu del nostre territori. Per tant, el Tribunal Constitucional (els nostres estimats amics de l'afer estatutari) tindrà a les mans també el final de la llei de consultes. Podem afirmar, doncs, que tot i semblar que d'aquí a menys del que ens esperem no podrem expressar-nos en català, la cosa va més enllà, ja que en breu, si no plantem cara i ho evitem, no podrem ni tan sols expressar-nos.

També podeu llegir l'article precedent: ["Genocidi lingüístic"](#), així com el ["Genocidi lingüístic \(II\)"](#).

dimecres, 30 de març de 2011

Genocidi lingüístic (III)

<http://camidelhoritzo.blogspot.com/2011/03/genocidi-linguistic-iii.html>

Després de dues entregues del que jo anomeno "genocidi lingüístic" intentant criticar i donar la meua visió dels atacs que rep el català, la nostra llengua i pilar de càrrega de la nostra cultura, n'arriba una tercera part, qui sap si la última. Els altres articles buscaven explicitar agressions externes (més properes o més llunyanes), i, de fet, aquest article arriba poc després que el govern corrupte i vergonyós del País Valencià decidís vetar les emissions de Televisió de Catalunya a tot el territori, multant amb 800.000 euros l'entitat Acció Cultural del País Valencià, propietària dels repetidors de TV3. Es tracta d'una entitat que vetlla per la cultura catalana en aquest territori dels Països Catalans, on el PP governa i procura minvar-la tant com pot. A dia d'avui hi ha engegada [una campanya](#) per tal d'intentar recollir aquests diners, ja que, evidentment, una organització com aquesta no disposa d'una suma tan escandalosa.

Tot i arribar en aquest moment que explicava, i al qual calia fer referència en un escrit d'aquest estil, l'article, en aquesta ocasió, pretén prendre un caire diferent als seus predecessors. Tot comença fa pocs dies al supermercat *Carrefour* quan, mentre esperava a la cua de caixa, la

caixera (molt amablement tot s'ha de dir) es dirigia en castellà a un client sud-americà. Un cop el senyor va haver acabat, el següent client era d'origen magribí. Quina sorpresa em vaig endur quan vaig veure una escena que tants i tants cops he vist repetida: la caixera es va dirigir a aquell senyor directament en castellà, des de la salutació fins que el va acomiadar, passant per la interacció a l'hora de dir-li el preu de la compra. Per què? Em pregunto. Per què durant anys treballant en botigues, o també en situacions més quotidianes, al carrer...he hagut de veure com gent d'aquí, gent catalana, es dirigeix als immigrants, ja siguin de l'Àfrica negra, del Magrib, de l'Àsia oriental, de l'Europa de l'est... en castellà? Què porta als catalans a dirigir-se als conciutadans vinguts de llocs tan diversos en una llengua que no és la pròpia del territori? Potser em falten coneixements a nivell internacional, i resulta que a la Xina, al Congo o a Polònia es parla castellà, o potser Kènia és el nom d'una regió d'Extremadura que desconec. Què us passa, catalans? Després ens omplim la boca de racisme tots plegats, però aquesta n'és la primera mostra. Tots aquells que us dirigiu en castellà als immigrants els esteu negant la possibilitat d'integrar-se a la nostra societat, a la nostra cultura. "És que no s'adapten!" I parlant-los en castellà no ho faran, estimats compatriotes. Per què veieu un noi negre entrar al vostre comerç i li dieu "Buenos días, ¿qué desea?". Aquesta és la primera mostra d'exclusió social, de marginació i de, perquè no dir-ho, racisme, ja que esteu tractant diferent algú només pel color de la seva pell, per la seva procedència, l'esteu privant de la possibilitat d'aprendre la llengua pròpia de la terra que, agradi més o menys, també és seva en tant que viuen aquí i, si poden, hi treballen.

M'omple de joia veure com desenes i desenes d'immigrants estudien català al Centre de Normalització Lingüística de la meua ciutat, però llavors resulta que no poden ni tan sols practicar-lo perquè els exclouem lingüísticament sempre que hem d'interactuar-hi. I, que jo sàpiga, els nens i nenes estudien en català, ja es diguin Jordi, Mohamed o Mamadou. També els parlareu en castellà si hi heu d'interactuar? O és que potser us penseu que si aneu a viure a Anglaterra us parlaran en castellà o català? Doncs no, en anglès. Així que, avui, puc dir que el genocidi lingüístic també està essent perpetrat en gran mesura pels propis catalans, discriminant la llengua pròpia, avergonyint-se'n ja que no la parlen, privant els nouvinguts d'aprendre-la i practicar-la i extingint moltíssimes opcions de prosperitat. Suïcidi lingüístic.

A tots vosaltres, a tots els que us dediqueu a discriminar lingüísticament els immigrants, a tots aquells que decidiu que no tothom és prou bo per parlar-hi en català, a tots els que no voleu que els nouvinguts s'integrin permetent-los viure en català i fent veure que és la llengua normal de casa nostra: gràcies! Gràcies a tots per contribuir a què als nostres carrers es parli menys català, teniu molt de mèrit. Llavors el Tribunal Suprem carrega contra la immersió lingüística a les escoles i us escandalitzeu, quan sou els primers que priveu els vostres conciutadans de ser catalans i els feu flotar en aquest mar lingüístic, privant-los de la immersió quotidiana que suposaria escoltar català als carrers, a les botigues, bars o si simplement us demanen l'hora.

De la mateixa manera, també vull donar les gràcies (iròniques com fins ara) a gent de més alta volada (i a tots els que pensen i actuen com ells). Recentment ha aparegut un article d'un "conegut" articulista i tertulià a diversos canals de televisió, en Salvador Sostres. Fa poc es queixava profundament de la música de Manel, després de la sortida del seu últim disc. Deia que fan música fàcil, poc compromesa, superficial... Els menystenia profundament recordant mites com Serrat o Llach, amb lletres compromeses i reivindicatives. El que no sap aquest personatge és que el mèrit de Manel és precisament aquest: d'entrada, cantar en català i tot i així ser número u a l'estat; també fer unes lletres i una música que arriba fàcilment, que entra dolçament i plàcida per les orelles i que és un plaer d'escoltar; les lletres potser no són reivindicatives, però fa ben poc van actuar a la [festa de l'estelada de Vilanova de Bellpuig](#) per exemple, o un grup similar, els Amics de les Arts, van actuar durant la diada de Catalunya a la capital.

Sembla que molts segueixen tenint un complex d'inferioritat estranyament accentuat, i pensen que per ser artista i català, has de cridar "Catalunya" en cada frase, que les teves lletres han de vessar nacionalisme, catalanitat i reivindicació pels quatre costats. N'hi ha que no entenen que el

millor de l'èxit de grups d'aquest estil, i d'altres estils amb lletres normals i corrents, és simplement això, que triomfen amb estils de música ben diversos i lletres sobre tot de temes diferents. Una cultura normal té artistes que fan coses pròpies de les cultures normals. I si els artistes catalans triomfen, són valorats i venerats al nostre país, vol dir que la cosa va bé, vol dir que la nostra cultura és viva i la nostra llengua també. No obstant això, n'hi ha que reneuen de grups perquè són grups normals, però que fan un bé a la nostra terra pel sol fet d'existir, i de fer-ho en català sense por (els *beatles* també feien una música superficial, poc compromesa i que entrava fàcilment en escoltar-la; per això no van arribar enlloc ni van tenir cap repercussió musicalment... A qui se li acut parlar d'un submarí groc?! Quina bajanada!). El mateix autor que comentava no l'he pas sentit queixar-se perquè grups com *Love of lesbian* prefereixin l'anglès i el castellà malgrat ser ben catalans, o perquè un senyor català que es fa anomenar *Loquillo* parli en castellà i fins i tot renegui de la seva terra en diversos mitjans.

Així doncs, i acabant ja que segurament estàs cansat de llegir, la meva reflexió em porta a poder dir que patim molts atacs externs, en els últims temps més que mai. Ens ho posen difícil, però molts de nosaltres hi ajudem. Cal una profunda reflexió de tots i cadascun de vosaltres, pensant què fem bé i què malament. He treballat gairebé dos anys en una botiga molt concorreguda i he emprat potser un parell de cops el castellà, amb gent que m'ho ha demanat explícitament després de començar a parlar en català. Aquesta gent, però, ha vist que la llengua pròpia de Catalunya és el català, que és el normal. He mantingut converses bilingües, jo en català i el meu interlocutor en castellà, i això no és una falta de respecte (però sí una falta de dignitat per part nostra si ens rebaixem a canviar de llengua d'entrada abans de conèixer l'altre o si canviem tot i que ens entenguin), una conversa on cadascú pot parlar la seva llengua només vol dir que jo entenc el castellà i l'altra persona entén el català, i vol dir que el més normal és parlar català i no tenim perquè canviar si l'altra persona el sap, i a més a més facilitem que l'altra persona s'habitui a la llengua d'aquí, i que la vagi aprenent. Sigueu conscients, catalans que tingueu la sort o la desgràcia de llegir-me, que cadascú de vosaltres té la responsabilitat i el compromís de mantenir viu el català, i el primer pas és entendre que som una cultura normal, amb una llengua, uns artistes i unes característiques pròpies de les quals no ens hem d'avergonyir, no n'hem de renegar, i sentir-nos orgullosos de tot això que tenim. Fer-ho servir i escampar-ho no és una falta de respecte sinó que és una manera de normalitzar les coses que fem i que són pròpies d'allò que portem dins, i també de facilitar que la resta de gent que ens acompanya als carrers, als comerços, al cine, al mercat... hi participi i s'hi integri, veient que som normals, que valorem el que som i que estem més vius que mai.

Per últim, comparteixo una sentència que apareix sempre al meu bloc, al racó de les frases que hi ha una mica més avall i que diu així: "Una llengua no es perd perquè els que no la saben no l'aprenen, sinó perquè els que la saben no l'usen".

Articles precedents: [Genocidi lingüístic](#) / [Genocidi lingüístic \(II\)](#).

Bibliografia sobre el genocidi – concisa - 161216

--- BENET, JOSEP:

*"L'intent franquista de genocidi cultural contra Catalunya", de Publicacions de l'Abadia de Montserrat (1995).

* "Catalunya sota el règim franquista" (Editorial Blume, Barcelona, 1982)

---CUCURULL, FÈLIX:

*"Catalunya, nació sotmesa", (Hogar del Libro, Barcelona, 1981)

--- FERRER I GIRONÈS, FRANCESC:

*"La persecució política de la llengua catalana" (1985)

*"CATALANOFOBIA. El pensament anticatalà a través de la història" Edicions 62, 2000-2012

---MUÑOZ GONZÁLEZ, ANTONIO:

*"L'11 de setembre poble a poble" (2015)

---MUÑOZ GONZÁLEZ, ANTONIO, i CATÀ I TUR, JOSEP:

*"Repressió borbònica i resistència catalana (1714-1736)". Barcelona, 2005, Múñoz González, Antonio

* "Absolutisme contra pactisme: la ciutadella de Barcelona (1640-1704)", Rafael Dalmau, Editor.

* "25 presos polítics del 1714", Rafael Dalmau, Editor.

* "Ambaixadors catalans a Madrid: Els inicis de la Guerra de Separació (1640-1641)", Rafael Dalmau, Editor.

* "La traïció anglesa: comerç colonial i destrucció de la sobirania catalana (1706-1715)", Llibres de l'Índex

--- SOLÉ I SABATÉ, JOSEP M., I JOAN VILLARROYA:

*"Cronologia de la repressió de la llengua i la cultura catalanes 1936-1975" (1993, Curial Edicions Catalanes).

---SOLÀ I GUSSINYER, PERE:

*"L'esclafament de l'associacionisme lliure a Catalunya en temps del general Franco"

--- TORRAS I RIBÉS, JOSEP M.:

*"Felip V contra Catalunya. Testimonis d'una repressió sistemàtica (1713-1715)", Rafael Dalmau Editor (2005).